

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

ΑΡ. 457

1935

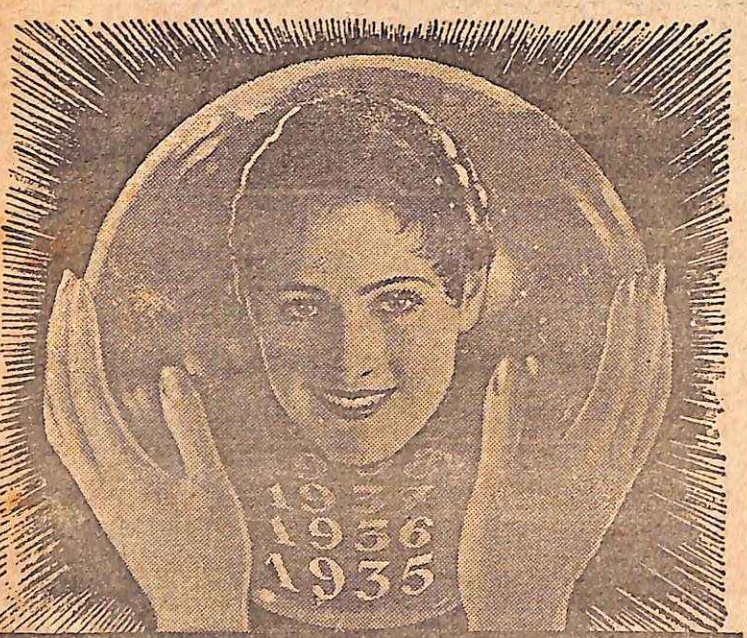
ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ

ΗΝ "LAVENOR,"
Διότι έχουν καταλάβει
ότι είναι η μόνη λασίον, η
οποία είναι κατάλληλη διά
κάθε επιδερμίδα, είτε στε-
γνή, είτε λιπαρά, είτε ελ-
αιώδη. Τα μπιμπικια, οι
λεκέδες και όλα αι ακα-
θαρσίαι εξαφανίζονται και
το πρόσωπο γίνεται ολο-
κάθερο και λείο. Δοκιμα-
στικόν φιαλίδιον αποστεί-
λεται εναντι δρασμών 5
εις γραμματόσημα. Πωλεί-
ται πρὸς δρασμάς 45,
60, 90, 160.
Γενικός Ἀντιπρόσωπος
Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Ἑμ. Μπενάκη 8
Ἀθήναι

LAVENOR

* Haut- und Gesichtswasser mit Hamamelis
(EXTRAKT DES VIRGINISCHEN ZAUBERSTRAUCHES)
HERSTELLER: JÜNGER & GEBHARDT • GEGR. 1873 • BERLIN

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ
ΤΡΟΠΟΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΣΑΣ

Οτανδήποτε ημέραν και αν γεννήθητε, αι κολακευτικαί έπι-
τυχίαι, τας οποίας θα εξασφαλίσητε εφέτος και εις το μέ-
λον, δεν εξαρτώνται από τους ζωδιακούς αστέρας, αλλά ά-
πό σας την ιδίαν. Κάθε γυναίκα μπορεί τώρα ν' αποδώση
την νεότητα εις το δέρμα της, και εάν ακόμη είναι μαρμαί-
νον, εξησθενισμένον, αλκακωμένον από ρυτίδας ή γηρασμέ-
νο από τους πλαδαρούς μύς του προσώπου. Διά της ειδικής
μεθόδου του καθηγητού Dr Stejkal, του Πανεπιστημίου της
Βιέννης, έπετεύχθη παρά νεαρών ζώων εν άξιοθαύμαστον
στοιχείον ανανεωτικόν, ονομασθέν Bioeel. Τοῦτο περιέχειται
ήδη εντός της κρέμας Τοκαλόν, χρώματος ρόζ αποκλειστι-
κώς. Χρησιμοποιουμένη το βράδυ, πρὶν κατακλιθῆτε, τρέφει
και ανανεώνει το δέρμα σας κατά την ώραν του ύπνου σας.
Οι πλαδαροί μύς επανακτούν την νεανικὴν των δύσιν. Το πρῶ-
τον επιθέσατε την κρέμαν Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ (δχι λιπα-
ρά). Ἐξάλειφει τους δισταλμένους πόρους, τὰ μαύρα στί-
γματα και ὅλας τὰς ἀτελείας τοῦ δέρματος. Ἐχει στυπτικὴν
ιδιότητα, λευκαίνει και τονώνει. Κάμετε τὴν νέαν ταύτην και
ἀπλήν δοκιμὴν και ἡ μαγικὴ μεταβολὴ τοῦ προσώπου σας θα
σας φέρῃ λαμπρὸν μέλλον, πλήρες ἐπιτυχιῶν και εὐτυχίας.
Ἐγγυώμεθα θετικὰ ἀποτελέσματα, ὅλως τὰ χρήματά σας
επιστρέφονται. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος,
Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΕΛΛΑΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Τὰ ἐργαστήριά μας,
ὅπως και πάντοτε, θα
σας ἐμφανίσουν νέαν
και πρωτότυπον διά
τὸν τόπον μας ΠΕΡ-
ΜΑΝΑΝΤ, πού ἀναπλη-
ρώνει σπουδαίως ἕνα
κενὸν εις τὴν γοητευτι-
κὴν ἐμφάνισίν σας. Πα-
ρέχομεν δὲ τὴν ἀπόλυ-
τον ἐγγύησιν μιᾶς ἀ-
σφαλούς ἐπιτυχίας εις
τὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Ἀ-
θέτομεν τὰ τελειότερα
Εὐρωπαϊκὰ μηχανήμα-
τα, καθὼς και φάρμα-
κα τοῦ μεγάλου Παρι-
σινοῦ οἴκου GALLIA
ZOTOS. Ὅμοίως εξασφαλίζομεν τελείαν ἐπιτυχίαν εις τὴν
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ, χωρὶς μηχανήματα, τελείως
ἀκίνδυνον, εις ὅ,τι δηποτε ποιότητα μαλλίων, ἂν εἴνε βαμμέ-
να, ὀξυζεναρισμένα κλπ. Παρέχομεν ἀπόλυτον ἐγγύησιν. Τιμαὶ
Περμανάντ διά μηχανημάτων ἡλεκτρισμοῦ ΔΡΑΧ. 100. ΠΕΡ-
ΜΑΝΑΝΤ χημικὴ, μὲ ὑγρὸν, ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ, ΔΡΑΧ. 150.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

13 Χαλκοκονδύλη 13 — Τηλέφ. 24 - 961
Κρατήσατε ἀκριβῇ διεύθυνσιν

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ἐξαιρετικὴ ποικιλία ἐμπριμὲ με ἀπο
κλειστικότητα σχεδ' ὡν.
Κουκουλάρικα ἀπὸ καθαρὰν μέταξον.
Σεμιζιὲ ὑποκαμίσων ὀλομέταξα.

Ε. ΔΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεῖα Συντάγματος)
Τηλ. 20-579.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΕΝΕΙΟ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ περίφημη και ὀρασιότατη «Βενέττα» τῆς Φόξ - Φίλμς Ντιάνα Βίνσκι

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΣΑΡΡΩ

...ανάτρεφον τα παιδιά του!

Θέε μου, ως μās συγχωρήσει ο άναγνώστης μας αυτό τον ρεαλισμό. Δυστυχώς είναι ένα από τα πιο συνηθισμένα φαινόμενα της εποχής μας. Ο Ζωρζ Λουσσέρ ήταν ο πιο αντιπροσωπευτικός τύπος της. Κάτω από το σοβαρό παρουσιαστικό του έκρυβε έναν άνθρωπο άσυνεπτο, υποκριτή, ψεύτη κι' ίκανό για όλες τις παληοαθροπίες. Κανείς δεν του είχε εμπιστοσύνη. "Ήξεραν ότι αυτός ο άνθρωπος είχε και ταστρώσει την οικογενειακή ζωή πολλών φίλων του κι' ωστόσο εξακολουθούσε να τους χαιροτάει και να διασκεδάζει μαζί τους, σαν να μην είχε συνιεί τίποτε. Έκείνοι πάλι αναγκαζόντουσαν να του μιλούσαν και να τον συναναστρέφονται, γιατί φοβόντουσαν τις φλυαρίες του. Ήξεραν ότι δεν του ήταν καθόλου δύσκολο να φανερώνει όλα τα μυστικά τους. Για φαντασθήτε, τι έντύπωσι θα έκανε αν έλεγε ότι η γυναίκα του Μπαρμπέ έχει μια ελπίδα στο μέρος της καρδιάς κι' ότι η σύζυγος του Βαρντό είχε ένα κόκκινο άστροσκο στο δεξί πόδι, ακριβώς πάνω από την κάλτσα της. Όλοι τους λοιπόν απέφυγαν τις εξηγήσεις, «κατάπιαν» τις πικρές των και του χαμογελοῦσαν, ενώ πολύ ευχαρίστως θα τον στραγγάλιζαν.

Έκείνο το βράδυ όμως είχαν συννοηθεί όλοι τους να του σκαρώσουν ένα άσχημο παιχνίδι. Τά βλέμματά τους πετοῦσαν άσποτα κι' είχαν μια σκληρή έκφρασι. Μερικοί άδειάζαν το ένα ύστερα από το άλλο τα ποτήρια της σαμπάνιας για να πάρουν θάνατος... "Άλλοι πάλι κάπνιζαν αδιάκοπα και κατάστρωναν το σχέδιό τους. "Ένας γέρος και κοντός άνθρωπάκος, που είχε την άτυχία να έχει μια πολύ όμορφη γυναίκα, κουνοῦσε κάθε τόσο το κεφάλι του και γελούσε πονηρά, παρασυρμένος από τη σκέψη της εκδικήσεώς του.

Όταν λοιπόν ο Ζωρζ Λουσσέρ μπήκε στο σαλόνι με ίδιον καταικτητό κι' έβριζε ένα βλέμμα περιφρονήσεως τριγύρω του, εξαπλάστηκε.

Μπα! Έκανε απορρόντας. Τι

σημαίνουν όλ' αυτά τα φονικά βλέμματα; Θά έλεγε κανείς ότι στην τσέπη σας ο καθείς κρατάει κι' ένα πιστόλι. Σας προειδοποιώ όμως, φίλοι μου, ότι δεν ξέρετε καλά με ποιόν έχετε να κάνετε.

—Τ' έπαθες, Ζωρζ; τον ρώτησαν εκείνοι ειρωνικά. Ξεχνάς ότι είμαστε οι πιο καλοί φίλοι σου;

—Όσο γι' αυτό, το ξέρω, απάντησε ο Λουσσέρ. "Άλλά γιατί δεν φέρατε μαζί και τις γυναίκες σας; Πώς θα διασκεδάσουμε; Μήπως νομίζετε ότι είμαι υποχρεωμένος ν' άκούω τις άνοησίες του Μπαρμπέ ή του γέρο πύθικου του Σαρτρέ; "Όχι, φίλοι μου... Τώρα κιάλας θα τηλεφωνήσω σε μερικές γνωστές μου να μās διασκεδάσουν.

—Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκαν οι φίλοι του. "Απόψε είναι η σειρά μας να γελάσουμε μαζί σου, κανόγια.

Ο Λουσσέρ τους κύτταξε κατάντα. "Επειτα πλησιάζοντας σε καθενός το πρόσωπο, τους φώναζε με σαρκασμό:

—Θά τολμήσεις να με πειράξεις εσύ, Λουσιέν; "Εσύ, Πώλ; "Εσύ, Αντρέ; "Εσύ, γέρο Βιλέν;

Μια παγερή σιωπή ήταν ή απάντησί τους. Ο Λουσσέρ τραβήχτηκε έκνευρισμένος σε μια γωνιά του δωματίου. Τί διάβολο ήθελε και τους είχε καλέσει αυτούς τους ανθρώπους, τους οποίους μισούσε για τη δειλία τους; Τό πάθος τον έδωσε για τις γυναίκες των άλλων τον έκανε ν' άνεγχείται τους «φίλους» του και να τους δέχεται κάθε Πέμπτη βόλβυ σ'ό, σπίτι του, νιά να πιούν σαμπάνια και να παΐσουν γαστιά.

Μέχρι τώρα όμως ποτέ δεν είχαν έρθει μοναχοί τους. "Ετσι ο Λουσσέρ ευρίσκει την ευκαιρία να φιλήση με τρυφερότητα τη μικροκαμωμένη Ζερμαίν, τη γυναίκα του Λουσιέν ή να κάνει κόρτε στην σύζυγο του ηλιάρη Βιλέν. "Απόψε όμως πως θα περνούσε την ώρα του; Οι φίλοι του παρακολουθούσαν την άγωνία του κι' ένα γέλιο κακίας. "Ε, τώρα πειά τον κρατούσαν κι' εκείνοι στα χέρια τους. Θά μπορούσαν να τον σκοτώσουν με δυο λέξεις. Μά ήθελαν πρώτα να χαροῦν. Λιγάκι με το μαρτύριό του. "Ήθελαν να τον κάνουν να όμολογήσει όλες τις άτιμιες του.

—Λοιπόν, Λουσσέρ, απόψε δεν έχεις κέφι, του είπε ο Μπαρμπέ.

Ο Ζωρζ ποσοπάθηκε ν' ανακτήσει την ψυχραιμία του. —Με συγγενείτε, τους είπε, είμαι ένα κ-ήνος Πασσάρεθ και πολύ φοβούμαι ότι θά με παρερνήστε... Θά καταλάβατε όμως ότι άστεινόμευ.

—Βεβαίως Ζωρζ, κανείς μας δεν πήρε στα σοβαρά τα λόγια σου, του απάντησαν. Δεν μās λές όμως τώρα που είμαστε

μεταξύ μας και δεν φοβόμαστε να μās άκούση κανείς, πειά από τις φίλες σου ήταν ή πιο καλή;

—"Η γυναίκα του Μπαρμπέ, απάντησε μ' άπάθεια ο Λουσσέρ.

Ο Μπαρμπέ έγινε κατάχλωμος. —"Ωστε τη βρήκες του γούστου σου; τόλμησε να τον ρωτήσει.

—Νά σου πώ, είναι λιγάκι κρύα, μά είναι πολύ καλύτερη από την τρυφερή συμβία του Βιλέν.

—Εγώ δεν έχω κανένα παράπονο από τη γυναίκα μου, διαμαρτυρήθηκε ο φτωχός άνθρωπάκος.

—Γιά τη δική μου, δεν έχεις να πής τίποτε; τον ρώτησε ο Βαρντό.

—Φάνετα ότι δεν της άρέσεις καθόλου, γιατί κάθε μέρα μ' έπισκέπτεται για να σε ξεχάσει.

Ο Λουσσέρ κατάλαβε ότι όλοι αυτοί οι δειλοί σύζυγοι είχαν άποφασίσει να του φανερώσουν πως ήξεραν τις αγάσεις του κι' ότι έπρεπε να φυλαχθεί. Μά εκείνος δεν τους λογάριαζε. Χαϊρόταν μάλιστα που του είχε δοθεί ή ευκαιρία να τους τά πη ένα γεράκι και να τους ρεζιλίσει.

—"Αυτό, ό'ταν αυτός είδε να σωπαίνει ο υ, τους είπε με άυσθηρότητα, σαν ν' α τους συμδούλευε: —Οί άνδρες που δεν μπορούν να κρατή σ ο υ ν, έντελως δική τους μια γυναίκα; δεν πρέπει να παντρεύονται.

—Πολύ σωστά, παρετήρησαν οι φίλοι του. Μά ποιά γυναίκα; ποιά Γαλλίδα θά μπορούσε να παραμείνη πιστή στον άνδρα της μέχρι να γεράσει;

Ο Λουσσέρ τοῦ έρριξε μια φονική απάντηση:

—Εγώ δεν παντρεύομαι. Μοῦ άκοῦν ή γυναίκες των άλλων!

Οί άπατημένοι σύζυγοι κυτάχτηκαν μεταξύ τους και συνεννοήθηκαν. Είχε φτάσει ή ώρα της εκδίκης.

—Εγώ είσαι διαφορετικός άνθρωπος, του είπαν. "Επειτα μπορείς να διασκεδάσεις μ' όποιάδήποτε γυναίκα... Νά, όπως προχθές το βράδυ, παραδείγματός χάριν. "Υστερα από τό γλέντι μας, έπέμενες να σε συνοδέψουμε ως την όδο Κλιού, στο σπίτι μιας φίλης σου... "Α, αλή ή μικρούλα ήταν πολύ χαριτωμένη. Κρίμα μονάχα που σε φοβήθηκε τόσο πολύ, ώστε όπως ήταν ήμυση, άνοιξε το παράθυρο, έπεσε σ'ό δρόμο και σκοτώθηκε. Τό καῦμένο τό κορίτσι!

Οί άπατημένοι σύζυγοι κυτάχτηκαν μεταξύ τους και συνεννοήθηκαν. Είχε φτάσει ή ώρα της εκδίκης.

—Εγώ είσαι διαφορετικός άνθρωπος, του είπαν. "Επειτα μπορείς να διασκεδάσεις μ' όποιάδήποτε γυναίκα... Νά, όπως προχθές το βράδυ, παραδείγματός χάριν. "Υστερα από τό γλέντι μας, έπέμενες να σε συνοδέψουμε ως την όδο Κλιού, στο σπίτι μιας φίλης σου... "Α, αλή ή μικρούλα ήταν πολύ χαριτωμένη. Κρίμα μονάχα που σε φοβήθηκε τόσο πολύ, ώστε όπως ήταν ήμυση, άνοιξε το παράθυρο, έπεσε σ'ό δρόμο και σκοτώθηκε. Τό καῦμένο τό κορίτσι!

Οί άπατημένοι σύζυγοι κυτάχτηκαν μεταξύ τους και συνεννοήθηκαν. Είχε φτάσει ή ώρα της εκδίκης.

—Εγώ είσαι διαφορετικός άνθρωπος, του είπαν. "Επειτα μπορείς να διασκεδάσεις μ' όποιάδήποτε γυναίκα... Νά, όπως προχθές το βράδυ, παραδείγματός χάριν. "Υστερα από τό γλέντι μας, έπέμενες να σε συνοδέψουμε ως την όδο Κλιού, στο σπίτι μιας φίλης σου... "Α, αλή ή μικρούλα ήταν πολύ χαριτωμένη. Κρίμα μονάχα που σε φοβήθηκε τόσο πολύ, ώστε όπως ήταν ήμυση, άνοιξε το παράθυρο, έπεσε σ'ό δρόμο και σκοτώθηκε. Τό καῦμένο τό κορίτσι!

Οί άπατημένοι σύζυγοι κυτάχτηκαν μεταξύ τους και συνεννοήθηκαν. Είχε φτάσει ή ώρα της εκδίκης.

"Άνοιξε το παράθυρο και έπεσε στο δρόμο...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

καί όλην έν γένει την έκλεκτή σου ήλη. Φυσική συνέπεια, ήταν να δώ και τον σχετικό διαγωνισμό σου για την «ιδανική σύζυγο».

Σού άπαντώ λοιπόν, ότι "Ιδανική σύζυγος είναι εκείνη, την όποιαν θα αγαπήσω και θα μ' αγαπήσει με όλην τη δύναμη της καρδιάς της και της όποιας ιδανικών θα είναι ή εύτυχια τόσο η ίδια της, όσον και ή ιδιότητά μου. Αυτός είναι, αγαπημένη μου «Οικογένεια» ο όρισμός της ιδανικής σύζυγου. Μετά μεγίστης τιμής.

Τάκης Κάσσης

Ο κ. Α. Κ. (Λάρισα) μās γράφει:

«Αγαπητή φίλη «Οικογένεια», «Στον πρότυπο διαγωνισμό περί της ιδανικής σύζυγου, έχω και εγώ να σου πώ πως την θέλω την ιδανικήν σύζυγον. Την ιδανικήν σύζυγον την θέλω να έχη πολλά χαήματα για να μην άλλοιωθή ή άγάπη και ή στοργή μου γι' αυτή. Είναι τό μόνον πράγμα (το χαήμα) που άμα δεν υπάσχει άρθρον ή δεν κερδίζεται εύκολα και άφθότως, δεν επιτρέπει να εκδηλώνη όλη την άγάπη και άφοσίωσι ο σύζυγος προς την σύζυγον. "Εγώ δεν ξετάζω αν θα είναι δεσποινίς, χήρα ή ζωντοχώρα ή σύζυγός μου. "Αρκεί να έχη ο β ο λ α για να με νοιάσει όπως εκείνη ποθεί να είναι ο σύζυγός.

Οί άδελφοί Ι. Τ. και Α. Τ. (Κων)πολς), μās άπαντούν:

«Αγαπητή μας «Οικογένεια». Με μεγάλη μας χαρά παρακολουθούμε τον πρότυπο διαγωνισμό σας και καί ήμετες με την σειρά μας σας στέλνουμε την γνώμη μας για την σημερινή... ιδανική σύζυγο...

Οι άδελφοί Ι. Τ. και Α. Τ. (Κων)πολς), μās άπαντούν: «Αγαπητή μας «Οικογένεια». Με μεγάλη μας χαρά παρακολουθούμε τον πρότυπο διαγωνισμό σας και καί ήμετες με την σειρά μας σας στέλνουμε την γνώμη μας για την σημερινή... ιδανική σύζυγο...

Ποιά είναι ή ιδανική σύζυγος;

ΚΒ'

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

Γιατί τό σπουδαιότερο πρότεγμα για μια γυναίκα είναι ή τιμότης καί έφ' όσον ή τιμότης της γυναικός στην σημερινή μας εποχή καθήκοντε δυσχερές διαμάντι, έπόμενον να μην υπάσχει ιδανική σύζυγος... Λοιπόν ήμετες που είμαστε δυο άδελφάκια "Ηπειρωτάκια στην Πάρι θα θέλαμε για ιδανική σύζυγο από μια 75άρη, δηλαδή 75 έτών και ή όποια να έχη ως μόνον πρότεγμα, αν είναι δυνατόν να λεχθί... 1.000.000 στερεόλινας εισόδημα τον μήνα και άς διασέση αυτός ο ιδανικός άσχυγός ήλος μας πέντε μήνες. Είναι άρκετά τα παρπάνια για να δη τό ώραϊόν φήλον τα κατάντια του. Με έκτίμησι Ι. Τ. και Α. Τ.»

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ» (Λάρισα) γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια». Είμαι ένας ταπεινός άναγνώστης των περιοδικών σας. "Εδιάβασα την καμπάνια σας εις άμφότερα τα φύλλα και είναι άρκετά την άπόφασιν να μην άπαντήσω, αλλά και πάλιν μετανόησα. Ζητείτε να γράψουμε ο καθένας μας πως φανταζόμθα ή μάλλον πως θέλουμε την ιδανικήν σύζυγόν μας. "Όλοι οι άνδρες, μικροί και μεγάλοι, έρόσαν είμεθα ελεύθεροι, ζητούμε να θροῦμε την ιδανική σύζυγο, μια γυναίκα που να ήμμορφή να μās εξασφάλισι υφαν όνετον ζώην με πλοῦτη, με πηγούς γυαλένιους, με έπαύσεις, άπώκνητα, δόξες, τιμές, μια καλλονή που να μην υπάσχει άλλη σ' αὐτόν τον κόσμο. Καί όλα αυτά τό όνειροσάλει ή δική μας ή τάξις ή ατομική. "Αλλά ήμπορούμε να δοῦμε μια τέτοια σήκιν; Δυστυχώς όχι. Με άγάπη «Βασιλεύς του Γέλωτος».

Ο κ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ μās γράφει:

«Αγαπητή μου «Οικογένεια». "Εταίρι μου... Κι' όλοι, για μια στιγμή, έσώπασαν ν' άκούσουν τα μασημένα της μισόλογα, όλοι άσπύλλοτοι στα πόδια της, μαγνητισμένοι, από τ' άμφιβολο μυστήριό της, όλοι πλά της παραδομένοι σ' ένα γλυκό όνειρο.

—Ποιά είναι ή ιδανική σύζυγος; Είπε και πάλι κάποιος στο μαγεῖο φρονι της άλλης, βαθιά γεμάτη αίνιγμα... Την κάταξα καλά. Ποιά είναι ή ιδανική γυναίκα; "Ενοιασθόνταν καθένα διστυνά άμυχολόγητα να βασανίση τό μυαλό, τη φαντασία του για ναβρω κατά το φανταστικό, τό όνύπασκτο και γελοῦσα άκατάτητα. Μά ποῦ, αλήθεια, κα

«Αγαπητή μου «Οικογένεια». "Εταίρι μου... Κι' όλοι, για μια στιγμή, έσώπασαν ν' άκούσουν τα μασημένα της μισόλογα, όλοι άσπύλλοτοι στα πόδια της, μαγνητισμένοι, από τ' άμφιβολο μυστήριό της, όλοι πλά της παραδομένοι σ' ένα γλυκό όνειρο.

—Ποιά είναι ή ιδανική σύζυγος; Είπε και πάλι κάποιος στο μαγεῖο φρονι της άλλης, βαθιά γεμάτη αίνιγμα... Την κάταξα καλά. Ποιά είναι ή ιδανική γυναίκα; "Ενοιασθόνταν καθένα διστυνά άμυχολόγητα να βασανίση τό μυαλό, τη φαντασία του για ναβρω κατά το φανταστικό, τό όνύπασκτο και γελοῦσα άκατάτητα. Μά ποῦ, αλήθεια, κα

«Αγαπητή μου «Οικογένεια». "Εταίρι μου... Κι' όλοι, για μια στιγμή, έσώπασαν ν' άκούσουν τα μασημένα της μισόλογα, όλοι άσπύλλοτοι στα πόδια της, μαγνητισμένοι, από τ' άμφιβολο μυστήριό της, όλοι πλά της παραδομένοι σ' ένα γλυκό όνειρο.

—Ποιά είναι ή ιδανική σύζυγος; Είπε και πάλι κάποιος στο μαγεῖο φρονι της άλλης, βαθιά γεμάτη αίνιγμα... Την κάταξα καλά. Ποιά είναι ή ιδανική γυναίκα; "Ενοιασθόνταν καθένα διστυνά άμυχολόγητα να βασανίση τό μυαλό, τη φαντασία του για ναβρω κατά το φανταστικό, τό όνύπασκτο και γελοῦσα άκατάτητα. Μά ποῦ, αλήθεια, κα

«Αγαπητή μου «Οικογένεια». "Εταίρι μου... Κι' όλοι, για μια στιγμή, έσώπασαν ν' άκούσουν τα μασημένα της μισόλογα, όλοι άσπύλλοτοι στα πόδια της, μαγνητισμένοι, από τ' άμφιβολο μυστήριό της, όλοι πλά της παραδομένοι σ' ένα γλυκό όνειρο.

—Ποιά είναι ή ιδανική σύζυγος; Είπε και πάλι κάποιος στο μαγεῖο φρονι της άλλης, βαθιά γεμάτη αίνιγμα... Την κάταξα καλά. Ποιά είναι ή ιδανική γυναίκα; "Ενοιασθόνταν καθένα διστυνά άμυχολόγητα να βασανίση τό μυαλό, τη φαντασία του για ναβρω κατά το φανταστικό, τό όνύπασκτο και γελοῦσα άκατάτητα. Μά ποῦ, αλήθεια, κα

λίγα και μετοχημένα. Νά πιστεύη μόνον εις έναν Θεόν δηλαδή να έχη καρδιά εύγενική και όλα τα της άρετής προτερήματα. Νά μην είνε ύποκρίτρια, να είναι ύποψοφαν, έννοα εις τό ζήτημα της τιμής, να άποφεύγη τις φλυαρίες, να είναι άφωτισμένη με θέλησιν και ελευκρίνειαν στον σύζυγο που θα έλβξει ως σύντροφο της ζωής της. Νά τον αγαπά και να τον έκτιμά. Νά του χαρίση την καρδιά της διά παντός και μέχρι θανάτου. Νά είνε μορφωμένη ψυχικώς, δῖα τό γυγκιν καλλος έγγυαται την τέλειαν άμοιρίαν της οικογενειακής ζωής. "Όπως έπίσης και εγώ θα την άγαπά και θα την έκτιμά περισσότερον και από αυτήν την ζωήν μου, όσων νέος με μεγάλην και εύγενικήν καρδιά, γεμάτη λαχτάρα δι' άφροσύνην και ελευκρίνειαν. Νά μοιραζόμαστε την εύτυχία των καλών ήμερών, της ψεύτικης και πλάνας αήτης ζωής μας. Η έκτίμησις καί ή άγάπη να είναι θεμελίον, να πείνη πάντοτε ζωντανή, μέσα στις καρδιές μας και πέρον του τάφου. "Από τα χείλη μας να μην σταλίξη ποτέ τό μικρόδιον της άκαριστίας. "Ο ένας να ζή διά των άλλων. "Ο άλλος να αγαπά την γυναίκα έξη αυτά τα χαρίσματα, την σταθεράν και εύγενικήν αήτην καρδιά μετά πάσης μου χαράς θα της χάριζα την καρδιά μου διά παντός. Σ. Χειμαρές».

Ο κ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ μās γράφει:

«Αγαπητή μου «Οικογένεια». "Εταίρι μου... Κι' όλοι, για μια στιγμή, έσώπασαν ν' άκούσουν τα μασημένα της μισόλογα, όλοι άσπύλλοτοι στα πόδια της, μαγνητισμένοι, από τ' άμφιβολο μυστήριό της, όλοι πλά της παραδομένοι σ' ένα γλυκό όνειρο.

—Ποιά είναι ή ιδανική σύζυγος; Είπε και πάλι κάποιος στο μαγεῖο φρονι της άλλης, βαθιά γεμάτη αίνιγμα... Την κάταξα καλά. Ποιά είναι ή ιδανική γυναίκα; "Ενοιασθόνταν καθένα διστυνά άμυχολόγητα να βασανίση τό μυαλό, τη φαντασία του για ναβρω κατά το φανταστικό, τό όνύπασκτο και γελοῦσα άκατάτητα. Μά ποῦ, αλήθεια, κα

«Αγαπητή μου «Οικογένεια». "Εταίρι μου... Κι' όλοι, για μια στιγμή, έσώπασαν ν' άκούσουν τα μασημένα της μισόλογα, όλοι άσπύλλοτοι στα πόδια της, μαγνητισμένοι, από τ' άμφιβολο μυστήριό της, όλοι πλά της παραδομένοι σ' ένα γλυκό όνειρο.

—Ποιά είναι ή ιδανική σύζυγος; Είπε και πάλι κάποιος στο μαγεῖο φρονι της άλλης, βαθιά γεμάτη αίνιγμα... Την κάταξα καλά. Ποιά είναι ή ιδανική γυναίκα; "Ενοιασθόνταν καθένα διστυνά άμυχολόγητα να βασανίση τό μυαλό, τη φαντασία του για ναβρω κατά το φανταστικό, τό όνύπασκτο και γελοῦσα άκατάτητα. Μά ποῦ, αλήθεια, κα

«Αγαπητή μου «Οικογένεια». "Εταίρι μου... Κι' όλοι, για μια στιγμή, έσώπασαν ν' άκούσουν τα μασημένα της μισόλογα, όλοι άσπύλλοτοι στα πόδια της, μαγνητισμένοι, από τ' άμφιβολο μυστήριό της, όλοι πλά της παραδομένοι σ' ένα γλυκό όνειρο.

—Ποιά είναι ή ιδανική σύζυγος; Είπε και πάλι κάποιος στο μαγεῖο φρονι της άλλης, βαθιά γεμάτη αίνιγμα... Την κάταξα καλά. Ποιά είναι ή ιδανική γυναίκα; "Ενοιασθόνταν καθένα διστυνά άμυχολόγητα να βασανίση τό μυαλό, τη φαντασία του για ναβρω κατά το φανταστικό, τό όνύπασκτο και γελοῦσα άκατάτητα. Μά ποῦ, αλήθεια, κα

«Αγαπητή μου «Οικογένεια». "Εταίρι μου... Κι' όλοι, για μια στιγμή, έσώπασαν ν' άκούσουν τα μασημένα της μισόλογα, όλοι άσπύλλοτοι στα πόδια της, μαγνητισμένοι, από τ' άμφιβολο μυστήριό της, όλοι πλά της παραδομένοι σ' ένα γλυκό όνειρο.

—Ποιά είναι ή ιδανική σύζυγος; Είπε και πάλι κάποιος στο μαγεῖο φρονι της άλλης, βαθιά γεμάτη αίνιγμα... Την κάταξα καλά. Ποιά είναι ή ιδανική γυναίκα; "Ενοιασθόνταν καθένα διστυνά άμυχολόγητα να βασανίση τό μυαλό, τη φαντασία του για ναβρω κατά το φανταστικό, τό όνύπασκτο και γελοῦσα άκατάτητα. Μά ποῦ, αλήθεια, κα

δρόσεται κοιμημένος ο ιδανικός σ' αυτές τις υπάρες; Έτσι που να μην τον βλέπουμε στο περιβάλλον τους άρά γα, στην οικογένεια; Μά καί δεν υπάσχει παρ' ή φτωχή... πεθερά (που ξεροχασμένη νάναι). Μην τάχα στο φείδιο σάμα τους με τους εύγενικούς πρότους; "Ούτε καί καί. Στάγχι και μόνον ισάχτη για τα μάτια. Μά ποῦ; Στα νεοσάνα χείλια τους; Θεέ μου! "Εκεί δεν δρόσεται παρ' ή... γλώσσα τους κοιμημένη... ή γυναίκα γλώσσα... Πού λοιπόν; Κίτταξα λοῦα την Σαίγγα, μ' ή σιωπή της με φόβιζε. Πόσο έκαικνδνη, αλήθεια, δεν είναι ή σιωπή της γυναίκας!... Χίλιες δυο έρωτικές βασανίζαν τό μυαλό μου. "Αδελά έλβεισα τα μάτια μου και άδησα τη σκέψη λείτερα να πετά στους κάμτους της σταντασίας ως ποῦ... κοιμήθηκα... Στον ύπνο μου είδα ένα γέρο τοσοῦτο, μ' ένα σάμα στο χέρι, που κάποτε από καί θα κρεμότανε ένα... φανάρι. "Εταν ο φτωχός ο Λοιγός που άκόμα ζήταγε τον άνδραπό του στο σκοτάδι... "Εσκότατσε άπάνω μου δείχνοντάς μου τό σπαμένο του λυχνάρι διστυνά, με μια παρόξνη κίνηση του χεριού του και χάθηκε μέσα στο σκότος της νυχτιάς. Σε λίγο έύπνησα. "Ο ιδανικός με τό φανάρι του διαρκώς μου έρόταν στο μυαλό. Διάβολο! Κάτι δάδλε να μου πη ν' αυτό ο χριστιανός (!) μά δεν ήξερα πως καί αυτός άκόμα, όταν είχε άπάνια, μοιράσε χρησιμοποιούσε... πασοτέμπο. Σαῖφάρτα, σάφάρτα καί έν τέλει πήρα τό θρος γύλιον Ολιδόδων, στράφηκα στη Σαίγγα και ξεφώνοντας είπα: «Αγαπητή μου, ζήτας μια γυναίκα μια σύζυγο ιδανική. "Ε, λοιπόν δεν θα την βρεις ποτέ». Αιτή τότε σαν έλατισμένη, παραπάτησε και χάθηκε στο κρεμύ. "Από κάτω λίγη θάλασσα με έβριζε. Νάταν τάχα τό πέσιμο του χαμού της στα κίματα; "Όχι... "Εταν τό κοινό γεροχόλο που σινιήδε ή μητέρα μου ή κατ'όσο γιναι... "Αλήθεια! "Επειση έκτίμησις και έγάπη. Κοιτάσαν ο σ' "Ολμπιος»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ καί άλλα άκόμη άπαντήσε εις άναγνώστου ν μας.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Η πύδ παλαιά καταπακτή

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ

'Η μυστηριώδεις καταπακτές, ή όποιες έπαίξαν ρόλο μοιραίο στα παλαιά Ιπποτικά μυθιστορήματα δεν υπάρχουν πια. 'Αποτελούν και αυτές ανάμνησι του παρελθόντος. Για την ακρίβεια μια μονάχα καταπακτή σώζεται σήμερα σ' ολόκληρη την ύψηλιο. Και αυτή βρίσκεται στον περίφημο πύργο του Λονδίνου, στο σκυθρωπό πύργο στον όποιο συνέβησαν μερικά από τα πλέον αιματηρά δράματα της 'Αγγλικής Ιστορίας, όπως ο αποκεφαλισμός της Μαρίας Στούαρτ κλπ. 'Η καταπακτή αυτή, είνε ανοιγμένη στην πύλη της εισόδου του πύργου κα' κάθε βράδυ την ανοίγουν, για να μπορέσει κανείς να μπη μέσα στον πύργο. Συγχρόνως, για μεγάλη καγκελλόποια κατεβαίνουν και κάθε νύχτα — όπως βλέπτε και στη δημοσιευμένη εικόνα — φράζει την είσοδο του πύργου. 'Α όποιος περιέρχεται θρασυρδώς αὐθιγὰς ἄξις, κι' έτσι τον καθιστά άπρόσβατο σ'ις ληστοτικές επιδρομές.

ΠΑΝΤΟΤΕ 'ΓΚΑΝΙΑΝ!

Τό ποτέ περίφημο άπ' όλα τα άλογα που έτρεξαν μέχρι σήμερα σέ ιπποδρομιο καί σ' όλες τις χώρες του κόσμου, ήταν τό όνομαζόμενο «'Εκλειψις». Τό άλογο αυτό γεννήθηκε στην 'Αγγλία στά 1764 και την πρώτη του κούρσα την έκανε στά 1769. 'Από την εποχή εκείνη, σ' όλες τις ιπποδρομίες έρχότανε πάντοτε πρώτο. Είχε βγάλε δε τέτοια φήμη, ώστε πολλές φορές ο απέκλεισαν από τις κούρσες, έπειδή είχε πάντοτε τη νίκη εξασφαλισμένη. 'Η «'Εκλειψις» έσκασε — κυριολεκτικά! — από τό κακό της στις 8 Νοεμβρίου 1774. 'Εταν της ανέβη να Ελθι δεύτερη σ' ένα αγώνισμα. Κα' την άπάλεια της την έθρύναν ελκρινά όλοι εκείνοι που είχαν κάνει περιουσία στοιχηματίζοντας επάνω της!

© Δούξ του Κλάρενς

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

Ξέρετε ότι τά ψάρια αλλάζουν πολλές φορές όδοντοστοιχίες κατά την διάρκεια της ζωής των; Την παράξενη αυτήν διαπίστωση την έκανε τελευταία ένας σοφός Γερμανός ιχθυολόγος. 'Ο έπιστήμων αυτός κατόρθωσε ν' άποδείξη, με αεὺ άλλων, ότι ο ξιφίας αλλάζει τρεις φορές ολόκληρα τά δόντια του, σέ διάστημα δύο ετών.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

Στην Αμερική, έφευρήθηκε νέο είδος γραφομηχανής, ή όποις, μαζί με τά γραμμάτια, γράφει και τις μουσικές νότες. 'Η γραφομηχανή αυτή είνε σέ μεγάλη διάδοσι τώρα, γιατί καταφεύγουν σ' αυτή οι κακογράφοι μουσικοσυνθέται. Με τη βοήθειά τους γράφουν τις νότες των έμπνευσών των ολόκληρα, χωρίς να δυσκολεύονται κατόπιν να τ.ς διαβάσουν!

Σημειώστε, ότι ο έφευρήτης της είνε ένας μουσικοσυνθέτης πασάς!... 'Οπως δε προσάβεται τό 'Αγγλικό περιοδικό Τίτ Μπίτς, είνε ή πρώτη έφευρήσις που όφείλεται σέ πασά!

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ

'Ενας 'Αμερικανός γιγέρως, βεβαιώνει ότι άπ' τά διάφορα ζώα αυτοκτονούν σ'ις σιγνότερα τά άλογα. 'Η δε μοναδική σχέση δόν άφορμή της αυτοκτονίας των ευγενών αυτών ιεραπόδων, είνε όταν υποφέρουν άπ' τούς τυραννικούς καλικοπόνους των, χωρίς να μπορέ — για διαφόρους λόγους — ο άνθρωπος, τά άνακουφίσει!

Στην περίστασι αυτή, τ' άλογα πέφτουν στον πρώτο γκρεμό που θα βρουν μπροστά τους.

ΚΡΑΣΘΘΑΝΑΤΟΣ!...

Στά 1478, ένας 'Αγγλος πρίγκηψ, ο Γεώργιος δούξ του Κλάρενς — κρασοπα έρας διαβόητος — κατεδικάστηκε σέ θάνατο επί εσχάτη προδοσία. 'Ο αδελφός του όμως, ο βασιλιάς της 'Αγγλίας 'Εδουάρδος Δ', του έκανε μια τελευταία χάρι: Τόν άφησε δηλαδή να διαλέξη αυτός τον τρόπο της θανατικής του εκτελέσεως. Καί ο δούξ έζήτησε να τόν ρίξουν... σ' ένα βαρέλι γεμάτο κρασί!... 'Η έ-

πιθυμία του ξετελέσθη — και ο πρίγκηψ είχε την εύτυχία να πεθάνη... από κρασοθάνατο!

ΦΕΙΔΙΑ... ΦΥΛΑΚΕΣ

Στη Νότιο 'Αμερική, πολλοί γαιοκτήμονες έχουν στά σπίτια τους φειδια, και τά τρέφουν έπιτηδες ως φύλακας έναντιον άλλων, πολύ δηλητηριωδών φειδιών. Τά κυνηγούν δε με τόση λύσσα, και τόσο δυνατό είνε τό ένσικτο μισος τους για τούς δηλητηριώδεις συναδέλφους τους, ώστε πάντοτε βγαίνουν νικηταί στον άγώνα.

Η ΣΠΙΡΤΟΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ

Σύμφωνα με την έπίσημη στατιστική του 'Αγγλικού ύπουργείου των Οικονομικών, κατά τό 1931 καταναλώθηκαν τόσα πολλά σπίρτα, ώστε αντιστοιχούσαν με χίλιους τόννους ξυλείας!

ΜΕ ΤΟ ΞΥΡΑΦΙ

Στό Λόγκ Κρήκ της Αυστραλίας πρό άλίγου καιρού, ο κ Μπένσον, κουρέυς κι' ηλικίας 68 χρόνων, χάραξε βαθειά με τό ξυράφι του τό πρόσωπο κάποιου κυρίου Φίλιππον, ηλικίας 76 ετών. Κι' ο λόγος, γιατί ο Φίλιππον έκανε φλερτ στη γυναίκα του Μπένσον, ηλικίας 65 χρόνων. 'Ο δράστης αυτοκτόνησε ύστερα άπ' τό δραματικό έπεισόδιο, στο όποιο τόν έσπρωξε ή... φλογερή ζηλοτυπία του!

Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΠΡΩΓΕΥΟΥΣΑ

'Η μικρότερη πρωτεύουσα Κράτους στον κόσμο, είνε ή πόλις Τουλανγκ. Είνε ή πρωτεύουσα των νήσων Σολομώντος, κι' έχει πληθυσμό μόλις σαράντα (40) κατοίκων λευκών, καθώς και μερικών Κινέζων.

Ο ΑΝΑΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΑΜΑΖΟΝΙΟΥ

Πολλά μεγάλα πλοία που διασχίζουν τούς όκεανούς, μπορούν και προχωρούν — άπ' τη τερραστία — κατεδικάστηκε σέ θάνατο επί εσχάτη προδοσία. 'Ο αδελφός του όμως, ο βασιλιάς της 'Αγγλίας 'Εδουάρδος Δ', του έκανε μια τελευταία χάρι: Τόν άφησε δηλαδή να διαλέξη αυτός τον τρόπο της θανατικής του εκτελέσεως. Καί ο δούξ έζήτησε να τόν ρίξουν... σ' ένα βαρέλι γεμάτο κρασί!... 'Η έ-

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ

'Ενα περίεργο έθιμο υπάρχει στην Περσία, σχετικά με τό γέλιο. Ποτέ οι άνδρες δεν πρέπει να ξεκαρδίζονται στά γέλια. Τό προνόμιο αυτό, τό έχουν μονάχα... ποιές άλλες;

'Η «'Εκλειψις» Τό έχουν ή γυναίκες!

ΕΝΑΣ ΑΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΤΟΣ ΤΑΦΟΣ

'Όταν πέθανε ο Γεώργιος Ουάσινγκτον, ο δημιουργός της 'Αμερικής, οι αντιπρόσωποι του έθνους συνήλθαν και αποφάσισαν να θάψουν τόν ένδοξο νεκρό σ' ένα έπιθλητικό μνημείο. 'Αργότερα, όμως, επεκράτησαν άλλες άντιλήψεις και ή βασιαιωμένη σορός του μεγάλου πατριώτου έναπετέθη σ' άλλο χώρο. 'Ωστόσο, ο τάφος ο όποσος άνοήτικη για να φιλοενηση τόν Ουάσινγκτον, δεν κατεστράφη, έπειδή αυτό θα έθεωρείτο προσβολή κατά της μνήμης του νεκρού. Καί έξακολούθη να ύφίσταται μέχρι σήμερα, άχρησιμοποίητος όμως, χρησιμοποιώντας μονάχα ως αξιοπερίεργο θέαμα!

ΟΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΙ ΚΡΕΟΠΩΛΑΙ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ

Στη γρσφική Σικελία οι κρεοπώλαι διατρέφουν ακόμα μία παλαιά και λίγο άποκρουστική συνήθεια: Νά διαλαλούν τό έμπόρεμά τους στους δρόμους, κρατώντας στο χέρι ένα κοντάρι, μ' ένα κομμένο κεφάλι ζώου καρφωμένο στην κορυφή. Πολλοί έξενοι περιηγηταί δεν παρέλειψαν να εκφράσουν τόν άποτροπισμό τους για τό θέαμα αυτό. Μά ή στυγία και ή υποδείξεις τους πήγαν χαμένες. Οι κάτοικοι του νησιού εξακολούθησαν να θεωρούν τό έθιμο αυτό ως ένα από τά πιο ένδιαφέροντα θεάματα του τόπου των.

Η ΠΕΤΣΕΤΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Οι πρόγονοί μας άγνοούσαν τις πετσέτες — άδιάφορο άν μεταχειρίζοντουσαν, στο τραπέζι, — όπως υποστηρίζουν μερικοί αρχαιολόγοι — '...όδοντογλυφίδες και εμπόλα! Μετά τό φαγητό, συνήθιζαν να σκοπίζουν τό στόμα τους με μικρά κομμάτια ψωμί. Τά κομμάτια αυτά έπρεπε ύστερα να πεταχθούν. Δεν τά έδιναν ούτε στά σκυλιά. Τόσο άκάθαρτα τά θεωρούσαν.

Τό Μνημείο του Βάσιγκτον

ΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Ο «εφταχός διάβολος» αυτός, άκούγοντας ότι τόν άποκαλούσαν 'Ερυθρόδερμο, ένοιωσε τό φιλότιμό του πειραγμένο. Στάληξε λοιπόν τό κορμί του άγέφυκα και πριν προλάβη ο Τανεγκύ να μιλήσει, μίλησε αυτός με άξιοπρέπεια:

— Είμαι Γάλλος, κύριε!... Λέγομαι Μπουργκινόν!... Κι' έχω την τιμή να είμαι ο θαλαμηπόλος τού κυρίου Ιππότη!

— Εξηγείθε θρανιωτών γέλιον, συνάδελφοι τίς σοβαρές αυτές δηλώσεις τού Μπουργκινόν. Καί ο Ιππότης, παίρνοντας άμέσως την έπισημη του νεκρού, Καί έξακολούθη να ύφίσταται μέχρι σήμερα, άχρησιμοποίητος όμως, χρησιμοποιώντας μονάχα ως αξιοπερίεργο θέαμα!

ΟΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΙ ΚΡΕΟΠΩΛΑΙ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ

Στη γρσφική Σικελία οι κρεοπώλαι διατρέφουν ακόμα μία παλαιά και λίγο άποκρουστική συνήθεια: Νά διαλαλούν τό έμπόρεμά τους στους δρόμους, κρατώντας στο χέρι ένα κοντάρι, μ' ένα κομμένο κεφάλι ζώου καρφωμένο στην κορυφή. Πολλοί έξενοι περιηγηταί δεν παρέλειψαν να εκφράσουν τόν άποτροπισμό τους για τό θέαμα αυτό. Μά ή στυγία και ή υποδείξεις τους πήγαν χαμένες. Οι κάτοικοι του νησιού εξακολούθησαν να θεωρούν τό έθιμο αυτό ως ένα από τά πιο ένδιαφέροντα θεάματα του τόπου των.

— Δηγήσου τα λοιπόν αυτά, Ιππότη! φώναξαν όλοι με ένθουσιασμό, και τόν τριγύριζαν.

'Ο Τανεγκύ έσπευσε να γελήσει. Τό πρόσωπό του έγινε ξαφνικά σοβαρό, και με φωνή που δεν έπιδεχόταν άντίρρηση, είπε:

— Αφ' ότε τα αυτά, φίλοι μου!... Εγώ δεν ήρθα στην 'Αμερική, για να διηγομαι ιστορίες... 'Ηθα άποκλειστικά, για να επιδώσω μι έπιστολή στον γνωστό σέ όλους σας κόμητα ντε Σαμπλάι!

— Της γυναίκας του είνε ή έπιστολή αυτή; ρώτησαν όλοι με περιέργεια.

— Όχι!

— Της έρωμένης του;

— Όχι!... Είνε ποιά δυστυχισμένη έξάνθρωπος βαρόνισσα Έκτορος Κάμπελ!...

— Τού Κάμπελ; διέκρινε ένας με κατίληξη, 'Εκείνον, τόν όποιο σκότωσες σέ μονομαχία έσύ, ο ίδιος;

— Άκριβώς! άποκρίθηκε με ειλικρινή τύψη, ο Τανεγκύ. Τόν σκότωσα όμως έντιμως, και δόσις τυχόν άμφιβάλλει...

— Κανένας δεν άμφιβάλλει ν' αυτό, φίλτατε Ιππότη! διότι τότε να πη ο ύποπτος ντε Πράν, στον αδιόλητο 'Αοβέλι. Μην ξεάπτεσαι λοιπόν, διάβλε!... 'Εδω

αίτητοίμε, άπλως... Χαρίσαμε πού σέ βλέπαμε, μιλούμε με ελληνική άγαλλίαση μαζί σου, και έσύ, έτοιμάζεσαι κόλας για καννιάδες έναντιόν μας!

'Ο Τανεγκύ καταπρανήθηκε πάλη, χαμογέλασε, και είπε με κάποια στενοχωρία:

— Με συγχωρείτε, φίλοι μου, αλλά να πάω ο διάβολος κι' έμένα και τόν φιλότιπο χαρακτήρα μου μαζί!... Βλέπετε, μου φάνηκε πως είδα στά πρόσωτά σας κάτι σαν όδνηρη έκπληξη, μόλις άκούσατε τό όνομα τού Κάμπελ!...

— Ναι, έχετε δίκαιο σ' αυτό! πετάχτηκε και είπε ο 'Αρμάνδος ντε Ρουαί. Κάτι άσχημες φήμες είχαν φθάσει ως εδώ, ότι μονομάχησες — λέει — με τόν Κάμπελ!... τότε στα λεπτά χείλη τού Ιππότη μας και κοινωνώντας τό κεφάλι του, είνε φιλοτιμιά!

— Μά τά γένεια τού σατανά, αυτό καταντάει έξοφρενικό! ούχλιασε τότε άσυγχρόνως ο Τανεγκύ. 'Από τότε, σάς παρακαλώ, δεν έπαύεσται σέ δύο άγαπημένους φίλους ν' αλληλεπαραγγιζόν σάν τιμωι άνθρωποι, δίχως να προσκαλούν κι' ολόκληρη την πόλι σ' αυτό τό ένδιαφέρον θέαμα!

— Σωστά!... Σωστά! επανέλαβε ο ντε Ρουαί, με καινούριες προσάθειες να καταπρανή τόν Ιππότη. Μην κινής όμως έτσι, δρε άδελφέ!... 'Εμείς άπαιτούμε, σέ έφθασαν ως εδώ άπ' τό Παρίσι. Ματαξύ των άλλων, λοιπόν, λένε αυτές ή φήμες και τά έξης: 'Ότι ο πρσθητογής μας κύριος Μορελά είνε έξω φρενών έναντιόν σου.

— Και πού την έπτελει αυτή την

Αφ' ότε αυτά, φίλοι μου! Εγώ δεν ήρθα στην 'Αμερική για να διηγομαι ιστορίες, είπε ο Τανεγκύ.

ήτρησά ; ρώτησε άνυπόμονα ο Τανεγκύ.

— Ός ένα χιλιόμετρο μακριά άπ' εδώ!... 'Εκεί, δηλαδή, πού έχουμε στήσει όλοι οι Γάλλοι άξιωματικοί τις σκηνές μας, σύμφωνα με τη διαταγή του κυρίου ντε Λαφαγέ!

— Μία στιγμή τότε, να πεταχτώ ίσως και! Ξεφώνισε διίστικα ο Τανεγκύ και σπεύδης: όδηγός.

'Ο ντε Βονύ έσπευσε, πρόλαβε να τόν συγχωρήσει, άρπάζοντας τον από τό μαντίλι, και τού είπε χαμογελαστός:

— Στάσου ένα λεπτό, άδελφέ!... Πήγαναι πρώτα να κατίξες όλα αυτά τά βρόμια και πολυχρώμα κουβέλια τού Ιππότη!... Ξέρεις καλά άλλωστε, ότι ή γκαρνταμπιές θλον μας είνε στην απόλυτη διάθεσί σου!... Διάλεξε όποιο κοστούμι θέλεις, αλλά, προς Θεού, βγάλε στήν την παρδαλή στολή σου!

— Αλλά, ο Σαμπλάι θα είνε δώ σέ μία ώρα τό πολύ, και μπορείς να τόν περιμένεις μαζί μας! πρόθεσε διακόποντας ο Μοντου-Ντυπλεσσί, ένας περσικής και νεαρός Γάλλος έπαυρότης.

— Δεν έχω καιρό να περιμένω ούτε μία ώρα, ούτε ένα λεπτό! άποκρίθηκε διίστικα ο Τανεγκύ.

— Όχι δά! Ξανάπε ο Μοντου, με χαμόγελο μοσεριωνικό. Μη πιας τό θεαίνεις έτσι κατηγορηματικά, γιατί, μα τό Θεό, θα τό παστέρουμε!

— Λες ότι σου κατέβη, φίλε Μοντου! διέκρινε όλοζώνων ο Τανεγκύ. Καί άφησε τίς κουβέντες, γιατί ήλπιεί ότι πολύτιμο καιρό σέ άποσας χοροτοβές!

Γενική έκρηξη γέλιον, μολούθησε την τελευταία του φράση. 'Εκπληκτός ο Τανεγκύ για την άπροσδόκητη αυτή εθιμία των φίλων του, κούταξε ένον-έναν βοῦδος και μη ξεροντας τί να ύπολέγει!

— Στάσου να σου εξηγήσω, τί συμβαίνει! είπε τότε ο 'Αρμάνδος ντε Ρουαί. Μας είπες, ή δεν μας είπες, ότι δεν μπορείς ούτε μία ώρα να περιμένεις, για να έλθωσες την προέφημη έπιστολή στον Σαμπλάι;

— Ε, ναι!... Τό είπα! μονομαχίας έκδοχας ο Τανεγκύ. Καί ύστερα:

— Τι ύστερα και ύστερα, φίλε μου; Ξανάπε ο ντε Ρουαί, ξεστάντας σέ καινούρια γέλια. Ξεσπείστες σπας Αλκιωνος Μανδς έκείνον τόν φτωχό βαρόνο Κάμπελ!... τη νύχτα της 30 'Απριλίου τού 1777... Την ίδια νύχτα, και πού τού θανάτου του, σ' έδωσε την έπιστολή αυτή για τόν κόμητα ντε Σαμπλάι, για να τού τη δόσης κατεπευγόντως...

— Ε, ναι! διέκρινε ο Τανεγκύ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

τανός και δυνατός.

Ο Ντωμιέ ξανασηκώθηκε κι' ακούμπησε στο μαξιλάρι το κεφάλι της νέας κόρης.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Έσκιέ, σωριασμένος σ' ένα πολυθρόνα, κύτταζε την Κλάρα. Από τότε που η αρρώστεια της κόρης του είχε επιδεινωθεί, δεν έφευγε απ' αυτό το δωμάτιο.

Ύψωσε το βλέμμα του, καθώς ο Ντωμιέ μπήκε μέσα μαζί με τη Τζούλια. Ο γιατρός προχώρησε κι' εξέτασε λίγες στιγμές την κοιμισμένη αρρώστη, της οποίας ο ύπνος φαινόταν νευρικός και ταραμένος. Πλησίασε το αμάξι του στο μισάνοιχτο στόμα.

—Ε, λοιπόν; ρώτησε με αγωνία ο Έσκιέ.

Ο Ντωμιέ έγνεψε ότι τίποτε το άφύσικο δεν φαινόταν.

Η Κλάρα άνοιξε τα μάτια της εκείνη τη στιγμή, και καθώς είδε τον έαυτό της περιτοιχισμένο από τόσους ανθρώπους, ένα ελαφρό κύμα αμαρτίας πλημμύρισε τα μάγουλά της, σαν όλα αυτά τα μάτια να είχαν ανυψηθεί το μυστικό των δεινών της.

—Πώς είσαι, αγαπημένο μου παιδί; ρώτησε ο γιατρός.

Η Κλάρα ψιθύρισε μερικά λόγια, στα οποία ξεχώρισε μοναχά η λέξις:

...Αδυναμία.

Ο Ντωμιέ μισάνοιξε το πουκάμισο της Κλάρας πάνω απ' τον χλωμό τράχηλό της, τον τόσο εκλεπτυσμένο, που φαινόταν πως είχε ξαναγίνει τράχηλος αυτός έμοιαζε με στέλεχος που είχε πολύ αδύνατο για να κρατήσει το λουλούδι του.

Τα βλέμματα της Τζούλιας πήγαιναν από το γεμάτο αγωνία πρόσωπο της Κλάρας στο τρομαγμένο πρόσωπο του Έσκιέ κι' έπειτα στο αδιάφορο πρόσωπο του Ντωμιέ.

Τά ένοιωσε όλα έχθρικά, σαν να είχαν συμμαχήσει εναντίον της. Η ίδια ούτε καν προσπαθούσε πια να πείσει τον έαυτό της ότι το κακό δεν ήταν έργο του. Τό ήξερε κι' ένοιωσε την καρδιά της να σπάζεται γι' αυτό. Μά κατέφευγε σ' ένα υπέρτατο σούλο στον έρωτά της, που ήταν πάντα ζων-

υπάρχει καμιά αμφιβολία σ' ένα... Αν δεν συμβή τίποτε, που να διακόψει αυτή τη βαθμιαία εξάντληση, είχε καταδικασμένη... Η έγκεφαλκή συμφορή, με όποιανδήποτε μορφή, είναι αναπόφευκτη... Και ο θάνατος!

—Ο θάνατος!

—Μα είναι φριχτό! τραύλισε η Τζούλια. Δεν είναι δυνατόν στην ηλικία της Κλάρας!... Έλατε, γιατρέ!... Δεν πεθαίνει κανείς χωρίς λόγο σ' ηλικία είκοσι χρόνων... Φαίνεται ο άερας του Παρισιού τη βλάπτει... Πρέπει να τη μεταφέρουμε στη Μεσημβρία, στο Ύερε, στο Άλγερνιο.

—Να ταξιδεύει... Μα δεν θα έφτανε ποτέ ως το τέλος του ταξιδιού... Σας λέγω ότι η ζωή της σήμερα εξαρτάται από το πιο άσημαντο επεισόδιο. Πρέπει να με καταλαβαίνετε...

Κάθεσε κοντά της, πολύ κοντά της και με τα βλέμματά του βαθεία μέσα στα μάτια της, έπρόσθεσε:

—Πρέπει να με καταλάβετε, έσεις προπάντων. Μήπως η αγωνία δεν φανίζει και το δικό σας κορμί; Μονάχα που έσεις είστε εξαιρετικά ευρωστική... Έξέ, άλλου, δεν σας έλειψε και η έλπιδα. Ένώ αυτή η δυστυχισμένη μικρούλα είναι καταδικασμένη να μην αποκτήσει ποτέ αυτό που λαχταρά.

Η Τζούλια χαμήλωσε το κεφάλι της.

—Ναι, εξακολούθησε ο Ντωμιέ, έχετε την αλήθεια, μά δεν θέλετε να την πείτε, γιατί φοβάστε αυτό που θα σας πη ή συνειδήσεως σας. Η ζωή ενός ανθρώπου πλάσματος βρίσκεται στα χέρια σας. Αν η Κλάρα δεν παντρευτεί το Μωρίς, αν δεν αποκτήσει τουλάχιστον την έλπιδα ότι θα πεθάνει... Τό παύμα είναι πολύ απλό.

—Ένώ ο δόκτωρ μιλούσε, η Τζούλια ένοιωσε σαν να την έσερναν βήμα προς βήμα προς την άκρη ενός γκρεμού.

—Ε, λοιπόν, δεν πρεπε τάχα να κλείσει τα μάτια της και

ν' αφήσει να γκρεμιστεί η έπρεπα με μια τελευταία σπασμωδική προσπάθεια να αποσπασθεί από τα χέρια που την έσερναν και να φύγει μακριά; Αναριθμητες και ταχύτατες σκέψεις στριμγωνόντουσαν μέσα στο μυαλό της... Αντιμετώπιζε διαδοχικά όλες τις υπέρτατες λύσεις, που θα μπορούσαν να τη σώσουν από τη φριχτή ανάγκη να εκδώσει μια απ' τις δυο αυτές αποφάσεις: «Θέλω να πεθάνω ή Κλάρα» ή «Εγκαταλείπω το Μωρίς».

Σκέφτηκε να φύγει, χωρίς να χάσει στιγμή, να ρέξει σ' ένα σταθμό, να πάει να συναντήσει τον αγαπημένο της... «Α!... Τό ήξερε καλά: Τη βασάνιζαν έτσι, γιατί ήταν μόνη της... Ηταν ανίκανη να κάνει τίποτε, αποκλεισμένη, γιατί ο Μωρίς δεν βρισκόταν εκεί για να την υποστηρίξει... Αν ήταν αυτός εκεί θα κατέφευγε στην αγκαλιά του, όπου δεν θα φοβόταν πια τίποτε, ούτε την ίδια της την καρδιά, ούτε την ίδια της τη συμπίνα».

—Δεν μου άπαντάντε;... είπε γλυκά ο Ντωμιέ.

Η Τζούλια είπε, χαμηλώνοντας τα μάτια της προς τη γη και καταβόλνοντας μια τελευταία προσπάθεια αντίστασης:

—Τι θέλετε να σας απαντήσω;... Δεν καταλαβαίνω.

—Ω! σας παρακαλώ, έκανε ο γιατρός, και ο τόνος της φωνής του αλλοιώθηκε, έγινε σκληρός, —ας μην παίζουμε με τις λέξεις. Σας βεβαιώνω ότι δεν πρέπει να χάνουμε στιγμή... Ας είμαστε ειλικρινείς ο ένας απέναντι στον άλλο. Πρόκειται να μάθω αν θέλετε να σώσετε την Κλάρα... Καταλαβαίνω πως θα μπορούσατε να μου πείτε ότι ασχολούμαι με υποθέσεις, που κανένας δεν μου τις εμπιστεύεται... Ε, λοιπόν, έχω το δικαίωμα αυτό: Είμαι για ζωή αυτού του κοριτσιού και πρέπει να προσπαθήσω να το σώσω.

Καταστρέφοντας έμένα, παμύλατε η Τζούλια πικρά. Αν πρέπει σ' ένα γιατρό, η ζωή μου και η Κλάρα... Καί —έπρόσθεσε ξεσπώντας σε δάκρυα— έξι νοιά κι' εγώ, αν τον χάσω.

—Α! φώναξε ο Ντωμιέ, πιά τοντας της τα χέρια—να λοιπόν που κλαίτε, που χύνετε ειλικρινά δάκρυα... Κλάψτε, κλάψτε,

ανακουφιστείτε! Ναι, ξέρω καλά πως αυτό που σας ζητάω είναι φριχτό, πως σας συντρίβω την καρδιά... Μα αυτό είναι το καθήκον σας: Θα προκαλέσετε ένα σωρό καταστροφές γύρω σας, αν δεν συγκρατηθείτε να θυσιάσετε τον έρωτά σας. Η Κλάρα θα πεθάνει. Μά δεν είναι αυτό όλο. Και άλλοι ακόμα θα υποφέρουν και θα τους έχετε χτυπήσει έσεις... Ο Έσκιέ, που τόσο σας αγαπά, θα πεθάνει ίσως από τον πόνο του... Και—

—Απάντησε μου ειλικρινά—είστε βεβαίως πως αυτός που αγαπάτε δεν θα υποφέρει κι' εκείνος;...

—Αν και σκοπύως ο δόκτωρ είχε γλυκάνει τον τόνο της φωνής του, καθώς έπρόφερε τα τελευταία αυτά λόγια, η Τζούλια τράβηξε τα χέρια της και τα δάκρυά της έσπασαν, να κυλούν.

—Τι λέτε; φώναξε. Τι θέλετε να πείτε; Με ρωτάτε αν ο Μωρίς θα υπέφερε, επειδή θα έμενε σ' εμένα;... Ω! άκουσα καλά!... Αυτό θέλετε να πείτε! «Ε, λοιπόν! δεν είναι αλήθεια! Γόν έξω εγώ το Μωρίς, καταλαβαίνετε... Δεν υπάρχει ούτε μια από τις σκέψεις που να μην τη μαρτυρώ... Πέρασαμε τρις βδομάδες μαζί στη Γερμανία. Ναι, στο Παρίσι τον συγκινούσε η Κλάρα, το ξέρω. Η Κλάρα ήταν η παιδική του φίλη... Είχαν νοιώσει ο ένας για τον άλλο μια παιδιαστική αγάπη... Η Κλάρα μάλιστα δεν έπαψε να τον αγαπά... Μα ο Μωρίς τη λησμονήσε για μένα... Αν την άναποψε, ποιος θα τον εμπόδιζε να την παντρευτεί; Μα αυτός ούτε καν συλλογίστηκε ένα τέτοιο πράγμα. Είπ' αλήθεια πως η αίτησή του Ριέ πρό δυο μηνών τον τάρραξε... Μά, άπαν! ήσπε μου, ποιαν προσκάλεσε κοντά του, μόλις βρέθηκε μόνος στη Γερμανία; «Εμένα! Και έζέρετε τι ήσαν ή μέρες που περάσαμε μαζί στο Κρόμπεργκ;... Έξέρετε τι μου ώρκίστηκε αυθόρμητα την ήμέρα που έφυγα από τη Γερμανία... Μου ώρκίστηκε, χωρίς σκεδόν να το θέλω εγώ, πως θα με κάνει γυναίκα του, αν χροέσω».

—Τό ξέρω, είπε ο Ντωμιέ.

—Τότε, άφοι το έζέρετε, γιατί με σπτάτε; Στ' αλήθεια, είναι τρέλλα να θέλετε να δημιουργή-

γήσετε την ετυχία ενός ανθρώπου αντίθετα προς την έκλογή του.

Ο Ντωμιέ άκουγε την κ. Συρζέρ και δεν την αναγνώριζε πια πως ήταν αυτή η Τζούλια.

Ήταν το δειλό και σιωπηλό πλάσμα, που τό είχε κάνει τόσες φορές να κοκκινίζει και να φοβάται μόλις την πλησίαζε ξένος ξένος.

Πόσο η ένστικτη υπέρσπασι του έρωτά της είχε δυνατή στη γυναίκα! σκέφθηκε, σ' όλες τις γυναίκες. Είναι πιο δυνατό ακόμα το ένστικτο αυτό κι' από το μητρικό αίσθημα...

Κύτταξε τη Τζούλια κατάματα και τη ρώτησε:

—Είστε βέβαιη για τα αισθήματά του Μωρίς;

—Βέβαιη... Μα ναί!... Ο ίδιος μου...

—Α! τη διέκοψε ο Ντωμιέ με μια προσποιητή αδιαφορία. Τότε...

Μά σώπασε... Δεν τολμούσε να πη περισσότερα.

Η Τζούλια όμως είχε πιαστή κιόλας απ' το χέρι του.

—Γιατί μου τό λέτε αυτό; Μήπως εκείνος σας είπε τίποτα για μένα;... Πέστε μου, θέλω να ξέρω!...

—Μά πως είναι δυνατόν, να μου έχη μιλήσει για σας... Δεν τον είδα, παρά μια στιγμή μόνο πρό της αναχωρήσεώς του για τη Γερμανία! Δεν μιλήσαμε καθόλου σχετικώς...

—Τότε θα σας έγραψε... Μα μιλήστε μου... Βλέπετε ότι με βασανίζει!...

Καθώς μιλούσε η Τζούλια, κρατούσε στα χέρια της το μαντίλι της, του οποίου τη λεπτή μπατίστα ξέσχισε χωρίς να θέλη, με τα νύχια της.

Ο Ντωμιέ, πλημμυρισμένος από λύπη, δίσταζε ακόμα.

Ποιό ήταν το καθήκον του;

Ποιά από τις δυο γυναίκες έπρεπε να θυσιάσει, για να σώσει την άλλη; Είχαν κι' οι δυο ψυχές έξ' ίσου τρυφερές κι' ειλικρινείς!

Ποιά από τις δυο είχε δικαίωμα στη ζωή και στον έρωτά εις βάρος της άλλης;

Η Τζούλια είπε με φωνή κομμένη:

—Ξέρετε κάτι που δεν μου τό λέτε... Είχατε χωρίς άλλο ένα γράμμα... Ο Μωρίς σας έγραψε: «Ναι, δεν είν' έτσι; εξακολούθησε, βλέποντας κάποια κίνηση του Ντωμιέ... Σας τό έγραψε αυτό! «Έγραψε ότι δεν μ' άνοητα πιά!... Ω! Θεέ μου! Θεέ μου!».

Δυνατοί λυγμοί άναστάσαν τον στήθος της. Ο Ντωμιέ, πλησιάζοντας, είδε ότι τα δά-

κρυά της είχαν πάψει να κυλούν.

—Δόστε μου αυτή την επιστολή! φώναξε η Τζούλια, απλώνοντας τα χέρια της. Θέλω αυτή την επιστολή... Βλέπετε ότι είμαι γαλήνια. Δεν έχω καμιά ταραχή... Πρέπει να μάθω την αλήθεια, καταλαβαίνετε... Δόστε μου το γράμμα!...

«Πρέπει να της τό δώσω, σκέφτηκε ο Ντωμιέ. Δυστυχισμένη γυναίκα! Πάντως είναι καλύτερα να βρίσκωμαι κοντά της, όταν θα τό διαβάσει αυτό».

—Ορίστε, έπρόσθεσε, δίνοντας στη Τζούλια την επιστολή του Μωρίς προς την Κλάρα. Διαβάστε.

Η Τζούλια την άρπαξε σαν τρελλή, πλησίασε στο παράθυρο κι' άρχισε να διαβάει.

Ο Ντωμιέ περίμενε την άναπόφευκτη λιποθυμία.

—Δυστυχισμένη γυναίκα! έπαυε να μιλάει ο Ντωμιέ, χωρίς κανένα φαινομενικό δεσμό: «Η κάμαρή μου... η κάμαρή μου στη Γερμανία... Μωρίς... πολυαγαπημένο μου».

Ο Ντωμιέ έντωμεταξύ της είχε βγάλει τον κορσέ. Τόσα άνέπνεε καλύτερα... Κάθε τόσο τινάζονταν από μια έκρηξη νέλιου κι' άμέσως κατόπιν έλεγε:

—Ω! πονάω... πολυαγαπημένο μου...

Συγχρόνως έλεγε κι' άλλα λόγια, που ο γιατρός δεν τα καταλάβαινε, λέξεις της κορινθιακής διαλέκτου, που τις είχε μάθει η γκουβερνάντα της ή Τούσα, όταν ήταν μικρούλα, που τις είχε ξεχάσει από χρόνια και που τώρα έσαναυόριζαν μέσα σ' αυτή τη μεγάλη άναστατώση της συνειδήσεώς της και της μνήμης της.

Ο Ντωμιέ προσπαθούσε να της δώσει να μιλήσει ένα φιαλί-

—Τι σημαίνει αυτό; άναρωτήθηκε.

Πήρε την επιστολή. Τά δάχτυλά της Τζούλιας προσπάθησαν μια στιγμή να τη συγκρατήσουν, μά έπειτα την άφησαν.

Εξέτασε κατόπιν τα χέρια, τους καρπούς και τα βρόχια αλύγιστα, σαν νάχαν πάθει αγκυλώσει.

Την έκάθησε τότε με προσοχή σ' ένα καναπέ και της στήριξε το κεφάλι σ' ένα μαξιλάρι. «Εκείνη τον άφησε να κάνει ό,τι θέλει».

—Έλατε, της είπε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει επιτακτική και ένισχυτική. Έλάτε, φτωχή μου φίλη, κάμετε λίγο θάρρος. Κάθε ετυχία τελειώνει. Δεν έχετε, παρά να εγκατεργήσετε και να δεχτείτε τη ζωή έτσι όπως είναι... Τί τέλος μπορούσε να έχη ένας δεσμός σαν τό δικό σας... Άναλάθετε έσεις τώρα την πρωτοβουλία της διακοπής που... Αυτό θα είναι λιγώτερο έξευτελιστικό και θα υποφέρετε λιγώτερο.

Η Τζούλια δεν άπαντούσε. Ούτε κύτταζε καν το γιατρό. Μονάχα τα χείλη της γάργαφα κι' ένα δάκρυ, ένα μοναδικό δάκρυ άρχισε να κυλά άργά.

—Είστε βέβαιη για τα αισθήματά του Μωρίς; ρώτησε ο Ντωμιέ.

διο αιθέρα. Μά εκείνη γύριζε άλλοι κι' έκλεινε τα ρουθούνια της... Και το γέλιο, το φριχτό γέλιο, την τινάζει κάθε τόσο... Σε μία στιγμή ψιθύρισε: «Μαμά!... Μαμά!...» Δυστυχισμένη πληγωμένη, στής οποίας τα χείλη ξαναγύριζε η παιδική στική αυτή κραυγή.

Η κρίσις παρατεινόταν. Γι' αυτό ο γιατρός αποφάσισε να της δώσει ένα ελαφρύ τέλος. Έσκυψε στο αυτί της Τζούλιας και ψιθύρισε:

—Τελείωσε... 'Ο Μωρίς χάθηκε για πάντα... Είστε μόνη..

Η Τζούλια κύτταξε το Ντωμιέ και ξανάειπε: «Μόνη!... 'Ολομόναχη!...»

Και ξαφνικά το κύμα του τόνου που ή έκπληξις, ή ταραχή το είχαν σκεπάζει, έσπασε τα φράγματά του και ξεχύθηκε άκρόατο Δάκρυα έφθονα κύλισαν από τα μάτια, πλημύρισαν το πρόσωπο και, καθώς ήρθε μ' αυτά, και ή συναισθησις της πραγματικότητος, ή Τζούλια λιποθύμησε.

—Ωραία! σκέφτηκε ο Ντωμιέ. 'Η έγγχειρησις έγινε και πέτυχε.

Χτύπησε ένα κουδούνι κι' έβλεπε καμαριέρης παρουσιάστηκε.

—'Η κυρία είναι λίγο αδιάθετη, του είπε απλά. 'Επαθε μία νευρική κρίσις. Μά δεν υπάρχει κανένας φόβος. Βοήθησέ με να την μεταφέρω στο διαμέρισμά της. 'Η Μαίρη θα τη γδύσει και θα την πλαγιάσει.

—Όταν, σε λίγη ώρα, ο γιατρός άφησε τη Τζούλια στις φροντίδες της καμαριέρας της, ξαναγύρισε στο δωμάτιο της Κλάρας.

Η νέα ήταν πάντα βυθισμένη σ' ένα είδος νάρκης. 'Ο πατέρας της, άκουμπιμένος στο κρεβάτι, την κύτταξε πού κοιμόταν.

—'Ο Ντωμιέ του έβαλε το χέρι στον ώμο κι' ο Έσκιέ γύρισε άνατηδώντας.

—'Α! Έσύ είσαι, γιατρέ... Τι τρέχει;... Νόμιζα πως είχες φύγει πριν από ώρα.

—Εσκιέ, απάντησε ο γιατρός, έχω μία ευχάριστη ειδήσι...

—Για την Κλάρα; ρώτησε άμέσως ο Έσκιέ.

—Για την Κλάρα... —Θά την κάνει καλά;

—Ασφαλώς θά την κάνω καλά... 'Η άφορητή της άρρώστιας της δεν ύφίσταται πείδα...

—Πώς; Έκανε ο τραπεζίτης. —'Επειτα, μισοκαταλαβαίνοντας, ρώτησε:

—Μήπως στη Τζούλια; —Ναι.

—Και σε άκουσε; —'Επρεπε. 'Α! το γυόπια ήταν σκληρό 'Υποφέρει πολύ. Πήγαινε να τη δής.

—Θέ μου!... Τι έκανες, Ντωμιέ; Τη σκότωσες τη δυστυχισμένη...

—'Οχι... είπε ο δόκτωρ Ντωμιέ. Σοβ έγγυδια πως θά σώσω και την κ. Συρζέρ. Τι θά θέλεις, φίλε μου... 'Η κρίσις αυτή ήταν άναγκαία... Την προσκάλεσα εγώ ο ίδιος... Πήγαινε

να τη δής. Έσένα σε άγαπά πολύ... Γι' αυτό, μόλις άνακτηση τις αισθήσεις της, πρέπει να σε δη κοντά της. 'Όσο για μένα, θά ξαναπεράσω κατά τις πέντε το άπόγευμα.

—'Ο δόκτωρ Ντωμιέ δεν έπεσε έξω στις προβλέψεις του. 'Η Τζούλια, όλόκληρη την ήμερα, δεν άνέκτησε καθόλου τις αισθήσεις της. Μονάχα, κατά τή βράδυ, ο πυρετός της έπεσε και βυθίστηκε σ' έναν ύπνο βαθύ κι' έτελως γαλήνιο.

—'Ο Ντωμιέ, πού, σύμφωνα με την υπόσχεσή του, ξαναγύρισε πριν βραδεία και την εξέτασε, διέγινωσε πως δεν ύπνηγε πείδα κανένας κίνδυνος. 'Ο Έσκιέ άφησε τότε το δωμάτιό της και πήγε κι' αυτός να πλαγιάσει, γιατί ήταν συντριμμένος από την κόυρασι.

Μά, όταν την άλλη μέρα, κατά τις δέκα το πρωί, ζήτησε να μάθη νεώτερα για: τη Τζού

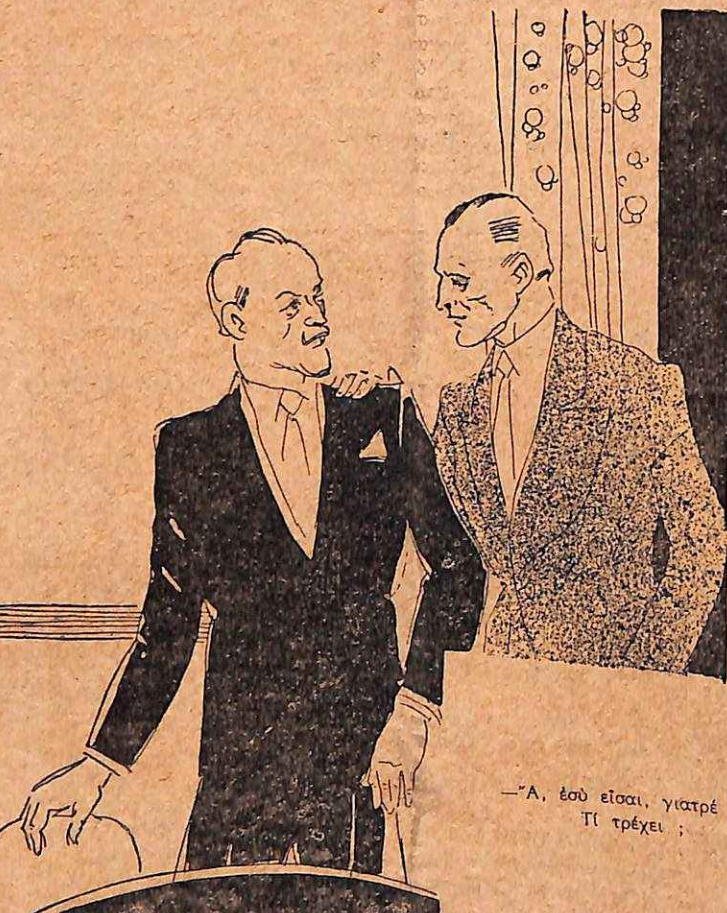
—'Οχι, κύριε, —Δεν είπε πού πηγαίνει; —'Οχι. —'Ούτε διάταξε να ζήσουν το άμάξι;

—'Οχι, άποκρίθηκε και πάλι ή Μαίρη. 'Η κυρία βγήκε πεζή... Μά, από το παράθυρο, την παρακολούθησε με τα μάτια. Την είδα να διασχίζει τη λεωφόρο και να παίρνει έν' άμάξι κλειστό.

—Πραγματικά ή Τζούλια έύπνησε πολύ νωρίς με τις πρώτες άναυγειες της ήμέρας. Και άμέσως ή φριχτή πραγματικότητα της της έσφίξε την καρδιά.

—Τελείωσε! Τελείωσε! όλα... σκέφτηκε. 'Ο! φίλε μου, φίλε μου!... Είναι λοιπόν, αλήθεια;... Δεν θά σε νιώσω πείδα δικό μου ποτέ... ποτέ;...

—'Οχι! ποτέ πείδα. Αυτό το άρώστο κι' άγαπημένο μελαχροινό κεφάλι του Μωρίς δεν θά κατέφυγε μέσα στη φωνή του στήθους της. Ποτέ πείδα δεν θ'

—'Α, έσύ είσαι, γιατρέ... Τι τρέχει;

—'Η Μαίρη, ή ιδιαίτερη καμαριέρα της, του απάντησε:

—'Η κυρία βγήκε πολύ πρωί έξω. Φαίνεται πως ήταν πολύ καλά και ήσυχη.

—Για μία στιγμή, ή ύποψία ότι ή Τζούλια είχε πάει ν' αυτοκτονήσει, πέρασε από το μυαλό του τραπεζίτη. Μά άμέσως καθήσυνάσε... —'Οχι, ή Τζούλια ήταν μία πιστή χριστιανή και ποτέ δεν θά κατέφυγε σ' ένα τέτοιο άπονευσημένο διάθεμα.

—Τότε, τί σημαίνει αυτή ή άναχώρησις; Μήπως θέλει να φύγει, να πάει να συναντήσει το Μωρίς;...

—Και με δυνατή φωνή ρώτησε την καμαριέρα:

—'Η κυρία Συρζέρ ήρθε τίποτε μαζί της, καμιά βαλίτσα;

—Άκουγε τη γλυκειά φωνή του να της λέη: —Τζούλια μου... Γιού μου!... —'Ολα είχαν τελειώσει, αυτή τη φορά... Είχαν τελειώσει άνεπαρόρρωτα!... Το ήθελε άλλωστε κι' ή ίδια σ' αυτό... Το είχε θέλσει από τη στιγμή που τα μάτια της είχαν άντικρύσει τις σκληρές γραμμές της έπιστολής του Μωρίς. Και κατόλθαβαν ότι μέσα στον πυρετό της, μέσα στο ληθαργικό ύπνο των τελευταίων ώρων, ή θέλησή της αυτή είχε γίνει αλήθεια: —'Αν ο Μωρίς ήταν έσ' άγαπώ όπως πριν... Θέλω να γίνω δικός σου όπως και πριν... —'Ε, λοιπόν, εγώ δεν θά ήθελα και θά το άπαντούσα:

—'Α, έσύ είσαι, γιατρέ... Τι τρέχει;

—'Η Μαίρη, ή ιδιαίτερη καμαριέρα της, του απάντησε:

—'Η κυρία βγήκε πολύ πρωί έξω. Φαίνεται πως ήταν πολύ καλά και ήσυχη.

—Για μία στιγμή, ή ύποψία ότι ή Τζούλια είχε πάει ν' αυτοκτονήσει, πέρασε από το μυαλό του τραπεζίτη. Μά άμέσως καθήσυνάσε... —'Οχι, ή Τζούλια ήταν μία πιστή χριστιανή και ποτέ δεν θά κατέφυγε σ' ένα τέτοιο άπονευσημένο διάθεμα.

—Τότε, τί σημαίνει αυτή ή άναχώρησις; Μήπως θέλει να φύγει, να πάει να συναντήσει το Μωρίς;...

—Και με δυνατή φωνή ρώτησε την καμαριέρα:

—'Η κυρία Συρζέρ ήρθε τίποτε μαζί της, καμιά βαλίτσα;

—'Οχι! "Οχι!..."

Και μολοντί τις έδιωχνε σαν έναν έφιάλη, ή γραμμές της έπιστολής του Μωρίς προς την Κλάρα, της ξαναγύριζαν στο μυαλό:

—'Η καρδιά μου είναι δική σου. Σε νιώθω μέσα μου ύποφρων για την άγάπη σου... Ποτέ δεν θά παντρωτή τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα.

Τα λόγια αυτά δεν έκαναν την πληγωμένη γυναίκα της περηφάνεια να ματώνη... —'Οχι, μάταιο ο ίδιος ο έρωτάς της, αυτός ο έρωτας ποτέ ποτέ δεν είχε λιγοτέψει.

—'Μ' άγάπησε τάχα; άναρωτιόταν. Μ' άγάπησε ποτέ; —'Η ήμουν γι' αυτόν ένα παιγνίδι, πού το χρησιμοποιούσε για να περνά τόν καιρό του;...

Μά ή άναμνήσεις της έυπνούν και διαμαρτυρόντουσαν. —Όταν την κληνούσε με τις έπιθυμίες του, όταν λησμονούσε την Κλάρα όλότελα, ώ! τότε την άγαπούσε σ' αλήθεια... Και τά τρία χρόνια της άγάπης τους, δεν ήταν καθόλου ένα ψέμμα. 'Η Τζούλια έβλεπε τώρα την αλήθεια πολύ καθαρά και συλλογίζοταν: —'Ναι, μ' άγάπησε, μ' άναπα πολύ... μ' άγάπησε χωρίς ύστεροβουλία, ως τη στιγμή πού ή Κλάρα ξαναγύρισε έδω.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι της και νύθηκε μηχανικά, χωρίς να ξέρει τί ώρα ήταν, χωρίς να φωνάζει τη Μαίρη να τη βοηθήσει.

Μέσ' απ' τα σκοτάδια της άπειροσίας της, μία καινούργια ήμερα άνέτειλε τώρα, ώ! μία ήμερα πολύ θλιβερή, σαν τις γλωμίες έκείνες ήμέρες του Βοροά, πού διακοκούν τόσο λίγο άνάμεσα άπ' τις σκοτεινές νύχτες της Νορβηγίας... Τα ύποσυνειδητά της είναι δουλέψει μυστηριωδώς, ένδ' βασιανίζοταν άπ' τον πυρετό. Και αυτό της έλεγε τώρα: —'Επέθανε πείδα κάτι... Νά το τέλος μιας έποχής... —'Ετσι κι' ο άνεμοσποδολοί του οβινοσώρου, καθώς συνεισέχονα στήν όρμη τοις τά στρονά κι' οινά φύλλα λένε: —Νά το τέλος των χαρούμενων ήμερών... Νά ο χειμώνας!...

Ναι, ήταν έ νεμίζωσα σ' αυτή τη φορά... 'Η Τζούλια τ' ένοιώθε και κάθε φορά πού της έρχόταν, ή συναισθησις αυτή, άναπρίγαντε σύγκορμη... Κάτι είχε πεθάνει...

Και νύθηκε, σαν να έποόκειτο να πάει να χαιρετήσει ένα νεκρό...

—'Η έκκλησις της όδοι Τουρίνου... —'Ο άββάς Ούγκέ!... —Ναι, ή έκκλησις αυτή της ήρθε μέσ' στή μνήμη της, καθώς και ή μαύρη σιλουέττα του Ιεράρχου...

Και πάλι, μία φριχτή πλήξη με την σκέψη αυτή την πλημύρισε, ένα ρίγος τη συγκλόμισε και την έριξε σε μία πολυθρόνα.

—Θέ μου! Θεέ μου! τραύλιζε Εύσπλαχνίσου με... —Δεν ήξερε πείδα να λή άλλ' απ' αυτά τά λόγια.

—'Η έκκλησις της όδοι Τουρίνου... —'Ο άββάς Ούγκέ!... —Ναι, ή έκκλησις αυτή της ήρθε μέσ' στή μνήμη της, καθώς και ή μαύρη σιλουέττα του Ιεράρχου...

Και πάλι, μία φριχτή πλήξη με την σκέψη αυτή την πλημύρισε, ένα ρίγος τη συγκλόμισε και την έριξε σε μία πολυθρόνα.

—Θέ μου! Θεέ μου! τραύλιζε Εύσπλαχνίσου με... —Δεν ήξερε πείδα να λή άλλ' απ' αυτά τά λόγια.

—'Η έκκλησις της όδοι Τουρίνου... —'Ο άββάς Ούγκέ!... —Ναι, ή έκκλησις αυτή της ήρθε μέσ' στή μνήμη της, καθώς και ή μαύρη σιλουέττα του Ιεράρχου...

Και πάλι, μία φριχτή πλήξη με την σκέψη αυτή την πλημύρισε, ένα ρίγος τη συγκλόμισε και την έριξε σε μία πολυθρόνα.

—Θέ μου! Θεέ μου! τραύλιζε Εύσπλαχνίσου με... —Δεν ήξερε πείδα να λή άλλ' απ' αυτά τά λόγια.

—'Η έκκλησις της όδοι Τουρίνου... —'Ο άββάς Ούγκέ!... —Ναι, ή έκκλησις αυτή της ήρθε μέσ' στή μνήμη της, καθώς και ή μαύρη σιλουέττα του Ιεράρχου...

Και πάλι, μία φριχτή πλήξη με την σκέψη αυτή την πλημύρισε, ένα ρίγος τη συγκλόμισε και την έριξε σε μία πολυθρόνα.

—Θέ μου! Θεέ μου! τραύλιζε Εύσπλαχνίσου με... —Δεν ήξερε πείδα να λή άλλ' απ' αυτά τά λόγια.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΛΕΜΠ

Γκλέμπ "Αστερ, ο περφημος Σουηδός πια ν' έστας, μπήκε ένα βράδυ, κοιμήσε μ' ένος και με μ' άνεξηγητή πικρα στην καρδιά, σ' ένα μικρό σκανδιναβικό έστιατόριο τ' ο υ περνά τόν καιρό του;..."

Μπορούσαν. 'Η Νέα Υόρκη τον πείραζε στα νύχτα και τον έκανε να νοσταλγεί κάθε στιγμή την πατρίδα του. Τι θόρυβο αλήθεια πού είχε δημιουργήσει γύρω από το όνομά του ο ήμιρεσάριος Μάξ Μπλακμωχάμ. —'Ολες ή έφημερίδες έγραφαν για τους θαύμους του στην Εύρώπη και όλες προέλεγαν ότι ή συναντία του, πού θά έβρισκε στο τέλος τού μηνός, θά έμενε άλυσμένη στη μοναχιά χρονιά του Νέου Κόσμου.

—'Ο Γκλέμπ είχε βαρεθεί πείδα τη ρεκλάμα, είχε άηδίασει το θόρυβο, είχε κοιραστεί από τις έκκεντρούς εκείνων πού διοργάνωσαν το κονσέρτο του. Και έτσι, όπως ήταν λυπημένος, με στεγνά χείλη, κάθισε σε μία γωνία του ρεστοράν και παρήγγειλε ένα φαγητό της πατρίδας του.

—'Εκείνη τη στιγμή, είδε για πρώτη φορά την Άλιν. Καθόταν μπροστά στο πιάνο, με τα χέρια γυμνά ως τους ώμους και έπαιζε με άμμονικές κινήσεις πού έκαναν το σώμα της να λικνίζεται άνάλαφρα, σαν ένα σπάνιο λουλούδι στην άνοιξη.

—'Ο Γκλέμπ ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται και έγινε κατάπληκτος. 'Η νέα πρόσεξε τη χλωμάδα του, κοκκίνισε άλαφρά και ύστερα χαμογελώντας έσκηψε το κεφάλι της στα πλήκτρα.

—'Ο Γκλέμπ έμεινε άρκετή ώρα σ' εκείνο το έστιατόριο και ύστερα πριν φύγει, ζήτησε μερικές πληροφορίες από το γκαρσόν και έμαθε πως ή άμορφη εκείνη νέα ήταν ένα πρόνιμο κορίτσι. —'Επαιζε πιάνο στο έστιατόριο και έδινε μαθήματα για να κερδίσει τη ζωή της.

—'Ερετε τη διεύθυνσή της; ρώτησε έξαφνα το γκαρσόν. —'Ο Γκλέμπ, θά ήθελα να πάρω μερικά μαθήματα πιάνου...

Το γκαρσόν τού έδωσε τη διεύθυνσή της. 'Η νέα λεγόταν Άλιν Χόκς και καθόταν κοντά στο Μάσιον Σκουάο, σ' ένα κομψό διαμέρισμα.

—'Η Άλιν Χόκς παραξενεύτηκε, την άλλη μέρα, όταν είδε να μπαίνει στο έστιατόριο της ο Γκλέμπ. —'Αστερ, τί δειλός πού ήταν αυτός

ο νέος! Είχε σταθή άνάτηος σαν άγάλια στο κατώφλι της και δεν τολμούσε ούτε να μιλήσει, ούτε να κάνει ένα βήμα πού μπροστά.

—Κλείνετε την πόρτα, αν θέλετε; τού είπε τότε ή άμορφη νέα, με το τολμηρό και παιγνιδιάρικο ύφος της.

—'Ο Γκλέμπ κοκκίνισε ως τ' αυτιά. Κι' όμως, μία στιγμή πριν ήταν κατάπληκτος από τη συγκίνησι.

—Τι θέλετε; τόν ρώτησε πάλι ή Άλιν Χόκς.

—'Ο Γκλέμπ ξεροκατάσε πρώτα και ύστερα είπε στη νέα πως ήθελε να πάρη μαθήματα πιάνου.

—Πολύ καλά! τού απάντησε ή Άλιν.

Και κάθισαν στο πιάνο. —'Από εκείνη τη στιγμή ο Σουηδός πιανίστας προσάβησε να ξεχάσει ό,τι ήξερε. Τα χέρια του έγιναν βαρελά και δυσκίνητα και τα δάκτυλά του έχασαν όλην την άεσοθάμηση εύκνησία τους. Μά πόσο ήταν δύσκολη αυτή ή κομωδία!

—'Ο Γκλέμπ κινδύνευε από τη μία στιγμή ως την άλλη να προδοθή. Και το πρώτο έπεισόδιο, έγινε στο άλλο μάθημα.

—'Η Άλιν είχε πάρει ένα χοντρό βιβλίο με μουσικές άσκήσεις και το φυλάμετρούσε, για να βοηθήσει τον Γκλέμπ. —'Ο Γκλέμπ κύτταζε πόνω από τόν όμο της κι' άνέπνεε το άρωμα των μαλλιών της πού τόν μεθούσε.

—'Επειτα, όπως ήταν έτσι ταραγμένος, κάθισε μαζί της στο πιάνο. Καθώς λοιπόν δεξιμάζε με κλίμακα με βαρύ χέρι, το μάγιστό της Άλιν άκούστηκε για μία στιγμή στο δικό του. Το χέρι τότε του Γκλέμπ έγινε άνάλαφρο, τα δάκτυλά του ξαναβρήκαν την εύκνησις άπετελείωσε τη μουσική κλίμακα με μία δεξιοτεχνία πού έσάστισε την άμορφη νέα.

—Θέέ μου! Πώς το καταφέρατε; τού φώναζε γουρλώνοντας τα μάτια της.

—Ξέρω κι' εγώ;... Έκανε κοκκινίζοντας ο Γκλέμπ. Μου ξέρουνε...

—Περίεργο! ψιθύρισε ή Άλιν. Πολύ περίεργο!... Νά λοιπόν πού

γίνονται και θαύματα! —Και άρχισε να ενδιαφέρεται περισσότερο για τόν παράξενο εκείνο μαθητή της, τόν άειλό Γιάνσεν, όπως τόν έλεγε, γιατί ο Γκλέμπ της είχε πει ένα ψεύτικο όνομα.

—'Υστερ' από λίγες μέρες, ή Άλιν Χόκς έλαβε από μία φίλη της ένα εισιτήριο για τόν Κάρνετι Χόλ. Θά πήγαινε ν' άκούσει τόν Άστερ, τόν περφημο Σουηδό πιανίστα, για τόν οποίο μιλούσε όλη ή Νέα Υόρκη.

Την ήμερα της συναυλίας ή άμορφη νέα μπήκε άθρόονα, δειλά και μ' ευάδεια στο Κάρνετι Χόλ. —'Αστρος προβάλλει, με θαυμάως έπεφταν άπάνω στη σκηνή, όπου καθόταν ένα πελώριο πιάνο. Κι' όταν ο Σουηδός μουσικός φάνηκε μέσα στο άσπρο εκείνο φως, ο κόσμος τόν ύποδεχθηκε με άτελείωτα χειροκροτήματα.

—'Ο δειλός Γιάνσεν! Έκανε με πηνιμένη φωνή ή Άλιν Χόκς, κατάπληκτη από τη συγκίνησή της.

Κι' εκείνο το βράδυ πέρασε σαν όνειρο. 'Η μουσική λίκνιζε τις σκέψεις της και πλημύριζε την καρδιά της από μία τρυφερότητα πού την ένοιωσε για πρώτη φορά. —'Μα γιατί, γιατί, έλεγε μέσα της, αυτή ή κομωδία;... Και δεν εύρισκε καμιά άπάντησι.

Την άλλη μέρα, ο Γκλέμπ πήγε, όπως πάντα, στο μάθημά του. —Τί θά μου μάθετε σήμερα; ρώτησε δειλά την άμορφη νέα με εκείνη την κομωική ξενική προφορά του.

Μά ή Άλιν, με ένα ξαφνικό έξαισμα και με δάκρυα στα μάτια, τού φώναξε άπότομα:

—Πού ήσαστε χθές το βράδυ; —'Ω, έκανε στενοχωρημένος ο Άστερ, είχα πάει στο 'Οδείο για ν' άκούσω λίγη θεωρητική μουσική...

—'Εσείς! 'Εσείς στο 'Οδείο! τού φώναζε πάλι ή Άλιν Χόκς. —'Ε, λοιπόν, άκούστε κάτι πού σας ενδιαφέρει: Χθές είχα πάει στο Κάρνετι Χόλ!...

—'Ο Γκλέμπ κατάλαβε πως δεν μπορούσε πείδα να έξακολουθήσει την κομωδία του. Μά δεν εύρισκε λόγια για να δικαιολογηθεί και άνομι περισσότερο για να πει τί έκρυβε μέσα στην καρδιά του. Κύτταζε γύρω του με ένα λυπημένο βλέμμα το άμορφο εστιατόριο της άγαπημένης του, συλλογίστηκε ότι δεν θά ξαναγύριζε πείδα σ' αυτό, γιατί δεν θά μπορούσε να βοηθήσει καμιά άλλη ατία και σαιδώντας το κεφάλι του έκανε να φύγει. Μά ο έρωας τόν έπνιξε: —'Ερετε με κάθε τρόπο να έξαμολογήθω την άγάπη τόν στην άμορφη Άλιν. —'Απότομα λοιπόν, με μία ξαφνική άποφασι, γύρισε και κάθισε μπροστά στο πιάνο.

Και τότε, μέσα στο μωρμένο εστιατόριο της Άλιν, άκούστηκε μία παράξενη μελωδία, πού τύλιξε με τη μαγεία της την άμορφη Άμερικανίδα και την παρέσυρε με (Η συνέχεται εις την σελ. 1052)

Κότταζε πάνω από τόν όμο της κι' άνέπνεε το άρωμα των μαλλιών της...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΥ ΘΑΥΜΑΣΤΟΥ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Ένας δειλός νέος, τρελλά ερωτευμένος με την Γκρέτα. Πώς ή ώραία Γκάρμπο χάρισε την καρδιά της στον Μωρίς Στίλλερ. Ο ερωτικός πόνος του Σίγκουρντ Νάρσεν. Πώς έγινε η οσία της Γκρέτας Γκάρμπο. Το ζωντανό ενδιαφέρον της για τον Τζόν Τζιλμπερτ. Ο Στίλλερ φεύγει πικραμένος από το Χόλλυγουντ και πεθαίνει στη Σουηδία. Ο Νάρσεν τον ακολουθεί στον τάφο. Η τραγωδία μιας άδικης γυναίκας, κλπ. κλπ.

Α σάς αφήνουν σήμερα ένα έντελως άγνωστο κεφάλαιο από την ιδιωτική ζωή της Γκρέτας Γκάρμπο, την ιστορία του παρφέ ο α υ, αλλά και μελαγχολικού ερωτός που άνεπνευσε σ' ένα παρτί-ωτή της. Τις πληροφορίες που θα σάς παραθέσουμε, τις παραλαμβάνουμε από ένα άσκαλντικό άρθρο του "Αγγλου δημοσιογράφου" Τσάρλς Α. Ρίκαρντ, το οποίο δημοσιεύτηκε στο τελευταίο τεύχος μιας μεγάλης κινηματογραφικής επιθεωρήσεως του Λονδίνου.

... Την εποχή που ο διάσημος σουηδός σκηνοθέτης Μωρίς Στίλλερ ανέλαμπε στη Στοκχόλμη την Γκρέτα Γκάρμπο, μια θεατρική γυναίκα άγνωστη, αλλά προικισμένη με σπάνιο ταλέντο, η κατέλα αὐτή, δηλαδή η μέλιουσα Γκρέτα Γκάρμπο, είχε ένα θαυμαστή, τρελλά ερωτευμένο μαζί της. Ο θαυμαστής της αυτός λεγόταν Σίγκουρντ Νάρσεν και ήταν συνομήλικος με την Γκρέτα. "Αν και η πιο ζωντανή επιθυμία της ζωής του ήταν να παντρευτεί τη μικρή Γκάρμπο, ποτέ ως την εποχή εκείνη δεν έπόλεψε να της εξομολογήσει την αγάπη του. Ήταν τόσο σεμνός, τόσο δειλός! Και η Γκρέτα, χωρίς να μαντεύει τι συνέβαινε στην ψυχή του Νάρσεν, τον θεωρούσε πάντοτε καλό φίλο και σύντροφο, ένα άφωτισμένο άνθρωπο στον οποίο μπορούσε να έχει απόλυτη εμπιστοσύνη.

Και ο καιρός περνούσε. Μια μέρα, ο Σίγκουρντ κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε ν' αντέξει στην παρτί-ωτα της έννευστης αυτής κατάρσεως. Και αποφάσισε να εξομολογήσει το έρωτικό του αίσθημα στη μητέρα της Γκρέτας και στη Χέλβα, τη μικρότερη αδελφή της, ζητώντας συγχώρεση να τον συμβουλευθούν τι έπρεπε να κάνει. Η δυο γυναίκες του έδωσαν θάρρος, του είπαν ότι με μεγάλη χαρά θα τον έβλεπαν να μεταβίβει στην οικογένειά τους και τον παρέπεμψαν, φυσικά, στην Γκρέτα, ως άμεσως ενδιαφερόμενη, για τα περαιτέρω!

Ο Νάρσεν διπλόπηξε τότε με όλο το θάρρος του, παρουσιάστηκε στην Γκρέτα και της προσέφερε, μαζί με την καρδιά του και το όνομά του και την μοναδική περιουσία που είχε σ' αυτόν τον κόσμο. Τον μικρό μισθό που έπαιρνε ως υπάλληλος. "Αλλοίμονον όμως! Ο Μωρίς Σίγκουρντ άρχισε πολύ να κινεί την ερωτική του εξομολόγηση. Ο σκηνοθέτης Μωρίς Στίλλερ είχε καταπιαστεί στο μεταξύ την καρδιά της Γκάρμπο όχι μονάχα με την τέχνη του και με την προσωπική

αὐτοβιολή του, αλλά και με την υπόσχεση που της έδωσε ότι θα την άναδειξε, ότι θα την κάνει διάσημη ήθοιο του κινηματογράφου. Η Γκρέτα δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό. Και έφυγε για την Εβρόπη μαζί με τον Μωρίς...

... Η λύπη του Νάρσεν στάθηκε α-πορρίπτη. Όσοσο αγαπούσε τόσο πολύ την Γκρέτα, ώστε δεν μπορούσε να την άποχωρήσει. Και, αφού δεν του ήταν γραφό να την κάνει γυναίκα του, απέφασε να την ακολουθήσει παντού, έτοιμος να της φανεί χρήσιμος σε μια δύσκολη περίπτωση, μόλις εκείνη θα χρειάζονταν την βοήθειά του... Την συνόδευσε στο Βερολίνο, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στην Κωνσταντινούπολη, στο Χόλλυγουντ... Παρακολούθησε κρυμμένος στο σκοτάδι, την άνοδο της Γκρέτας στη δόξα, χωρίς να γίνει ποτέ "συνήγορος", καταλαβαίνοντας ότι θα ήταν άδικο να έχει μέρος του να ταράξει την ετυχή του ζεύγους Γκάρμπο-Στίλλερ...

Η Γκρέτα Γκάρμπο ένοιωσε την άδραστη παρουσία του ρομαντικού θαυμαστή της. Όταν νοσταλγούσε την πατρίδα της, καλούσε κοντά της τον Νάρσεν, του οποίου την διευθύνη ήξερε πάντοτε. Έκείνος

έπρεπε πάντοτε στην πρόσκληση της φ'λης του. Κουβέντασαν λίγο γ'ι τη μακρινή πατρίδα τους, τη Σουηδία, διάβαναν μαζί τα γράμματα που έπαιρναν από εκεί κάτω και β-στερα ο Σίγκουρντ έφανε ικανοποιημένος και ειχαριστημένος επειδή προσέφερε μια μικρή υπηρεσία στην αγαπημένη του.

Όταν, όμως, η Γκάρμπο έφυγε για το Χόλλυγουντ, ο Νάρσεν δυσκολεύτηκε να βοηθήσει τα χρέη της. Σ' αυτό, την βοήθησε πολύ ένας παρτενιάρ της — ο Τζόν Τζιλμπερτ. Ήταν, αληθινά, πολύ ώριμος ο ξεν-περιμέ αυτός, και η Γκρέτα Γκάρμπο έκανε την άνοδό της με τη βοήθειά του δημοσίου... Η διαγωγή αυτή της καλλιτέχνιδος, πίκρανε πολύ τον Στίλλερ. Και ο μεγάλος σκηνοθέτης, καταλαβαίνοντας ότι από τη στιγμή που έ-χασε την αγάπη της Γκάρμπο δεν μπορούσε να βοηθήσει καμιά παρτι-ωτή ούτε στην τέχνη του, ούτε και τις διασκεδάσεις της ζωής, έφυγε από το Χόλλυγουντ και γύρισε στη Σουηδία...

Όσοσο, ο Σίγκουρντ Νάρσεν εξομολογούσε να μένει στο Χόλλυγουντ. Ο τραγικός αυτός άνθρωπος, ο οποίος είχε τη γυναίκα που αγαπούσε να άφροσώνεται σ' ένα άλλο άντρα, τον Στίλλερ, έβλεπε τώρα την ίδια γυναίκα να πέφτει στην αγκαλιά του Τζιλμπερτ!... Την αγαπούσε, όμως, τόσο πολύ, ώστε δεν μπορούσε να την μισήσει να την περιφρόνηση — να την εγκαταλείψει...

Χάρης στη μεσολάβηση της Γκρέτας, ο Νάρσεν έπαισε δουλειά στα στούντιο της Μέτρο-Γκόλντγουιν-Μάγερ.

Μια μέρα, η βενέτα, ενώ έπαιζε σε μια σκηνή, έλαβε από τη Σουηδία ένα τηλεγράφημα, που θ' άνασταίανε τη ζωή της. Το διάβασε, χωρίς να εκπλήσει την παραμικρή ταράχη. Συνέχισε το γύρισμα της σκηνής, σαν να μη συνέβη τίποτα, και ύστερα έφυγε για τη βίλλα της. Μα ούτε την επομένη, ούτε την μετ-πομένη, ούτε και την ακόλουθη εβδομάδα δεν ξαναγύρισε στο στούντιο. Τα παραθυρόφυλλα της βίλλας της έμειναν κλειστά, οι υπηρέτες της είχαν λάβει άδεια άποισίας, το τηλέφωνο δεν άπαντούσε...

Τι είχε συμβεί; Η Γκάρμπο πληροφορήθηκε, με το τηλεγράφημα εκείνο, τον ξαφνικό θάνατο του Μωρίς Στίλλερ. Και άρχισαν να την βασανίζουν τόνεις συνειδήσεως ότι αυτή προέβλεπε, με τη στάση της απέναντι του Τζιλμπερτ, τον πρόωγο θάνατο του Μωρίς, του ανθρώπου δηλαδή που εξομολογούσε κατά βάθος να τον αγαπά και στον οποίο προσέφερε την καλλιτεχνική της δόξα...

Στις δύσκολες αυτές στιγμές, η Γκρέτα ξαναθυμήθηκε τον Νάρσεν.

Η Γκρέτα Γκάρμπο, στην αρχή της σταδιοδρομίας της

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

Η Α ερωτική τραγωδία, που θυμίζει το μυθιστόρημα του Θεοφίλου Γκαμπέ "Ζεστατού-ρας", διαδραματίζεται τον περασμένο χρόνο στη Νεάπολη της Ιταλίας.

Μια νέα και ώραία κατέλλα αγαπούσε από τα παδικά της χρόνια έναν συνομήλικό γείτονα της. Έξ αιτίας όμως μερικών άτυχων περιστασιών, που συνέβησαν σ' αυτή και την οικογένειά της, έληξε κατηγορηματικά στον άγαθό της ότι δεν θα γινόταν ποτέ γυναίκα του, κι' αυτό, γιατί το μάτι του επ' αυ-νε : δηλαδή είχε το κακό μάτι, στο οποίο απέδιδε όλα της 'τυ-χήματα.

Το κακό ο δυστυχής έρωτευ-μένος την εξόριζε ν' αναθεωρήσει τη σκληρή άποψή της. Η Λέων —έτσι λεγόταν η κατέλλα εκείνη— ήταν άνένδοτη, μολονότι τον αγαπούσε.

—Προτιμώ να παντρευτώ έναν τυφλό, του έλεγε κάθε τόσο, παρά έναν γρουσουζή, ο οποίος θα σκοτώσει γύρω του τη δυστυχία. Τότε ο έρωτευ-μένος, τρελλός, δίχως να χόση καρπό, έβγαλε τα μάτια του κι' ύστερα την παντρεύτηκε...

Είπε παιά βέβαιον ότι η λατρευτή έπιστήμη στρέφεται σή-μερα προς την φυτοθεραπεία και ολόκληρα συγ-γράμματα γράφονται καθημερινώς περί περιφερείας φαντασμάτων πώς... διαβολός είχε χωμένη την ούρα του στην ύπνο αυτή. Οι γεωλόγοι δ-μοις, που μετέβησαν επί τόπου, για να εξετάσουν το περίεργο αυτό φαι-νόμενο, δεν άρχισαν να δάσουν τη λύση του αίνιγματος. Το βονό αυτό είχε ένα ήραίστειο, που κα-μότανε επί εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια. Και ξαφνικά το ήραίστειο αυτό άρχισε να βυπιά, χωρίς να είναι δυνατόν να προσδιοριστεί, εκ- των προτέρων ποιά θα είχε η... με-τεωρολογική εξέλιξή του. Για κάθε εν-δεχόμενο, οι κάτοικοι της περιφε-ρείας διατάχθηκαν ν' απομακρυν-θούν από την επικίνδυνη αυτή ζώνη.

Μεταξύ των παραδόξων συμβει-ών που επικρατούν στην Ιαπωνία, είναι και αυτή : Οι άνδρες είναι σχεδόν όλοι πρώ-της τάξως...μοδίστες και τις βε-

Θεραπεύει πολλές ασθένειες, προ-ερχόμενος από κακή κυκλοφορία του αίματος και είναι αντίσπαιτων άριστο.

Είς την 'Ανατολή, όπου κακί-ηρείται μεγάλη μαζοβότης, γίνε-ται μεγάλη χρήση σκόρδου.

Η καμψία και τα γουρουνάκια είναι τα μόνα ζώα που δεν γνωρί-ζουν κολύμπι.

Το μεγαλύτερο έντομο του κόσμου είναι ο έλεφας - κένταυρος της Βε-νεζουέλας.

Ζυγίζει μισή δ-κά...!

Το μεγαλύτερο έντομο του κόσμου είναι ο έλεφας - κένταυρος της Βε-νεζουέλας.

Ζυγίζει μισή δ-κά...!

Σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν μό-νον τρία αγάλματα γυναικών των νεωτέρων χρόνων.

Τα δυο βρίσκονται στην 'Αγγλία και το τρίτο στην 'Αμερική. Το περίεργο είναι ότι τ' αγάλμα-τα σκύλων είναι περισσότερα από πενήντα σ' όλο τον κόσμο.

Συνήθως προσβάλλονται από καρ-κίνο όσοι εργάζονται σε ασφαλτο-στρώσεις δρόμων, καθώς κι' εκεί-νοι που άνατύνουν ταχυικά τους κα-πνούς καμμένης μπενζίνης.

Γι' αυτό άκριβώς το λόγο τα περισσότερα κρούσματα καρκίνου παρατηρούνται στις μεγαλουπόλεις.

"Ενας από τους πιο ήλιωμένους κληρικούς του κόσμου είναι ο έφη-μέριος του Στρέτταμ, προσείτιν του Λονδίνου.

Ο έν λόγω πάστορ είναι ήλικας 90 χρόνων και διδάσκει ακόμα το λόγο του Θεού.

Το πρώτο του κήρυγμα τόκανε σε ήλικία 15 μόλις χρόνων.

Σε μια κομωπόλη της Τρανσυλ-βανίας παρατηρήθη τελευταία το έ-ξως περίεργο φαινόμενο : Κάθε βράδυ, από ένα ψηλό βουνό, βγαί-νουν ζωηρές φλόγες, ή οποίες

σκορπίζουν όσην θειασμό. Στην άρ-χή οι πολιτικοί κάτοικοι της περιφερείας φαντασθήκαν πώς... διαβολός είχε χωμένη την ούρα του στην ύπνο αυτή. Οι γεωλόγοι δ-μοις, που μετέβησαν επί τόπου, για να εξετάσουν το περίεργο αυτό φαι-νόμενο, δεν άρχισαν να δάσουν τη λύση του αίνιγματος. Το βονό αυτό είχε ένα ήραίστειο, που κα-μότανε επί εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια. Και ξαφνικά το ήραίστειο αυτό άρχισε να βυπιά, χωρίς να είναι δυνατόν να προσδιοριστεί, εκ- των προτέρων ποιά θα είχε η... με-τεωρολογική εξέλιξή του. Για κάθε εν-δεχόμενο, οι κάτοικοι της περιφε-ρείας διατάχθηκαν ν' απομακρυν-θούν από την επικίνδυνη αυτή ζώνη.

Μεταξύ των παραδόξων συμβει-ών που επικρατούν στην Ιαπωνία, είναι και αυτή : Οι άνδρες είναι σχεδόν όλοι πρώ-της τάξως...μοδίστες και τις βε-

Θεραπεύει πολλές ασθένειες, προ-ερχόμενος από κακή κυκλοφορία του αίματος και είναι αντίσπαιτων άριστο.

Είς την 'Ανατολή, όπου κακί-ηρείται μεγάλη μαζοβότης, γίνε-ται μεγάλη χρήση σκόρδου.

Η καμψία και τα γουρουνάκια είναι τα μόνα ζώα που δεν γνωρί-ζουν κολύμπι.

Το μεγαλύτερο έντομο του κόσμου είναι ο έλεφας - κένταυρος της Βε-νεζουέλας.

Ζυγίζει μισή δ-κά...!

Το μεγαλύτερο έντομο του κόσμου είναι ο έλεφας - κένταυρος της Βε-νεζουέλας.

Ζυγίζει μισή δ-κά...!

Το μεγαλύτερο έντομο του κόσμου είναι ο έλεφας - κένταυρος της Βε-νεζουέλας.

Ζυγίζει μισή δ-κά...!

Το μεγαλύτερο έντομο του κόσμου είναι ο έλεφας - κένταυρος της Βε-νεζουέλας.

λόνες τους τις φυλάει μ' έπαμέλια μέσα σε πολίτεια κουτάκια.

Το άναγκαστικό σταμάτημα μιας άμαξοστοιχίας δεν προκαλείται μό-νον από δυστυχήματα.

Τελευταία, εκατομμύρια σκυλιά-μα πλημμύρισαν και σκέπασαν τη σιδηροδρομική γραμμή στο 'Ελ-στάν της 'Αμερικανικής πολιτείας του Τέξας. 'Επειδή δέ η μεροστι-νές ρόδες της μηχανής γλιστρού-σαν τρομερά, το τρένο σταμάτησε.

Όσοις και πλήθη από κάμ-πες, από πεταλούδες κι' από με-μμήκια έγιναν άφορη ή σταμα-τήσουν τρένα.

Επίσης το περασμένο θέρος το κύμα του καύσωνος σταμάτησε μια ολόκληρη άμαξοστοιχία στο Πεν-κόρ, στην 'Ισπανία. Από την υπερ-βολική ζέστη, ή σιδηροτροχιά έλ-χαν λυγίσει και χρεώστηκαν τρεις μέρες για ν' αντικατασταθούν.

Στο έσωτερικό της 'Αθηνών, το κυκλοφορούν νόμισμα είναι τό... άλκι, στο 'Ινδοστόν το ταύ, στην Κίνα το μετάξι και στους Κάφρους και τους Ζούλου τα...γουρουνάκια!

Ο ταχύτερος άναγνώστης του κόσμου φαίνεται πως είναι ένας 'Ιρ-λανδός καθηγη-τής, ο οποίος έ-φτασε το ρεκόρ να διαβάσει 4.200 λέξεις στο λεπτό!

Ο καταπληκ-τός αυτός έμφω-πος μπορεί έτοι να τελειώσει ένα με-γάλο μυθιστόρη-μα σε 24 λεπτά και ένα 'Ελλη-νικό περιοδικό μόνον σε 10 λεπτά της ώρας!...

Το μυστικό του ταχυστάτου αυτού διαβάσματος έγκειται στην ικανότη-τά του να δεινύει το βλέμμα του με άστραπαία ταχύτητα άνάμεσα στις γραμμές που διαβάσει. 'Ετσι, έχ-ει εξασκηθεί σε τρόπο ώστε να εντυπώνεται ή έννοια μιας ολόκλη-ρου παραγράφου και κατόπιν μιας σελίδας, μόνον με μια ματιά!...

Πρό ήμερών, στο Ντεβονσάιρ της 'Αγγλίας, ένας μικρός, ήλικας 4 χρόνων, δυνατός Λεονάρδος Μπρόουν, έπαιε νεκρός, σαν να τον χτύπησε κεραυνός, ενώ έτρωγε έ-να ταμπά σταφύλι.

Οι γιατροί που εξέτασαν κατόπιν το στομάχι του νεκρού, άποφάνθη-καν ότι μια από τις ρόδες του 'στα-φύλιού περιείχε σημαντική ποσό-τητα ενός άγνώ-στου δηλητηρίου, το όποιον πιθανόν να είχε μείνει έ-κεί από το κέν-τρισμα κανενός έν-τόμου.

Το μυστικό του ταχυστάτου αυτού διαβάσματος έγκειται στην ικανότη-τά του να δεινύει το βλέμμα του με άστραπαία ταχύτητα άνάμεσα στις γραμμές που διαβάσει. 'Ετσι, έχ-ει εξασκηθεί σε τρόπο ώστε να εντυπώνεται ή έννοια μιας ολόκλη-ρου παραγράφου και κατόπιν μιας σελίδας, μόνον με μια ματιά!...

Πρό ήμερών, στο Ντεβονσάιρ της 'Αγγλίας, ένας μικρός, ήλικας 4 χρόνων, δυνατός Λεονάρδος Μπρόουν, έπαιε νεκρός, σαν να τον χτύπησε κεραυνός, ενώ έτρωγε έ-να ταμπά σταφύλι.

Οι γιατροί που εξέτασαν κατόπιν το στομάχι του νεκρού, άποφάνθη-καν ότι μια από τις ρόδες του 'στα-φύλιού περιείχε σημαντική ποσό-τητα ενός άγνώ-στου δηλητηρίου, το όποιον πιθανόν να είχε μείνει έ-κεί από το κέν-τρισμα κανενός έν-τόμου.

Το μυστικό του ταχυστάτου αυτού διαβάσματος έγκειται στην ικανότη-τά του να δεινύει το βλέμμα του με άστραπαία ταχύτητα άνάμεσα στις γραμμές που διαβάσει. 'Ετσι, έχ-ει εξασκηθεί σε τρόπο ώστε να εντυπώνεται ή έννοια μιας ολόκλη-ρου παραγράφου και κατόπιν μιας σελίδας, μόνον με μια ματιά!...

Πρό ήμερών, στο Ντεβονσάιρ της 'Αγγλίας, ένας μικρός, ήλικας 4 χρόνων, δυνατός Λεονάρδος Μπρόουν, έπαιε νεκρός, σαν να τον χτύπησε κεραυνός, ενώ έτρωγε έ-να ταμπά σταφύλι.

Οι γιατροί που εξέτασαν κατόπιν το στομάχι του νεκρού, άποφάνθη-καν ότι μια από τις ρόδες του 'στα-φύλιού περιείχε σημαντική ποσό-τητα ενός άγνώ-στου δηλητηρίου, το όποιον πιθανόν να είχε μείνει έ-κεί από το κέν-τρισμα κανενός έν-τόμου.

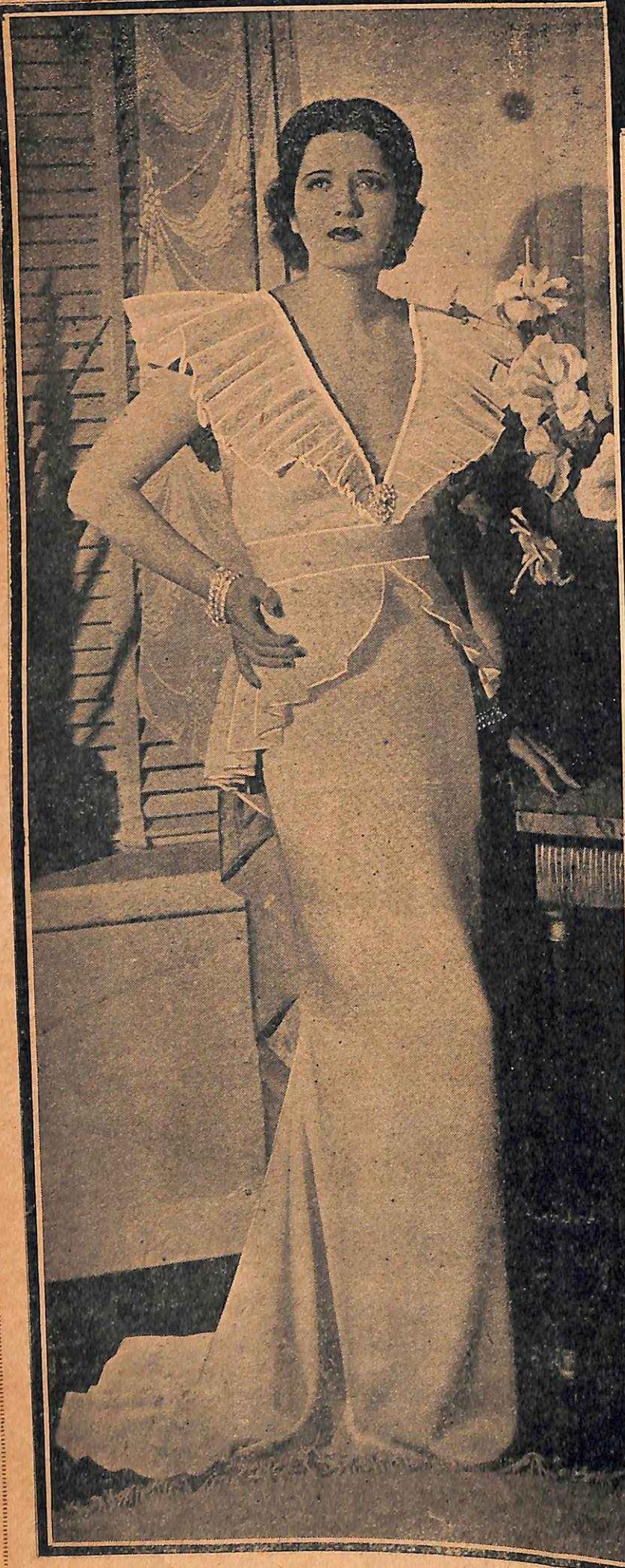
Το μυστικό του ταχυστάτου αυτού διαβάσματος έγκειται στην ικανότη-τά του να δεινύει το βλέμμα του με άστραπαία ταχύτητα άνάμεσα στις γραμμές που διαβάσει. 'Ετσι, έχ-ει εξασκηθεί σε τρόπο ώστε να εντυπώνεται ή έννοια μιας ολόκλη-ρου παραγράφου και κατόπιν μιας σελίδας, μόνον με μια ματιά!...

Πρό ήμερών, στο Ντεβονσάιρ της 'Αγγλίας, ένας μικρός, ήλικας 4 χρόνων, δυνατός Λεονάρδος Μπρόουν, έπαιε νεκρός, σαν να τον χτύπησε κεραυνός, ενώ έτρωγε έ-να ταμπά σταφύλι.

Οι γιατροί που εξέτασαν κατόπιν το στομάχι του νεκρού, άποφάνθη-καν ότι μια από τις ρόδες του 'στα-φύλιού περιείχε σημαντική ποσό-τητα ενός άγνώ-στου δηλητηρίου, το όποιον πιθανόν να είχε μείνει έ-κεί από το κέν-τρισμα κανενός έν-τόμου.

Το μυστικό του ταχυστάτου αυτού διαβάσματος έγκειται στην ικανότη-τά του να δεινύει το βλέμμα του με άστραπαία ταχύτητα άνάμεσα στις γραμμές που διαβάσει. 'Ετσι, έχ-ει εξασκηθεί σε τρόπο ώστε να εντυπώνεται ή έννοια μιας ολόκλη-ρου παραγράφου και κατόπιν μιας σελίδας, μόνον με μια ματιά!...

Το μολι του φαιου

ΕΠΑΝΩ : Η περίφημη «βεντέτα» Καίη Φράνσις, με μία σιθέρια τουαλέττα έσπεριδος, όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Ζωή μέσα στα βελούδα». — ΔΕΞΙΑ : Μία άλλη όραση τουαλέττα της Καίη Φράνσις, από μαύρο γνούδατο κρέπ, με μανίκια μακρὰ «ντόλμαν», με γιανὰ κλειστό και με ζώνη, ή όποια έχει για πόρπη μία μεγάλη καρέα.

ΔΕΞΙΑ : Η «Αμερικανική βεντέτα» Μαίρη Μπόλαντ, στο φιλμ «Γεύμα στο σπίτι», με τουαλέττα από μαύρο κρέπ, γαρνιρισμένο με άσπρες γαρδένιες. — ΕΠΑΝΩ : Η ίδια «βεντέτα» με μία τουαλέττα από βαρεία άσπρη δαντέλλα, πλεγμένη με μάλλινο ύφανση.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΟΥ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΟΥ "Υ. 9"

Πώς άρχισε ο υποβρυχικός πόλεμος. Η θρυλική δράσις του Γερμανικού υποβρυχίου «Υ. 29». Πώς κατεβύδισε τρία Αγγλικά καταδρομικά στη Βόρειο Θάλασσα. Η καταστροφή δύο Γερμανικών υποβρυχίων. Ο θρίαμβος του Όττο Βέντινγκεν. Πώς παρασημοφορήθηκε από τον Κάιζερ. Η τραγωδία του «Υ. 29». Ο ηρωικός θάνατος του «κουρσάρου των ευδών», κλπ. κλπ.

ΣΦΑΛΩΣ ή 22 Σεπτεμβρίου 1914 είχε μια από τις πιο τραγικές και τις πιο αλχημικές μέρες του Εύρωπαικού πολέμου. Έκείνη τη μέρα ακριβώς άρχισαν τα Γερμανικά υποβρυχία τις τρομακτικές επιθέσεις τους κατά των Συμμάχων και βύθισαν άμέσως τα τρία περιφημα 'Αγγλικά καταδρομικά, το 'Αμ-πουκίρ, το 'Χόγκ και το 'Κρέσου, τα πρώτα τρία θύματα του υποβρυχίου πολέμου.

Μ' αυτή τη μεγάλη επιτυχία, οι «Κουρσάροι των ευδών», όπως απεικλήθησαν, οι κυβερνήτες των Γερμανικών υποβρυχίων, κατόρθωσαν να τρομοκρατήσουν τους έχθρικούς στόλους και να δείξουν ότι ένα καινούργιο και τρομερό όπλο χρησιμοποιείτο το θριαμβευτικά από τους Γερμανούς, σ' αυτόν τον δόλο-θριο πόλεμο μεταξύ των εθνών.

Ο ήρωας αυτού του θρίλλερ κατόρθωσας ήταν το «Υ. 9», ένα παλιό υποβρύχιο, βενζινοκίνητο, πρωτόγονο, δυσκολοκυβερνήτο, στο οποίο δεν μπορούσε να κοιμηθεί το πλήρωμα κι' ούτε να μείνει μέσα σ' αυτό περισσότερο από 24 ώρες. Κυβερνήτης του ήταν ο Όττο Βέντινγκεν, ένας από τους μεγαλύτερους ήρωες του υποβρυχίου πολέμου, ο οποίος σ' αμέγαλη γυνάμεια το 1913, την εποχή δηλαδή που η Γερμανία παρασκευαζότανε έντατικά για τον πόλεμο, είχε καταφέρει να βυθίσει τρεις έχθρικές μονάδες. Τό κατόρθωμα αυτό έγινε θρυλικό κι' ο κυβερνήτης του «Υ. 9», διάσημος!

Μόλις έλασε ο παγκόσμιος πόλεμος, ο Όττο Βέντινγκεν στάλθηκε με το θρυλικό υποβρύχιο του στη Βόρειο Θάλασσα. Η μεγαλύτερα κατάδυσις που μπορούσε να κάνει ήταν 17 μέτρα. Η Γερμανία τότε είχε μόνο 12 υποβρύχια, με τα οποία ούτε μπορούσαν φυσικά να συγκριθούν τα σημερινά. Το «Υ. 9» λοιπόν άρχισε να περιπολή στη Βόρειο Θάλασσα, επί μια ολόκληρη εβδομάδα, χωρίς να συναντήσει κανένα έχθρικό πολεμικό. Μά τη δεύτερη εβδομάδα, το «Υ. 9», καθώς και τ' άλλα Γερμανικά υποβρύχια, συνάντησαν τον 'Αγγλικό στόλο. 'Εν' απ' τα υποβρύχια, το «Υ. 15», τότε καρφώθηκε από το 'Αγγλικό καταδρομικό «Μπίρμινγκχαμ» και το «Υ. 13» προσέκρουσε σ' ένα νάρκη. Τα Γερμανικά υποβρύχια είχαν χάσει δύο μονάδες. Μά δεν άργη-

Ο ηρωικός Όττο Βέντινγκεν, ο κουρσάρος του «Υ. 9»

«Υ. 9» έβγαζε έξω από την επιφάνεια της θαλάσσης το περισκόπιο, για να παρακολουθή τις κινήσεις του έχθρου και μόλις έφτασε 500 μέτρα μακριά από τα 'Αγγλικά καταδρομικά, έβριζε την πρώτη τορπίλλα και κατεβύθη άμέσως σ' 15 μέτρα. 'Υστερα από τριάντα δευτερόλεπτα, ακούστηκε μια τρομερή έκρηξη. Το «Υ. 9» ανέβηκε σιγά-σιγά στην επιφάνεια της θαλάσσης και είδε το ένα από τα 'Αγγλικά καταδρομικά να χάνεται μέσα στα κύματα. Τα δύο άλλα τότε έκαναν τό λάθος να σταθούν για να περισυλλέξουν τους ναυαγούς κι' έτσι έγιναν εύκολο στόχος στο Γερμανικό υποβρύχιο. Κι' αλήθεια, το δεύτερο 'Αγγλικό πολεμικό τορπιλλίσθηκε από μια άποστασις 250 μέτρων και στο άναποδογύρισμά του λίγο έλειψε να παρσούρη και το Γερμα-

νικό υποβρύχιο. Το τρίτο 'Αγγλικό καταδρομικό δέχτηκε άμέσως κατόπιν δυο τορπιλλες και φυσικά δ' έσώθηκε κι' αυτό από την καταστροφή. 'Από εκείνη τη μέρα, τα πολεμικά δεν επιχειρούσαν πια να περισυλλέξουν τους ναυαγούς, αλλά επιτίθεντο άμέσως κατά του έχθρου για να τον καρφώσουν.

Το «Υ. 9» λοιπόν, ύστερα από το ηρωικό αλλά και απάνθρωπο αυτό κατόρθωμά του, χάθηκε προς τις 'Ολλανδικές ακτές, κατόρθωνοντας να γλυτώσει από τα αντιτορπιλικά που είχαν κληθεί με άπεγνωσμένα «S. O. S» στον τόπο της καταστροφής.

Η είδησις της καταβύθισας των τριών 'Αγγλικών καταδρομικών ένθουσιασε ολόκληρη

συντρόφους του, γιατί είχε πληγωθεί στο πόδι. Το υποβρύχιο «Υ. 9» τότε δούλεκε σ' όν κυβερνήτη Σπίες και διατάχθη να επιτεθεί κατά του Ρωσσικού στόλου στα λιμάνια της Βαλτικής. Στο Όδο, την ώρα που προσπαθούσε να τορπιλλήσει το «Μακάροφ», λίγο έλειψε να «ξεκοιλιασθή» από ένα Ρωσσικό πολεμικό και αναγκάστηκε να ξαναγυρίσει στη Γερμανία τον 'Απρίλη του 1915. Αυτό λοιπόν το παλιό υποβρύχιο θεωρήθηκε πια ως άχρηστο και άπεσώρβη της υπηρεσίας. Έγινε εκπαιδευτικό για τους μαθητάς της Σχολής Υποβρυχίων.

Μά ο Βέντινγκεν, ο τρομερός κουρσάρος των ευδών, ήταν φαίνεται μοιραίο να πεθάνει από ένα τραγικό θάνατο. Μόλις έγινε καλά, του ανετέθη άμέσως η κυβερνήσις του «Υ. 29», ενός υποβρυχίου νεαρού τύπου, που είχε βγλι εκείνες τις μέρες από τα ναυπηγεία.

Το «Υ. 29» λοιπόν βγήκε σ' άνοιχτά για να συναντήσει τον έχθρο και ύστερα από λίγες μέρες σ' άστενα του Φαίρ «Αίλαντ» βρέθηκε μπροστά στο μεγάλο στόλο του περιφημου 'Αγγλου ναυάρχου Τζέλλικου. Ένα από αυτά τα θωρηκτά, το «Βάντουαρντ», άντελήφθη άμέσως το Γερμανικό υποβρύχιο και άρχισε να το κανονιοβολή. Το «Υ. 29» έβριζε μια τορπίλλα, η οποία πήγε χαμένη, και κατεβύθη άμέσως για να σώσει το σκάφος. Τότε ύψωσε το σκάφος «Υποβρύχιο εν ύψει» και ώρμησε άμέσως, κατά του έχθρου. Τό λάθος τότε του Βέντινγκεν ήταν ότι άφησε πολλή ώρα το περισκόπιο του υποβρυχίου στην επιφάνεια της θαλάσσης. 'Αέφανα λοιπόν ακούστηκε μια τρομακτική έκρηξη. Το 'Αγγλικό πολεμικό είχε κόψει στη μέση το Γερμανικό υποβρύχιο! Στην επιφάνεια τότε φάνηκε ένα κομμάτι του, με το «Υ. 29» και κατόπιν μια άπερρατη κηλίδα λαδιού. 'Επειτα τίποτε άλλο. Ο κυβερνήτης Βέντινγκεν είχε πάλι να βρη στο βυθό της θαλάσσης τα άπειράριθμα θύματά του, μαζί με τους συντρόφους του. Είχε πεθάνει όπως άνιρεύσαν:

Σ' άνα ένα κουρσάρους των ευδών. Τα 'Αγγλικά καταδρομικά, έπει από δυο ολόκληρες μέρες, έψαχναν γύρω στη θάλασσα, μήπως άνακαλύψουν κανένα Γερμανό ναυαγό και προπάντων τον τρομερό κυβερνήτη του υποβρυχίου. Μά δεν βρήκαν τίποτε.

Κανείς ώστόσο μέχρι σήμε-ρα δεν μπόρεσε να καθορίσει τα αίτια της καταστροφής του «Υ. 29». Φαίνεται όμως καθαρά, όπως είπαμε, ότι ο κυβερνήτης Βέντινγκεν έκανε το μεγάλο

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η έξυπνη άπάντησις του ντε Ναρμπόν. Ένας σπάταλος λόρδος. Για να μη του χαλάσουν τον ύπνο. Η κληρονομία του ντε 'Ετάπλ. Τι άφινε στη Βασίλισσα της Ναβάρρας. Η άλαστήριε των άκαδημαϊκών. Γιατί έπρεπε να έκλεγη άκαδημαϊκός ο Λωζόν. Η καυστική πρότασις του Ντελίλ. Η καυχή σιολογίσις του Καλημπρένερ. Πώς την έπαδε, κτλ.

νεις; Και ο Ιππότης του άπάντησε άμέσως έτοιμότατα: —Καλημέρα, φίλε μου, πώς σε λένε;

Ο λόρδος Χέφφορντ, όταν πρωτοπήγε στο Παρίσι, νοίκιασε ένα άραιο μέγαρο στην όδον Λαφίτ. Την επομένη το μεσημέρι, κι' ενώ κοιμόταν άκόμη, μπήκε ο καμαριέρης του και τον ξύπνησε.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο λόρδος. —Μυλόρδε, ήρθαν κάτι άγοραστά να έπισκεφθούν το μέγαρο!

—Τό μέγαρο; ... Μά το νοίκιασα εγώ!

—Έχετε δίκη, μυλόρδε! έπέμεινε με σεβασμό ο καμαριέρης. 'Αλλά ο Ιδιοκτήτης θέλει να τό πουλήσει, κι' οι άγοραστές ήρθαν να...

—Ωχ, άδελφέ! διέκοψε νευριασμένος ο Χέφφορντ. Πέστε στον Ιδιοκτήτη ότι το άγοράζω εγώ το μέγαρό του, κι' αφήστε με να κοιμηθώ!

Και γυρίζοντας απ' το άλλο πλευρό, ο βαθύπλουτος και σπάταλος λόρδος, συνέχισε μακά-

λάθος να αφήσει άρεκτη ώρα το περισκόπιό του έξω από την ήρεμη επιφάνεια της θαλάσσης, πράγμα που βοήθησε το 'Αγγλικό πολεμικό να τό πλησιάσει και να τό κόψει στη μέση.

Ο άλλος κυβερνήτης του ήρωικού «Υ. 9», ο Σπίες, που ήγινε κι' αυτός θρυλικός, σάν τον Βέντινγκεν, ύστερα από πολλά Ιστορικά πια κατόρθώματα, λίγο έλειψε να τουφεκι-σθή από τους στασιαστές των Γερμανικών πολεμικών φου-ρινγκεν και 'Οσφρινλιναν.

Μά, τέλος, γλύτωσε από τα χέρια τους και μπόρεσε να άπο-βιθασθή άνενόχλητος στο Βι-λελμοχάβεν. Αυτό, καθώς βλέπετε, στάθηκε πιο τυχερό από τον «Κουρσάρο του «Υ. 9».

A. ΤΡΕΒΙ

ρια τον ύπνο του.

Ο γηραιός ευπατρίδης Λε-φέβρ ντε 'Ετάπλ, έτρωγε κά-ποιο βράδυ μαζί με τη βα-σιλίσσα της Ναβάρρας. Σ' έ-μια στιγμή, που η συζήσις των είχε περιστραφή σ' έθη-σκευτικά ζητήματα, ο ευπατρί-δης είπε:

—Μεγαλειότητα, γέρασα πια, και νοιώθω πολύ κοντά το θά-νατό μου... Σ' άς καθιστώ λοι-πόν κληρονόμο μου... Τά βιβλία μου τά αφήνω στον κύριο Ζιράρ Λε Ρου... Και τά άλλα, χρήμα-τα, ένδύματα, κλπ., τά αφήνω στους πτωχούς!...

—Καλά, και τί θα μου μείνει έμένα απ' την κληρονομία σας; ρώτησε έκθαμβη η βασίλισσα.

—Θά σ' άς μείνει η... φροντίς να μοιράσετε, στους άλλους κληρονόμους μου, τά κληροδο-τήματά μου! είπε απλά ο ντε 'Ετάπλ.

Ο άκαδημαϊκός Ντυκλό, εί-χε τη συνήθεια να βλαστημάει διαρκώς, όταν βρισκόταν άπά-νω στο βήμα κι' άγόρευε.

Μία ήμέρα, ο συνά-δελφός του άδόθος ντυ Ρεσνέλ δεν κρατήθηκε πια, και τον διέκοψε, λέγοντάς του:

—Κύριε, ξεχνάτε λοι-πόν ότι βρίσκεστε στην 'Ακαδημία; ... Κι' ότι έδωμέσα, δεν έπιδρέπε-ται να μεταχειριζόμα-στε παρά μόνον σεμνείς λέξεις, που... να πάρη ο διάβολος τον άλλο διάβολο!...

Ο άσματογράφος Λωζόν, υπέβαλε—κατά το 1807—υποψηφιότη-τα έκλογής του, ως μέλους της Γαλλικής 'Ακαδημίας. Ήταν σ' έ- τότε σ' ήλικία... όγδόντα χρό-νων!

Οι άκαδημαϊκοί όμως δίστα-ζαν να τον εκλέξουν ως συνά-δελφό τους, γιατί τά έργα του ούτε πολλά, ούτε κι' έκλεκτά ήσαν, για να δικαιολογήσουν την έκλογή του.

Τότε ο Ντελίλ, κάνοντας ύ-παινιγμό για τη μεγάλη ήλικία και τον προσεχή θάνατο του, δυστυχισμένου ύποψηφίου, εί-πε:

—'Ας τον εκλέξουμε, κύριοι συνάδελφοι!... 'Ολοι μας ξερο-τούμε ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΗ!... 'Ας τον άφήσουμε λοι-πόν να περάσει προηγουμένως απ' την 'Ακαδημία!

Ο διάσημος πιανίστας Κα-λημπρένερ, είχε τη μονομανία να καυχάται για την εύγενή σ' άνήκει δικαιοδικαία!

—'Εστω, σεβασμιώτατε! πα-ραδέχτηκε ο Ρότσιλντ. 'Αντι-προσώπευε την Παλαιά Διαθή-κη, κι' έσείς την Καινή!... 'Ε-

σε κύκλω ένκνευρισμένων πειά ακροαίων. Ένας μάλιστα απ' τους προγόνους μου, ΣΥΝΩ-ΔΕΥΕ τον περιφημο άυτοκρα-τορα 'Ερρίκο τον Έρυσρότω-γωνα...

—...στο πιάνο; τον διέκοψε άσυγκράτητος ένας απ' τους φίλους του.

Κοκκαλο ο Καλημπρένερ.

—Κάνει καμμία φορά την προσευχή σου; έλεγε η νεαρά κυρία Ιντεριέ στο σύζυγό της, τον όποιο καταθασάνιζε με τά νεύρα της.

—Ναι! άποκρίθηκε έκ' ένος Καί ΠΡΟΠΑΝΤΩΝ από τότε που σε παντρεύηκα!

—Αυτό το «προπάντων» σου, με σκανδαλίζει!... Και τί πα-ρακαλός το Θεό να σου δίνει, με τόση έπιμονή, και «ΠΡΟ-ΠΑΝΤΩΝ» από τότε που με παντρεύτηκες; Ξαναρώτησε με ειρωνεία και με πειραγμένο φι-λότιμο, η νεαρά σύζυγος.

—Τόν παρακαλώ να μου δίνει ύπομονη! άποκρίθηκε έξυπνό-τατα ο σύζυγός της.

Ένας δικηγόρος κι' ένας γιατρός, συναν-τήθηκαν μπρος σ' έ-μια πόρτα.

—Περάστε! έλεγε με άδρότητα ο δικηγό-ρος στο γιατρό.

—'Α, παρακαλώ!... Περάστε εσείς! διαμαρ-τυρόταν με την ίδια ά-δρότητα ο γιατρός.

Ο άκαδημαϊκός Βερνιέ, ο όποιος είχε φθάσει την ίδια στιγ-μή, και τον όποιο έμ-πόδιζαν οι δυο τόσον

«αφροί» φίλοι του—να περάσει, τους είπε τέλος άνυπόμονα:

—'Ας περάσει πρώτος ο δι-κηγόρος, κι' ύστερα ο για-τρός!... 'Ο βασιλιάς της προπο-ρευεται πάντοτε, κι' ο δήμιος ακολουθεί!

Καλεσμένοι σ' ένα φιλικό τους σπίτι ο βαρώνος ντε Ρό-τσιλντ κι' ο αρχιεπίσκοπος των Παρισίων, σηκώθηκαν σ' έ-μια στιγμή απ' το σαλόνι για να μπουν στην τραπέζα, σύμ-φωνα με τη σχετική είδοποίη-ση του οικοδεσπότη.

—Περάστε, σεβασμιώτατε! είπε ο Ρότσιλντ, ύποχαρμένα έ-να βήμα και δείχνοντας την πόρτα στον αρχιεπίσκοπο.

—Είστε πιο ήλικιωμένος ά-πο μένα, κύριε βαρώνε, είπε με χαμόγελο ο αρχιεπίσκοπος. Κι' η τιμή να περάσετε πρώτος σ' άνήκει δικαιοδικαία!

—'Εστω, σεβασμιώτατε! πα-ραδέχτηκε ο Ρότσιλντ. 'Αντι-προσώπευε την Παλαιά Διαθή-κη, κι' έσείς την Καινή!... 'Ε-

χω λοιπόν προτεραιότητα, και συμμορφώνομαι με την ύπόδει-ξι σας!

Και πέρασε πρώτος.

Ός γνωστόν, ο Ρότσιλντ ή-ταν Έθραϊός.

Ο Σεγκιέ, πρόεδρος του 'Ε-φετίου των Παρισίων, έζήτηζε, μια ήμέρα, κάποια δικογρα-φία: 'Επρόκειτο για ένα άπο-χωρητήριο, το όποιο διεδικού-σαν δυο άνιδικοι, ο καθένας για τό δικό του σπίτι.

Βλέποντας ο Σεγκιέ, ότι μό-νον τό πείσμα έσπρωχνε τον Έ-ναν απ' τους άντιδίκους—στο να σέρνει τον άντίπαλό του δι-αρκώς στα δικαστήρια—τόν φώ-ναζε, και τού είπε άσπληστα:

—Τρομερός άνθρωπος είσαι φίλε μου... Κοντεύεις να φας... τό άποχωρητήριο, με τά τρε-λά δικαστικά έξοδα που κά-νεις!

Ο ύπονομάρχης Ρομιέ, γύ-ριζε μια βραδυά στο δωμάτιό του—τό όπο-ο βρισκόταν μέσα στο κατάστημα της ύπονομαρ-χίας—για να κοιμηθ' ύστερα από ένα καλό δείπνο κι' από γενναία κρασσοκατάλυσι.

Μπρος στην πόρτα όμως, εί-δε τρία-τέσσερα χαμίνια να πε-τροβολούν τό φανάρι. Θυμήθη-κε παρεούτος τά «παλικά» του, άναγάχθηκε για την άδεξιότητα των μικρών, και παίρνοντας μια πέτρα τους είπε:

—'Ιδού, παιδιά μου, πώς λύ-εται η ύπόθεσις αυτή!

Και πετώντας με δύναμι και μ' έπιδεξιότητα την πέτρα, έ-σπασε και τό φανάρι και τη λάμπα του πετρελαίου που βου-σκοτάταν μέσα σ' αυτό και φώ-τιζε.

Ο σκοπός άστυφύλαξ, ο ό-ποιος φρουρούσε την πόλη της ύπονομαρχίας, άκουσε τό θό-ρυβο, και έτρεψε έξω άνανα-κτισμένος. Στάθηκε όμως έκ-πληκτος, χαρέτης με σεβασμό τον τοπικό άρχοντα κι' άμυχ-αυσε ύστερα μ' έν ξέροντας τί να ύπόθεση:

—'Εγώ είμαι ο δρόστης, φίλε μου! τού είπε χαμογελώντας, ο Ρομιέ. 'Ηθελα να δείξω στην κοινή νεολαία, πόσο ύστερεί απ' την παλιά, σ' έ-κάτι τέτοια.. ΖΗΤΗΜΑΤΑΚΙΑ!

Κι' έχθραστημένος απ' τον έαυτό του, μπήκε να κοιμηθ'...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΕ σ' άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, πάντας 'ίδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γρά-ψατε: «Οικογένεια» Λέκα 7,

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΡΕΣ ΚΑΜΕΛΙΕΣ

ΕΒΑΙΑ. Ήταν η πρώτη φορά που έμα-
λυναν, μα ο Τζιμ
ένοιωσε ξαφνικά ότι ή-
ταν η τελευταία. "Όλα παι-
διάν τελειώ-
σι μεταξύ
τους."

— Αλλά το-
μα τότε παράτησε στη μέση της
ζάμπας την Καϊν, άνοιξε την πόρ-
τα και πριν περάσει το κατώφλι,
γύρισε και της φώναξε με λύσσα:

— Καταλαβαίνεις πολύ καλά ότι
δεν θα ξαναγυρίσω !...

— Έκείνη κούνησε το κεφάλι της.
(Τι άμορφη, βέβαιον, που ήταν η
Καϊν ! Μαύρα βελούδινα μαλλιά,
μαύρα μάτια και κόκκινα χείλη, γλυ-
κά, φλογερά, φιλήδονα).

— Μου τό 'χες πη πολλές φο-
ρές ! του άπάντησε εκείνη ειρωνι-
κά, σαν να ήθελε να τον πειράξει
άκομη μια φορά.

— Η άσπρη φανέλα της είχε
αντιβληθεί την Καϊν, άνοιξε την πόρ-
τα περίγρηγο (ένα μίση, που
άλλοτε ήταν ένα τρελλό, παράφορο
ερωτικό πάθος).

— Έπειτα ο Τζιμ έβλεπε με δύνα-
μη την πόρτα και βγήκε στο δρόμο
σαν τρελλός. Μια στιγμή γύρισε
και κούτταξε πίσω του. Πόσο πέν-
θιμο, πόσο ανυπόφορο, πόσο φριχτό,
τός φανόταν τώρα το σπίτι του...

— Ε, ναι, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

Ο Τζιμ με τις πυτζάμες είχε αρπάξει στην αγκαλιά του
αυτή την άμορφη νέα...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

— Αλλά, αυτή είνε η ζωή !...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΔΕΜΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΪΤΟΝ

Η δράσις των κακοποιών τις τελευταίες μέρες στο Λονδίνο. Πώς «ξάφριζαν» τους άρρελεις Άγγλους επαρχιώτες. Η άναστά-
τωσις της Σκωτίας Γυάρδ. Η ανατριχιαστική ανακάλυψις ενός σταθμάρχου. Το κομματιασμένο πτώμα μιας γυναίκας.
Η ανακρίσις των άστυνομικών. Η ένεργεία του διασημού ντετεκτίβ Ντόναλτσον. Πώς ανέκαλυσσε τους άπαίσιους έγ-
κληματίας. Τι κάνει η ζήλεια. Η τρομερή «μίσση» Κάριν Τέσλερ, κλπ.

μεγαλο π ο ε-
πείς γιορτές
του Ιουδαίου
του βασίλει-
της Άγγλίας,
ή όποιες, ός
γνωστός, συν-
εξέντρος α ν
στο Λονδίνο
άπειρες χιλι-
άδες κόσμου,
έδωσαν την
ευκαιρία στους διαφόρους κακο-
ποιούς να δράσουν άνεόχλητοι.
Παρά τα άσπρη μέτρα της α-
στυνομίας, είχαν κατορθώσει να
εισχωρήσουν στην άγγλική πρω-
τεύουσα ένα σωρό έγκληματίας και
άπατεώνες, για να άγριασθούν
με όλη τους την ήσυχία. Σήμερα
λοιπόν τή λαγονικά της Σκωτίας
Γυάρδ έχουν τεθεί σ' άδίκαστη κι-
νησι και δεν προτιμούν να «ξα-
φρίσουν» το Λονδίνο άπ' όλους α-
πό τους «βασιλείς» του υποκόσμου, οι
όποιοι έβγαζαν χοντρές δουλειές με-
σα στους άρρελεις επαρχιώτες που
είχαν έρθει για να παρακολουθή-
σουν τις γιορτές του βασιλείου των.
Δεν έλειψαν φυσικά και τ' άγρια
έγκληματια και η συγγεής δολο-
φονία, και η απόδειξις είνε το ά-
κόλουθο ανατριχιαστικό δράμα που
άπεκαλύφθη ύστερα από τις έπι-
μονες προσπάθειες των άστυνομι-
κών. Πρόκειται για την άγρια εκ-
δίκη μιας γυναίκας, ενός άνδρα-
πόμορου τέρατος, μεροστή στην
ίπολη άρχισαν και οι μεγαλειότεροι
συνιστά της εποχής μας: Ο Λον-
δρά, ο Πέτρο Κιοστέρ, ο Άμερι-
κανός Χάβερ και όλοι οι παθολογι-
κοί δολοφόνοι ενεγκριθούν με την
φιλικατζήδες, άν σενγκριθούν με την
τρομερή έγκληματία του Λονδίνου.
Άλλ' άς σάς άναφέρουμε λεπτομε-
ρώς αυτήν την ιστορία για την ό-
ποία μιλάει σήμερα με φρέση όλη
η Άγγλία:

Στον σταθμό του Μπράιτον δώ-
και λίγες μέρες, ή διάφορες άνα-
στασιές ξεφύττωσαν, άπως συνή-
θος ένα σωρό έμπορεύματα και
πακέττα. Το καθ' ένα άν' αυτά,
με τον άριθμό της φαντασίας του
μεταφέρθηκε στην ειδική άποθή-
κη των έμπορευμάτων για να πα-
ραμείνει μέχρι της ημέρας που θα
παραστέλλοντο ο παραλήπτης του.
Ο άποθηκάριος Χένρι Ράουτ τα
κατέγραφε όλα προσεχτικά στα
βιβλία του και ύστερα άρρωσώθηκε
στο κάπνασμα της πίπας του, δυσ-
νασχετώντας για όλους αυτούς τους
έμπορους που άδιαφορούσαν για
την παραλαβή των έμπορευμάτων
τους και των άποσκευών τους. «Ο-
πόσο δεν μπορούσε να μείνη ήσυ-
χος. Μια βουτιά μωραδιά του έ-
παινε την άντασή του και τον έλα-
λίζει. Κι' αχ! ή μωραδιά δώσ' περ-
νοσαν ή όρις γινόταν από άσπρη
και τον έβλεπε ν' άπιδάσει. Έκνευ-
σμένος τέλος, πέταξε το τομπίδι
του και άρχισε να μεταναστή και να

ψάχνει τα διάφορα πακέττα έπι-
φέροντας ν' ανακαλύψει τα όσα πα-
ρεμένα που προακούσαν αυτήν
την μωραδιά. Έκείνη τη μέρα δ-
μως ήταν τόσες πολλές ή άπο-
σκευές, όστε αναγκάστηκε να έγ-
καταλείψει για μια στιγμή τις έ-
ρευνές του και να βγή σό προσύ-
λιο του σταθμού για να συναντήσει
τους συντρόφους του και να τους
παρακαλέσει να τον βοηθήσουν. Οι
υπάλληλοι του σταθμού μπήκαν να
έχουν γύρω τους έρευνήτριά.

— Έδώ μιλάει φράμι ! είπεν
έξω από αυτούς κάνον-
τας μια γκριμάτσα
— Μήπως δηλητηρίαζες το γά-
το σου, γιατί βροσάθηκες να τον
ταΐξεις ; ρώτησε ένας άλλος τον
Ράουτ

— Έμένα μου φαίνεται ότι καμ-
μια πέθερά στέλνει δώρο στον γαμ-
πό της τίποτε φώφια ποτίτσια ! εί-
πε κάποιος άλλος.

— Άρρίστε τ' άστεία, τους φώ-
ναξε ο Ράουτ και βοηθήστε με να
βρούμε αυτό το καταραμένο δέμα.
«Όλοι άρχισαν λοιπόν να ψά-
χνουν στην άβυσσος. Ξαφνικά ο
Ράουτ έβγαλε μια τρομαχτική βρι-
σιά και κλάττησε ένα δέμα με το
πόδι του. Ήταν ένα μεγάλο πακέ-
το δεμένο με σκορπύ.

— Αυτό είνε ! φώναξε. Τι διά-
βολο έχει μέσα και βρωμιάει έτσι
άπαισια !

Οι υπάλληλοι βουλώνοντας με το
μαντήλι τη μύτη τους πλησίασαν
για να το περιεργασθούν.

— Σταθήτε να τ' άνοίξω, τους
είπε τότε ο Ράουτ και έχωσε το

σουγιά του στα χαρτιά
Μόλις όμως ένοψε τους σπάγ-
γους του και το ξετύλιξε, άπιστο-
χώρησε σφίλιαζοντας από τη φρέση
του:

— Είνε ένα πτώμα ! Ένα άν-
θρώπινο πτώμα ! φώναξε.

Πράγματι, μέσα στα χαρτιά ή-
ταν τυλιγμένος ο κορμός μιας γυ-
ναίκας !

Οι υπάλληλοι τρέποντας από το
φόβο τους τηλεφώνησαν άμέσως
στην άστυνομία και γνωστοποίησαν
τη μακάβρια ανακάλυψή τους.

Η ιατροδικαστική εξέταση κα-
τόπιν άπέδειξε ότι αυτός ο κορμός
ήταν σέ μια γυναίκα πριάντα χρό-
νων περ. Αυτή ή γυναίκα είχε
δολοφονηθεί δώ και τέσσερες ήμέ-
ρες. Ο έγκληματίας την είχε κοι-
ματίσει για να μπορούσε εύκολότε-
ρα να ξαναβρεί το πτώμα της.
Οι άστυνομικοί ήσαν βέβαιοι όστό-
σο, ότι σέ λίγο θ' ανέκλυπταν και
θα έβρισκαν τα χαρτιά του θύμα-
τος του για να μείν' άναγνωρί-
σουν. Μήπως ή κατάθεσις ενός σω-
φρέ τον Μπράιτον δεν έπιβεβαί-
ωνε αυτήν την ύπόθεσι ; Ο σωφρ
αυτός είχε άισθανθεί μια μέρα, ένώ
βρισκόταν στην άμμουδιά του
Μπράιτον με κάποιον πνευματικό
κράτος, μα δεν είχε δώσει σημα-
σία στο γεγονός αυτό. Το είχε ά-
ναφέρει όμως στην άστυνομία μετά
την ανακάλυψή του έγκληματος.

Ο Ντόναλτσον ήξερε άλλη μια
φορά στα χέρια του το «βιβλίο των
έξαφανισμένων», στο όποιο υπήρχαν
ένα σωρό όνόματα άνθρώπων που
είχαν χαθεί τις τελευταίες μέρες.
Το βιβλίο του στήριξε πάνω έπι-
μονα στο όνομα της Ρόζι Μόντ,
που είχε εξαφανισθεί από το χωριό
Μόντ του Χέρτφορσάιρ. Το Μόντ
βρισκόταν πολύ κοντά στο εργοστά-
σιο του Φόρντ. Κι' αυτό βύθισε τον
άστυνομικό σ' σκέψεις.

Ξαφνικά μια ιδέα φώτισε το μυα-
λό του. Σαν τρελλός βγήκε από το
γραφείο του, πήρε ένα αυτοκίνητο
και πήγε να έπισκεφθεί την εμο-
σες Κάριν Τέσλερ, ή όποια είχε
στην άρρεσία της την εξαφανι-
σθείσα Ρόζι.

Και αυτή ή άπίστευη κατέλαβε
αυτήν σάληψη της Κάριν Τέσλερ
και τον σκάνον της, τον ματρώ
Ούλλιαν Τέσλερ, γιατί από τις ά-
νακρίσεις του Ντόναλτσον άπέδει-
χθη ότι αυτοί ήσαν οι δολοφόνοι
της νέας. Και τότε τι έξακουβόθη-
κε σκεπτικές: Ο μωστερ Τέσλερ έ-
χε συνάβει έρωτικά με την άμορ-
φη άρρεσία του τη Ρόζι Μόντ.

Η σκέψις τους δεν ήταν απογο-
ήσει τόσο πολύ όστε δεν άργησε
ο Τέσλερ ν' άναστήσει παράφορα τη
Ρόζι. Κατό άνησυχάζε τη γυναίκα
του. Κατάλαβε ότι ή Ρόζι θά γνό-
ταν ατα να χωρίσει με τον άνδρα
της και για να ησυχιάσει άποσώσε
να την «εξακαθάρισε» από τη μέση.

Μια νύχτα λοιπόν που έλειπε ο σπ-
(Η συνέχεια εις την σελ. 1052)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και συγχρόνως η Κοινοβάνια, δεινώντας εναντίον της Μαριάννης, την άρπαξε με το ένα χέρι από το λαιμό, ενώ με το άλλο της έφραζε το στόμα για να μη φωνάξει. Ο Σταυροπόδης πάλι έχωσε τα πόδια του άναμεσα απ' τα πόδια της φτωχής νέας για να μη μπορέσει να κάνει ούτε θήμα.

Όλα αυτά διεδραματίστηκαν τόσο γρήγορα, ώστε η Κοινοβάνια, δεν πρόλαβε να δει το πρόσωπο της Κελαϊδίστρας, αλλά ως δύναντο φτάση ο Δάσκαλος, από την τρύπα, που ήταν χωμένος, η μέγιστη άνεγνώρισε το παλιό της θύμα.

— Η Σουσουράδα! φώναξε έκθαμβη στην αρχή κι έπειτα με μια άγρια χαρά επρόσθεσε: «Α! σε κρατάω πάλι!... Είπε φάνεσαι της μοιάς σου να πέφτης πάντα στα χέρια μου... Το διανοήθη μου το έχω μέσα στ' άμάξι... Αυτή τη φορά, θα σου κάνω τα μούτρα σου πού να συζώνουν και η ίδια να τα βλέπεις... Πιάσε την από δω, αντρούλη μου! έπρόσθεσε, απειθυνομένη στο Δάσκαλο που είχε πληρώσει στο μεταξύ. Πρόσθεξε μη με διαγνώσει!... Βάστα την καλά ως όταν να την κουκουλώσουμε...

Πράγματι, ο Δάσκαλος άρπαξε την Κελαϊδίστρα με τα δυο δυνατά χέρια του. Και πού η φτωχή νέα προερίχθη να κάνει την παραμυθία κινήση, η Κοινοβάνια τη σκέπασε με ένα μαανδύα, τον όποιο έδεσε σφιχτά γύρω από το κορμί της.

—Και τώρα, φουρλίν μου, πά' τηνε στα χέρια σου και γρήγορα στο άμάξι...

Ο νεοσύζυγος σήκωσε τη Μαριάννη στα χέρια του, όπως θα σήκωνε ένα νήπιον...

— Γρήγορα στο άμάξι!... Γρήγορα! Ξαναφώναξε η Κοινοβάνια.

Σε λίγες στιγμές, η Κελαϊδίστρα δεινόταν μέσα στο άμάξι, που είχε φέρει ο Τσιγγάλης. Μολονότι ήταν πειά νύχτα η κουτίνας του άμαξιού κατεβάστηκαν με φροντίδα και κατόπιν ξεκίνησε διευθυνόμενο προς τον κάμπο του Σαιν-Ντενί, όπου περίμενε τους τρεις κακογούς ο Τόμ Σήττον.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Α'

ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ ΝΤ' ΑΡΒΙΑ

Ζητάμε συγγνώμην από τον άναγνώστη, γιατί είμαστε άναρχοί, αφού έχουμε την ήρωίδα μας σ' ένα τόσο κρίσιμο σημείο, μα δεν θ' άρνησούμε να ξαναμυρίσουμε σ' αυτή.

Θα θυμίστε χωρίς άλλο από τον τρομερό κίνδυνο είχε σώσει ο Ρο-

δόλφος την κόμησα ντ' Αρβίλ. Το ίδιο άπόγευμα λοιπόν της ήμερας εκείνης ο πρόγερη έλαβε την ακόλουθη επιστολή:

«Υψηλότατε, «Σας χρωστάω κάτι παραπάνω από τη ζωή μου. Θα ήθελα λοιπόν να σας εκδηλώσω εντός της ήμερας τη βαθειά ευγνωμοσύνη, γιατί αύριο ίσως δεν θα έχω φωνή από τη ντροπή μου για να μιλήσω.

»Αν η Υψηλότης σας με άξιωσε άποψε μιας επισκέψης της, θα τελείωνε την ήμερα της, όπως την άρχισε, με μια παύση μεγάλη και γενναία.

Κλημεντίνη Ντ' Αρβίλ. Χαρούμενος ο Ροδόλφος, γιατί είχε μπορέσει να προσφέρει στη μαρκησία μια τόσο μεγάλη έκδούλευση, ήταν συγχρόνως και λυπημένος γιατί τώρα, παρά τη θέλησή του, δεινόταν στην άναρχη να την επισκεφθή. Δεν ήταν βέβαιος για τον έαυτό του, από τη στιγμή που θα έμενε μόνος μαζί της. Την άγαπούσε τόσο, ώστε φοβόταν πως θα ύποχωρούσε στον έρωτά του, και θα προδίδε έτσι τη φίλη του προς το σύζυγό της. Γι' αυτόν τον λόγο μάλιστα είχε πάψει να τη βλέπει τον τελευταίο καιρό.

Γι' αυτό και τώρα περίμενε με άγωνία τη στιγμή που θα πήγαινε να την επισκεφθή, τη στιγμή που θα την έβλεπε...

Μα και η Κλημεντίνη περίμενε τη συνάντησή αυτή, νοιώθοντας την καρδιά της, να χτυπά δυνατά. Δύο κλισήματα την κατείχαν: μια ο-

δυνηρή ταραχή, όταν συλλογιζόταν τον Ροδόλφο και μια βαθειά αηδία, όταν συλλογιζόταν τον Σαρλ-Ρομπέρ. Την άποστροφή της αυτή προς τον τελευταίο προς τον άνθρωπο δηλαδή για τον όποιο είχε ριψοκινδυνεύσει τη γαλήνη της και την τιμή, τη δικαιολογούσε το γεγονός, ότι ποτέ μια γυναίκα δεν συγχωρεί τον άνδρα που έγινε άφορη να ταπεινωθή και να ξευτελιστή. Η κόμησα ντ' Αρβίλ, λοιπόν, όταν αντίκρυσε τα σαρκαστικά και περιφρονητικά βλέμματα της κυράς Πιπελέτ, λίγο έλειψε να πεθάνει από την ντροπή της.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Όταν ο Ροδόλφος την πληροφόρησε πού τρωφό κίνδυνο διέτρεχε και ανέθηκε τρέχοντας τη σάλα της πολιτικοκίας, είδε σε μια στιγμή τον Σαρλ-Ρομπέρ να μισούσε την πόρτα του, φορώντας το λαμπρό κοστούμι του. Από το γέλιο και τον άναδαστο αυτό ντύσιμό του κα-τάλαβε άμέσως η μαρκησία πόσο είχε ξεγελαστή ως προς το πού τον άνθρωπο αυτού. Παρασυρομένη από την καλλονή της καρδιάς της, του είχε ύποσχεθή το ραντεβού εκείνο, όχι από έρωτα, αλλά μόνο από όστρο για να τον παρηγορήσει για τη γελιοποίησή, που του είχε κάνει ο δούξ ντ' Αντενί στην προεβεία... Φαντασθήτε όμως μαρκησίας, όταν είδε τον Σαρλ-Ρομπέρ να καμαρώνει με ύφος Δον Ζουάν...

Εννέα ή ώρα σήμανε στο ρολόι του μικρού κομφοτάτου σαλονιού, όπου περνούσε συνήθως την ώρα της ή μαρκησίας, της οποίας η ταραχή μεγάλωνε, όσο πλησίαζε η στιγμή της συναντήσεώς της με το Ροδόλφο.

Εκείνη τη στιγμή μια χαμαριέρα, αφού προηγουμένως γύρτησε την πόρτα, μπήκε μέσα και είπε:

—Θα ειαροσθηθήτε, κυρία μαρκησία, να δεχθήτε την κυρία Άλστον και την δεσποινίδα κόρη σας; Η μαρκησία έγεννε καταρατικά και περιφρονητικά βλέμματα της κυράς Πιπελέτ, λίγο έλειψε να πεθάνει από την ντροπή της.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Όταν ο Ροδόλφος την πληροφόρησε πού τρωφό κίνδυνο διέτρεχε και ανέθηκε τρέχοντας τη σάλα της πολιτικοκίας, είδε σε μια στιγμή τον Σαρλ-Ρομπέρ να μισούσε την πόρτα του, φορώντας το λαμπρό κοστούμι του. Από το γέλιο και τον άναδαστο αυτό ντύσιμό του κα-τάλαβε άμέσως η μαρκησία πόσο είχε ξεγελαστή ως προς το πού τον άνθρωπο αυτού. Παρασυρομένη από την καλλονή της καρδιάς της, του είχε ύποσχεθή το ραντεβού εκείνο, όχι από έρωτα, αλλά μόνο από όστρο για να τον παρηγορήσει για τη γελιοποίησή, που του είχε κάνει ο δούξ ντ' Αντενί στην προεβεία... Φαντασθήτε όμως μαρκησίας, όταν είδε τον Σαρλ-Ρομπέρ να καμαρώνει με ύφος Δον Ζουάν...

Εννέα ή ώρα σήμανε στο ρολόι του μικρού κομφοτάτου σαλονιού, όπου περνούσε συνήθως την ώρα της ή μαρκησίας, της οποίας η ταραχή μεγάλωνε, όσο πλησίαζε η στιγμή της συναντήσεώς της με το Ροδόλφο.

Εκείνη τη στιγμή μια χαμαριέρα, αφού προηγουμένως γύρτησε την πόρτα, μπήκε μέσα και είπε:

—Θα ειαροσθηθήτε, κυρία μαρκησία, να δεχθήτε την κυρία Άλστον και την δεσποινίδα κόρη σας; Η μαρκησία έγεννε καταρατικά και περιφρονητικά βλέμματα της κυράς Πιπελέτ, λίγο έλειψε να πεθάνει από την ντροπή της.

Εκείνη τη στιγμή μια χαμαριέρα, αφού προηγουμένως γύρτησε την πόρτα, μπήκε μέσα και είπε:

—Θα ειαροσθηθήτε, κυρία μαρκησία, να δεχθήτε την κυρία Άλστον και την δεσποινίδα κόρη σας; Η μαρκησία έγεννε καταρατικά και περιφρονητικά βλέμματα της κυράς Πιπελέτ, λίγο έλειψε να πεθάνει από την ντροπή της.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Όταν ο Ροδόλφος την πληροφόρησε πού τρωφό κίνδυνο διέτρεχε και ανέθηκε τρέχοντας τη σάλα της πολιτικοκίας, είδε σε μια στιγμή τον Σαρλ-Ρομπέρ να μισούσε την πόρτα του, φορώντας το λαμπρό κοστούμι του. Από το γέλιο και τον άναδαστο αυτό ντύσιμό του κα-τάλαβε άμέσως η μαρκησία πόσο είχε ξεγελαστή ως προς το πού τον άνθρωπο αυτού. Παρασυρομένη από την καλλονή της καρδιάς της, του είχε ύποσχεθή το ραντεβού εκείνο, όχι από έρωτα, αλλά μόνο από όστρο για να τον παρηγορήσει για τη γελιοποίησή, που του είχε κάνει ο δούξ ντ' Αντενί στην προεβεία... Φαντασθήτε όμως μαρκησίας, όταν είδε τον Σαρλ-Ρομπέρ να καμαρώνει με ύφος Δον Ζουάν...

Εκείνη τη στιγμή μια χαμαριέρα, αφού προηγουμένως γύρτησε την πόρτα, μπήκε μέσα και είπε:

—Θα ειαροσθηθήτε, κυρία μαρκησία, να δεχθήτε την κυρία Άλστον και την δεσποινίδα κόρη σας; Η μαρκησία έγεννε καταρατικά και περιφρονητικά βλέμματα της κυράς Πιπελέτ, λίγο έλειψε να πεθάνει από την ντροπή της.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Όταν ο Ροδόλφος την πληροφόρησε πού τρωφό κίνδυνο διέτρεχε και ανέθηκε τρέχοντας τη σάλα της πολιτικοκίας, είδε σε μια στιγμή τον Σαρλ-Ρομπέρ να μισούσε την πόρτα του, φορώντας το λαμπρό κοστούμι του. Από το γέλιο και τον άναδαστο αυτό ντύσιμό του κα-τάλαβε άμέσως η μαρκησία πόσο είχε ξεγελαστή ως προς το πού τον άνθρωπο αυτού. Παρασυρομένη από την καλλονή της καρδιάς της, του είχε ύποσχεθή το ραντεβού εκείνο, όχι από έρωτα, αλλά μόνο από όστρο για να τον παρηγορήσει για τη γελιοποίησή, που του είχε κάνει ο δούξ ντ' Αντενί στην προεβεία... Φαντασθήτε όμως μαρκησίας, όταν είδε τον Σαρλ-Ρομπέρ να καμαρώνει με ύφος Δον Ζουάν...

Εκείνη τη στιγμή μια χαμαριέρα, αφού προηγουμένως γύρτησε την πόρτα, μπήκε μέσα και είπε:

—Θα ειαροσθηθήτε, κυρία μαρκησία, να δεχθήτε την κυρία Άλστον και την δεσποινίδα κόρη σας; Η μαρκησία έγεννε καταρατικά και περιφρονητικά βλέμματα της κυράς Πιπελέτ, λίγο έλειψε να πεθάνει από την ντροπή της.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Όταν ο Ροδόλφος την πληροφόρησε πού τρωφό κίνδυνο διέτρεχε και ανέθηκε τρέχοντας τη σάλα της πολιτικοκίας, είδε σε μια στιγμή τον Σαρλ-Ρομπέρ να μισούσε την πόρτα του, φορώντας το λαμπρό κοστούμι του. Από το γέλιο και τον άναδαστο αυτό ντύσιμό του κα-τάλαβε άμέσως η μαρκησία πόσο είχε ξεγελαστή ως προς το πού τον άνθρωπο αυτού. Παρασυρομένη από την καλλονή της καρδιάς της, του είχε ύποσχεθή το ραντεβού εκείνο, όχι από έρωτα, αλλά μόνο από όστρο για να τον παρηγορήσει για τη γελιοποίησή, που του είχε κάνει ο δούξ ντ' Αντενί στην προεβεία... Φαντασθήτε όμως μαρκησίας, όταν είδε τον Σαρλ-Ρομπέρ να καμαρώνει με ύφος Δον Ζουάν...

Εκείνη τη στιγμή μια χαμαριέρα, αφού προηγουμένως γύρτησε την πόρτα, μπήκε μέσα και είπε:

—Θα ειαροσθηθήτε, κυρία μαρκησία, να δεχθήτε την κυρία Άλστον και την δεσποινίδα κόρη σας; Η μαρκησία έγεννε καταρατικά και περιφρονητικά βλέμματα της κυράς Πιπελέτ, λίγο έλειψε να πεθάνει από την ντροπή της.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Όταν ο Ροδόλφος την πληροφόρησε πού τρωφό κίνδυνο διέτρεχε και ανέθηκε τρέχοντας τη σάλα της πολιτικοκίας, είδε σε μια στιγμή τον Σαρλ-Ρομπέρ να μισούσε την πόρτα του, φορώντας το λαμπρό κοστούμι του. Από το γέλιο και τον άναδαστο αυτό ντύσιμό του κα-τάλαβε άμέσως η μαρκησία πόσο είχε ξεγελαστή ως προς το πού τον άνθρωπο αυτού. Παρασυρομένη από την καλλονή της καρδιάς της, του είχε ύποσχεθή το ραντεβού εκείνο, όχι από έρωτα, αλλά μόνο από όστρο για να τον παρηγορήσει για τη γελιοποίησή, που του είχε κάνει ο δούξ ντ' Αντενί στην προεβεία... Φαντασθήτε όμως μαρκησίας, όταν είδε τον Σαρλ-Ρομπέρ να καμαρώνει με ύφος Δον Ζουάν...

Εκείνη τη στιγμή μια χαμαριέρα, αφού προηγουμένως γύρτησε την πόρτα, μπήκε μέσα και είπε:

—Θα ειαροσθηθήτε, κυρία μαρκησία, να δεχθήτε την κυρία Άλστον και την δεσποινίδα κόρη σας; Η μαρκησία έγεννε καταρατικά και περιφρονητικά βλέμματα της κυράς Πιπελέτ, λίγο έλειψε να πεθάνει από την ντροπή της.

ν' άναγνώσω την παλιά μου φίλη με την κόρη σας, γιατί φοβάμαι πολύ ότι με ξεχάσε.

Και σιμώντας λίγο, έτεινε το χέρι του, προς την Κλάρα. Εκείνη προσήλωσε στην αρχή με περιέργεια τα δυο μεγάλα της μάτια στον πρόγερη κι έπειτα, άναγνωρίζοντάς τον, του έγεννε χαμογελώντας με χάρη και του έστειλε ένα φίλημα με την άκρη των άδυνάτων δαχτύλων της.

—Θυμάσαι, κόρη μου, τον Υψηλότερο; ρώτησε η μαρκησία την Κλάρα. Εκείνη κούνησε καταρατικά το κεφάλι της και έστειλε και δεύτερο φίλημα με τα δαχτύλα της στο Ροδόλφο.

—Τη βλέπω άκριτά καλύτερα στην ύγεια της, είπε ο πρόγερη στη μαρκησία.

—Πράγματι, είναι άσυνήθιστο καλύτερα, Υψηλότερε... Άλλά ύποπηρε πάντοτε.

Η μαρκησία και ο Ροδόλφος, παραμένον καθώς ήσαν και οι δυο, ειαροσιόντοντο σκεδόν πού η παρουσία της Κλάρας άνέβαλε για λίγο τη στιγμή που έπρεπε να μιλήσουν για τα τελευταία γεγονότα. Άλλά, έπειτα από μερικά στιγμές, η Άγγιλιδα γκουβερνάντα πήρε τη μικρούλα και έμειναν μόνες.

Η πολυθρόνα της μαρκησίας ήταν δεξιά στο τζέκι, έπάνω στο όποιο ο Ροδόλφος, ό όποιος είχε μείνει όρθιος, στήριξε έλαφρά τον άγκώνα του.

Ποτέ στην Κλημεντίνη δεν είχαν κάνει τόσο έντονα τα έννευκα και θελκτικά χαροετηριστικά του πρόγερη. Ποτέ η φωνή του δεν της είχε φανή πιο γλυκειά και πιο συνταρακτική.

Καταλαβαίνοντας πόσο δύσκολο ήταν στη μαρκησία ν' άρχισι αυτή πρώτη τη συνομιλία, ο Ροδόλφος είπε:

—Έπείσατε, κυρία μου, θύμα άσχετης μηχανογραφίας. Μιά δδε-λυρή σικοφαντία της κομήσης Σάρας Μαν - Γκρεγκόρ λίγο έλειψε να σας καταστρέψει για πάντα... «Όστε λοιπόν είνε αλήθεια; φώναξε η Κλημεντίνη. Δεν με γέλασαν λοιπόν τα προσοθήματά μου; Και πώς μπορέσε η Υψηλότης σας να το μάθι;

—Χθές τυχαίως στο χορό της προεβείας άνεκάλυπα το άνήθικο αυτό μυστικό... Καθόμουν σε μια παράμερη γωνία του θεαματικού θύματος με μια στιγμή η κόμησα Σάρα και ο άδελφός της, χωρίς να άντιληφθούν την παρουσία μου, ήσαν να κουβεντιάσουν κοντά μου, για τα σχέδιά τους και για την παγίδα που σόυπεναν να στήσουν σε σας... Έτσι τα έμαθα όλα...

Τίθε άποφάσιμα να σας είδοι ύποσχεθή... Στην αρχή σκέφτηκα να σας γράψω έδώ, αλλά φοβήθηκα μήπως ή επιστολή μου πού στα χέρια του σύζυγου σας και προκαλέσει τις ύποψεις του. Προτίμησα λοιπόν να πάω στην μετροποπολίτη ένεργούσα τις έλεημοσύνης μου... Άκούσατε με τό-ρα όμως... Ότι πρόκειται να σας προσδοσας της κομήσης Σάρας. Με συγχωρείτε που σας μιλάω για παράνομα, τα όποια, άσφαλώς θα σας είνε δυσάρεστα. Χωρίς την πιστολή, την όποια λάβατε την κα-λοσύνη να μου στείλατε, δεν θα σας έλεγα ποτέ έφ' όρου ζωής, οί-

τε λέξι σχετικάς.

Η μαρκησία ντ' Αρβίλ έμεινε μερικά στιγμές σιωπηλή. Φανόταν σαν να δίσταζε να μιλήσει. Τέλος είπε άποφασιστικά:

—Ένα μόνον τρόπο έχω, Υψηλότερε, για να σας άποδείξω την ευγνωμοσύνη μου. Θα σας πω κάτι, το όποιο ποτέ ως τώρα δεν ήγνε από τα χείλη μου. Αυτό που θα σας πω δεν θα με διακώση μπροστά σας, αλλά ίσως θα συντέλεση, ώστε ή διαγωγή μου να σας φανή λιγώτερο ένοχη.

—Είλικρινώς κυρία, ρώτησε ο Ροδόλφος χαμογελώντας, ή παρουσία μου σας φέρνει σε δύσκολη θέσι;

—Ξαφνιασμένη ή μαρκησία για την ερώτησή αυτή του Ροδόλφου, τον κάπταζε με άπορία και είπε:

—Πώς, Υψηλότερε;

—Άκούσατε, κυρία, πείσα να μην άισθάνεστε την παραμικρή στενοχωρία μπροστά μου. Δεν είμαι κανένας γέρος και άσχηρος συ-

λότατε... Ο σύζυγός μου ήταν ένο-πλος, όταν ήθελε να με συναντήση στην πολυκατοικία. Μου το είπε, την ώρα που μου ζητούσε συγγνώμην... Ήθελε να με σπώσω.

—Α! έκανε ο Ροδόλφος με ζω-ηρή συγκίνηση.

—Είχε το δικούσιμα αυτό... έ-πρόσθεσε ή μαρκησία με πίκρα.

—Και τώρα, κυρία, είπε ο Ροδόλφος, ός ήκούσ με θεροκευτική προσοχή, αφού ειαροσθηθήκατε να μου πείτε ότι θα χρειαστή ή συμβούλ μου...

—Ό, πολύ, Υψηλότερε... Πριν όμως σας ζητήσω τη συμβούλ σας, έπιτρέψατέ μου να σας πω μερικά λόγια για το παρελθόν μου, το όποιο άγνωστε... για τη ζωή που έκανα πού παντρεύτη...

Ο Ροδόλφος έκλινε έλαφρά το κεφάλι του και ή μαρκησία έξακο-λούθησε:

—Όταν ήμουν δεκάξη χρόνων, έχασα τη μητέρα μου. Δεν σας λέω πόσο τη λάτρευα. Ήταν ή προσο-

—Κι έπίστευε στον έρωτά της; —Ό! κάθε ήλιωμένος άν-θρωπος κολακεύεται να πιστεύη, δ-τι τον άγατούν... Η μητέρα μου έ-μως δεν μπορούσε ν' άνεχθή αυτή την κατάσταση και φιλονέκησε με τον πατέρα μου. Συνέπειά της φι-λονεκίας αυτής ήταν νά ήση πε-ριωρισμένη από τότε στο διαμέ-ρισμά της, ενώ συγχρόνως ή κ. Ρολάν έπαυσε, σκεδόν έπίσημα πειά, τη θέσι της ως οικοδεσπο-νής. Η φτωχή μου μητέρα δεν μπόρεσε τότε ν' άνδξή σ' αυτό τον έξευτελισμό κι έπρεσε άρρωστη βα-ρειά. Δυστυχώς, εκείνη την εποχή, ό οικογενειακός μας γιατρός δό-κτωρ Σερίβιρ είχε πεθάνει και ή κ. Ρολάν συνέστησε στον πατέρα μου έναν Ίταλό γιατρό φίλο της, πολύ άνομαστό, καθώς έλεγε. Ο γιατρός αυτός λοιπόν περνούηκε την μητέρα μου στην τελευταία της άρρώστεια. Χωρίς να έχω καμιά άφορη, ό γιατρός αυτός μου προ-καλούσε την άπείθειά μου μόνο και μόνο γιατί τον είχε συστήσει ή έ-ρωμένη του πατέρα μου. Κι' όταν είδα την μητέρα μου να τον περι-βάλλει με την έπιστοσύνη της, φο-βήθηκα πολύ... Καί όμως θεωρεί-ται λαμπρός έπιστήμων ό δόκτωρ Πολινέτο.

—Πώς... Πώς τον είπατε, έ-κανε ο Ροδόλφος άνατηδώντας.

—Δόκτωρ Πολινέτο... Μα τί έπάσατε, Υψηλότερε; ρώτησε ή μαρκησία ξαφνιασμένη από την έ-κφραση που είχε πάρει το πρόσωπο του Ροδόλφου.

Ο πρόγερη, χωρίς ν' άπαντήση στην ερώτησή της, άρχισε να μο-νολογεί:

—Όχι... δεν είνε δυνατόν... Χωρίς άλλο γέλια... Τα γεγο-νότα που μου διηγήται ή κ. μαρκη-σία συνέβησαν πού πενήν-έξη έ-τών, ενώ όπως έμαθα, ό καταχλύ-νος έκείνος διδάσκαλος μου Πο-λινέτο, μόλις πού διετίλα ήθε στο Παρίσι με το ψευδώνυμο Βραδα-νάντε. Καί όμως δύο γιατροί με το ίδιο όνομα... πολύ παράδοξη σύμ-πτωση...

Και, με δυνατή φωνή, άπειθυ-νώμενος προς την Κλημεντίνη, πρόσθεσε:

—Κυρία μαρκησία, πείσα πού ήλπισα είχε ο Ίταλός αυτός δό-

—Και τώρα, κυρία, είπε ο Ροδόλφος, ός ήκούσ με θεροκευτική προσοχή, αφού ειαροσθηθήκατε να μου πείτε ότι θα χρειαστή ή συμβούλ μου...

—Ό, πολύ, Υψηλότερε... Πριν όμως σας ζητήσω τη συμβούλ σας, έπιτρέψατέ μου να σας πω μερικά λόγια για το παρελθόν μου, το όποιο άγνωστε... για τη ζωή που έκανα πού παντρεύτη...

Ο Ροδόλφος έκλινε έλαφρά το κεφάλι του και ή μαρκησία έξακο-λούθησε:

—Όταν ήμουν δεκάξη χρόνων, έχασα τη μητέρα μου. Δεν σας λέω πόσο τη λάτρευα. Ήταν ή προσο-

—Κι έπίστευε στον έρωτά της; —Ό! κάθε ήλιωμένος άν-θρωπος κολακεύεται να πιστεύη, δ-τι τον άγατούν... Η μητέρα μου έ-μως δεν μπορούσε ν' άνεχθή αυτή την κατάσταση και φιλονέκησε με τον πατέρα μου. Συνέπειά της φι-λονεκίας αυτής ήταν νά ήση πε-ριωρισμένη από τότε στο διαμέ-ρισμά της, ενώ συγχρόνως ή κ. Ρολάν έπαυσε, σκεδόν έπίσημα πειά, τη θέσι της ως οικοδεσπο-νής. Η φτωχή μου μητέρα δεν μπόρεσε τότε ν' άνδξή σ' αυτό τον έξευτελισμό κι έπρεσε άρρωστη βα-ρειά. Δυστυχώς, εκείνη την εποχή, ό οικογενειακός μας γιατρός δό-κτωρ Σερίβιρ είχε πεθάνει και ή κ. Ρολάν συνέστησε στον πατέρα μου έναν Ίταλό γιατρό φίλο της, πολύ άνομαστό, καθώς έλεγε. Ο γιατρός αυτός λοιπόν περνούηκε την μητέρα μου στην τελευταία της άρρώστεια. Χωρίς να έχω καμιά άφορη, ό γιατρός αυτός μου προ-καλούσε την άπείθειά μου μόνο και μόνο γιατί τον είχε συστήσει ή έ-ρωμένη του πατέρα μου. Κι' όταν είδα την μητέρα μου να τον περι-βάλλει με την έπιστοσύνη της, φο-βήθηκα πολύ... Καί όμως θεωρεί-ται λαμπρός έπιστήμων ό δόκτωρ Πολινέτο.

—Πώς... Πώς τον είπατε, έ-κανε ο Ροδόλφος άνατηδώντας.

—Δόκτωρ Πολινέτο... Μα τί έπάσατε, Υψηλότερε; ρώτησε ή μαρκησία ξαφνιασμένη από την έ-κφραση που είχε πάρει το πρόσωπο του Ροδόλφου.

Ο πρόγερη, χωρίς ν' άπαντήση στην ερώτησή της, άρχισε να μο-νολογεί:

—Όχι... δεν είνε δυνατόν... Χωρίς άλλο γέλια... Τα γεγο-νότα που μου διηγήται ή κ. μαρκη-σία συνέβησαν πού πενήν-έξη έ-τών, ενώ όπως έμαθα, ό καταχλύ-νος έκείνος διδάσκαλος μου Πο-λινέτο, μόλις πού διετίλα ήθε στο Παρίσι με το ψευδώνυμο Βραδα-νάντε. Καί όμως δύο γιατροί με το ίδιο όνομα... πολύ παράδοξη σύμ-πτωση...

Και, με δυνατή φωνή, άπειθυ-νώμενος προς την Κλημεντίνη, πρόσθεσε:

—Κυρία μαρκησία, πείσα πού ήλπισα είχε ο Ίταλός αυτός δό-

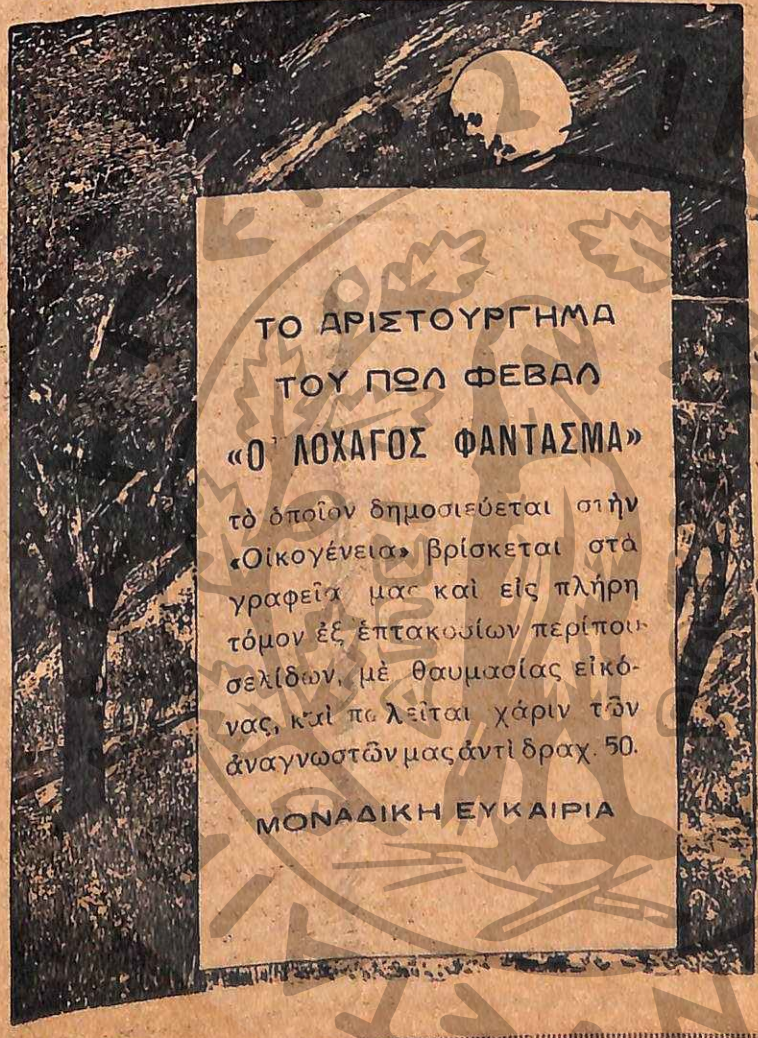

—Φτωχέ, μικρούλη μου άγγελε!...

Η σκηνή της άπαγωγής της Μαριάννης από τον Δάσκαλο και την Κοινοβάνια, όπως εγυρίστηκε τελευταία στον κινηματογράφο. Στο ρόλο της Μαριάννης ή περίφημη Γαλλίς «Βεντέττα» Μαντελαιν Όζερα!

Ἰωσήφ καὶ τὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ
ἦσαν ἑβραῖοι, ἐξετάζοντας
θέσεις τοῦ ἐχθροῦ.
(Ἀκολουθεῖ)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Δέοναντ είχε ένα όνειρο : να κάνει μια μικρή περικοπιά, να παντρευτεί μια όμορφη γυναίκα και να χτίσει ένα όμορφο σπίτι στην έ-
ξοχ. Έχει ποδοί, υστερ' από τα σαράντα χρόνια του, να ζήσει, ως 80, τον ν' αποπείσουν τα μαλλιά του και να κλείσουν τα μάτια του. Γι' αυτόν δεν υπήρχε καμιά άλλη χαρά από τη δουλειά του. Στις όχθες ή ώρα πήγαινε στο γραφείο του, χωνόταν στα κτηνικά δικά του έγγραφα, που μύριζαν μούχλα, και δεν σήκωνε το κεφάλι του, παρά το μεσημέρι. Έπειτα έτρωγε σ' ένα μικρό εστιατόριο, πήγαινε να ξεπλύνει λίγο στην κιαριά του και ξαναγύριζε στο γραφείο του, για να ξεραστεί ως τα μεσάνυχτα.

Οι συνάδελφοί του τον κτύπων πάντοτε ειρωνικά και τον πείραζαν για την υπερβολική ευσυνειδησία του.

—Θ' άρρωστήσεις, Δέοναντ, του έλεγαν. Αυτά όλα τα χαρτιά που ανακατεύεις, είναι γεμάτα μικρόβια. Έπειτα δεν τρέφεται καθόλου καλά. Δεν πρέπει να κλέβεις οικονομία στο φαί σου. Θα ξεσπαστείς ο δολοφονικός σου και θα τα τνάξεις και τότε όλα τα όνειρά σου θα πάνε χαμένα, κι' αντί να ξεκουραστείς στο σπίτι σου, θα σε χύσουν σε δυο μέτρα γής και θα σε φάνε τα σκουπίδια !...

Ο Δέοναντ ανασήκωνε. Τους κινούσε με πόνο, έχανε το χρώμα του και παρατούσε την πένα.

—Γιατί με βασανίζετε ; τους παρακαλούσαν. Έχουν ποτέ σε κανέναν σας κακό ; Τον κατηγορούσαν ; Ένδιαφέροντα ποτέ για τις υποθέσεις σας ; Γιατί δεν μ' αφήνετε στη δυστυχία μου ; Βέβαια, δεν είμαι άπονος, δεν είμαι νέος, δεν έχω κατακτήσεις, δεν αλλάζω κοστούμια και δεν διασκεδάζω. Μά τι σας πειράζει ; Κάθε άνθρωπος έχει ένα σκοπό στη ζωή του. Έσείς όνειρεύεστε μια μεγάλη προίκα, ένα μέγαρο και μια όμορφη γυναίκα.

Εγώ θέλω ένα σπίτι στην έ-
ξοχ. Βλέπετε ότι δεν είμαι έμ-
πόδιο στην πραγματοποίησή των σχεδίων σας. Έπειτα, κανείς δεν με προσέχει. Τα ρούχα μου είναι πάντοτε τοιμένα, τα παπούτσια μου ποτέ δεν είναι της προκοπής κι' η γραβάτα μου ποτέ δεν είναι σέντ, όσο κι' ένα κομμάτι σγιάν. Ύστερ' από αυτά δεν μ' εμποδίζουν να κάνω τη δουλειά μου...

Κι' ο φτωχός Δέοναντ έκοιβε πάλι στα χαρτιά του κι' άρρωσ-
τόν στο γραφείο. Ήταν υπά-
λληλος του υποθηκοφυλακείου. Λέει

νάδερό του για να δει τα νέα της ημέρας κι' ύστερα έπεφτε με τα μούτρα στη δουλειά. Έγραφε γρήγορα με έναν σταθερό χαρακτήρα, που έδειχνε άνθρωπο ο οποίος ήξερε τι ζητούσε από τη ζωή, κι' είχε τακτοποιήσει τις δουλειές του και τις σκέψεις του. Ποτέ δεν τον είδαν στενοχωρημένο. Ποτέ δεν τον είχε ζητήσει δανεικά. Είχε περιόρισει τις απαιτήσεις του και τα έξοδά του. Ήταν ένας άνθρωπος-ρολόι, που εργαζόταν για να βάλει λεφτά στην Τράπεζα, για να πραγματοποιήσει το μοναδικό όνειρό του. Τόση δέ ήταν η μανία του, ώστε πολλές φορές πήγαινε στα διάφορα μεστικά γραφεία να του δώσουν τα σπτικά που είχαν στην έ-
ξοχ για πούλημα και παρακολουθούσε τις διακυμάνσεις της τιμής τους, υπελόγιζε τις καταθέσεις του, έκανε λογαριασμούς και είρισκε μ' ευχαρίστηση ότι θα μπορούσε σε λίγα χρόνια να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

Και νά, ξαφνικά, που ο δά-
δος θυμήθηκε τον φτωχό Δέ-
οναντ. Μια μέρα, στο υποθηκο-
φυλακείο, πήγε μια καινούργια υπά-
λληλος. Ήταν ένα όμορφο και λε-
πτοκαμμένο κορίτσι, έξυπνο και τόσο συμπαθητικό, ώστε όλοι οι υπάλληλοι προθυμοποιήθηκαν να το βοηθήσουν. Το έδωσαν στο καλύτερο γραφείο, δίπλα στον ακίνητο Δέοναντ, κι' άρχισαν να το φλερ-
τάρον και να φροντίζουν να περ-
νάει ευχάριστα τις ώρες του.

—Ποναί, έλεγαν στον άτυχό Δέοναντ, το νου σου τη μίς Φλώ-
ραντ. Μόλις την δεις ότι δεν τα καταφέρνει στη διατύπωση των εγ-
γραφοών, να την βοηθής.

Κι' ο Δέοναντ τους το υποσχέ-
θηκε. Άλλωστε δεν τολμούσε να κάνει διαφορετικά.

Η μίς Φλώραντ όμως, όταν έ-
στερ' από λίγες μέρες γνωρίστηκε καλύτερα με τους συναδέλφους της, κι' έμαθε την ιστορία του Δέ-
οναντ, γέλασε απ' την καρδιά της. Της φαινόταν τόσο κομική αυτή η ιστορία...

—Πώς μπορούσε, σκεφτόταν, έ-
νας νέος που βγάζει τόσα λεφτά, να κάνει αυτές τις σκέψεις ! Πώς μπορούσε να θυσιάσει τα καλύτερα χρόνια του, για να γίνει στο τέλος μια κωμωδία !...

Και με την άρρεση που την δι-
έκρινε, απέφασε να τον συμμορ-
φώσει.

—Έννοια σας, και θα ιδήτε τι θα του σκαρώσω, έλεγε στους άλλους υπάλληλους. Ο Δέοναντ ε-
νε του χειριό μου. Άν δεν τον κάνω άνθρωπο, να μη με λένε Φλώραντ...

Ο «ποντικός» καταλάβαινε ότι κάποια συνωμοσία γινόταν εις βά-
ρος του, αλλά δεν μπορούσε να μαντέψει την αλήθεια. Ωστόσο, δεν τον πολυσκότθαν τα πειράγματα των συναδέλφων του. Τά είχε συ-
νηθίσει.

Η Φλώραντ όμως, από τον και-
ρό που έβλεπε το στοίχημα, άρχισε να του δείχνει εξαιρετικό ενδιαφέ-
ρον, να τον περιποιείται, και μιά φορά, ένα εξέχαστο πρωί, του έ-
φερε ένα ζευγάρι μανικέττα από ακριβό ατλάς. Σχημά ήταν η ατρία ν' ανασταθεί ο Δέοναντ. Το βράδυ έμεινε άγρυπνος στο σπίτι του και την άλλη μέρα πήγε στο γραφείο ξυρισμένος, με καλοχτενισμένα μαλλιά και με καθαρό που-
κάμισο...

Όλοι οι συνάδελφοί του έμειναν άφωνοι απ' την κατάληξή του. Κι' ο εξορκισμός του Δέοναντ εξα-
κολούθησε, μέχρις ότου ο «ποντι-
κός» έγινε ένας κομψός και συμπα-
θητικός νέος. Η Φλώραντ κατά-
λαβε τότε ότι δεν της ήταν αδιά-
φορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει. Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

Κι' έβλεπε ότι δεν της ήταν αδιάφορος. Μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, γιατί ήταν υπελεγμένη στα δίκτυα ενός Δόν Ζουάν, ο οποίος δεν την άφηνε ούτε να φλερτάρει.

ΦΡΕΝΤ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά, ή μόνον, το σπρί, ή κουζίνα, κλπ.)

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς θα καθαρίζουμε τα χαλιά μας

Δεν είναι ανάγκη να δίνουμε τα χαλιά μας σε καθαριστήριο, αλλά τα καθαρίζουμε με τον γνωστό τρόπο, χρησιμοποιώντας φύλλα ξεπλυμένου τσιγανού ή με προνιδια ξεπλυμένα, στα οποία ρίχνουμε λίγη σαπουνάδα ζεστή, την οποία αφήνουμε να χλιάνει, με μια κουτάλα άμμο-
νίας και μια ναιπού. Τότε τα προνιδια βρέχονται, καθώς τα ρίχνουμε στο χαλί, και ύστερα τα σκουπίζουμε, και παρασύρουν όλη μόνο τη σκόνη, αλλά και τους πα-
ρους λεκέδες.

Άλλος τρόπος καθαρισμού είναι τρίψιμο μ' ένα σπρουγγάρι, το δ-
ποιο βουτάμε σε τσουένι βρασμένο.

Τα χαλιά που είναι «παρτί», καθα-
ρίζουν αν τα τρίψουμε μ' ένα πα-
νί, βουτηγμένο σ' αυτό το μίγμα :
Χλωρίσχος σόδα 10 ο.ο. Άνθρα-
κη σόδα 3 ο.ο. Σκουπίζουμε κα-
λά, αφού ξεβγάσουμε και αφήνου-
με να στεγνώσουν.

Οι μουσαμάδες καθαρίζουν με π-
τουρόνερο και ύστερα λουστράρον-
ται κατά τον γνωστόν τρόπον, με
κερί και νέφτι. 250 γρ. κερί καθα-
ρό κίτρινο σε 100 δράμα νέφτι,
είναι η αναλογία.

Η ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ

Όμορφα και ορεκτικάτα σάν-
τουιτς γίνονται αν λιώσετε καλά 1
καλή φέγγα, αφού προηγουμένως
την ξεκοκαλιάσετε και της βγάλε-
τε την λέσσα. Ύστερα την άνακα-
τεύετε με μισό πακέτο βοτάνο Κερ-
κίρας και αφού τα δουλέψετε καλά,
προσθέτετε μια κουτάλα του γλυ-
κού μπλεντέ ντομάτα. Με αυτό το
μίγμα αλείφετε ψωμάκια και τα
προσφέρετε για σάντ.

Άλλα σάντουιτς γίνονται με αυ-
γά βρασμένα σφιχτά. Τα κόβετε
φέτες όχι πολύ λεπτές και βγάζετε
με προσοχή τους κρόκους, άνοι-
κώντας τ' ασπράδα σε φέτες ψω-
μάκια. Τους κρόκους τους δουλεύ-
νε με σαβόδιλα βαρελάκι και σφι-
πληρώνετε μ' αυτό το μίγμα τα
κενά των ασπράδιων. Έπειτα τα
γαρνίρετε με μαγιονέζα και μια κά-
παρη ή άγγουράκι τσουρί.

Δις ΛΙΑΝΑ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απόλυτως
ικανοποιητικές τιμές παλαιά
διάφορα βιβλία, παντός είδους
και πάσης γλώσσας, καθώς και
δολοκίρες βιβλιοθήκες. Γρά-
ψατε : «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», Λέκα 7.

Η ΜΟΔΑ

Α πλοσέ είναι το πλοσέ είναι αναμειγ-
τηρη και αυτό, φυσικά, σημειώνει
και το πλάτος της φούστας. Με
την πλοσέ φούστα θα ιδούμε κορσά-
ς με μπάσκες, που κάποτε εινε και
αυτές πλοσέ. Σχημά μάλιστα το πλο-
σέ φτάνει και ως τα μανίκια.

Αυτά όλα όμως πηγαίνουν σε
φορέματα που γίνονται από «σαν-
τουίτς» ή τουάλ ντε σουά μονόχρω-
μα. Τα πιο άμπαρη φορέματα, λ.
χ, από κρέπ ντε σουά, έχουν κι'
αυτά πλοσέ φούστες, με μόνη τη
διαφορά ότι το πλοσέ αρχίζει από
το γόνατο και κάτω, το δε κορ-
σάς εινε ίσιο και σταυρωτό. Τα
μανίκια πάλι γίνονται σε σχήμα
μπαλονιού.

Θα ιδούμε και φορέματα από τα-
φτά, αλλά αυτά έχουν φούστες τ-
σιες εμπρός και πίσω, στα δε πλά-
για εινε πλισσोटές. Άλλα πάλι
ταφταδένια φορέματα μάζε ξανα-
φέρουν στον 18ον αιώνα και φτά-
νουν ακόμη μέχρι του σημείου να
συνδυάζονται με μισοφόρια με βο-
λάν από ξαντέλλα. Θα μορφέσει ο
πλοσέ η μόδα αυτή να σταθεί σε έ-
ποχή που βασίλευε πνεύμα πρα-
κτικότητας και απλότητας ;

Η γνώμη μου εινε ότι θα μορφέσει
αυτά όλα από μερικούς κοσμικούς
τύπους, που και τα μέσα έχουν ά-
φθονα και τη διάθεση ν' ακολου-
θούν κάθε εξοφρενικότητα.

Άλλη ιδιοτροπία της μόδας ε-
ινε οι μεγάλοι γιακάδες που άρχι-
ζουν από το άνοιγμα του λαιμού και
σχηματίζουν ένα είδος βεντάρας,
για να καταλήξουν στους ώμους.

Έτσι μερικά φορέματα με γιακά-
δες παρόμοιους δίνουν την εντύπω-
ση κορσάκι και πλαισιώνουν ωραία
τα πρόσωπα. Τα μανίκια εινε
μακρύν, σε σχήμα παγίδας, ή κον-
τά με πολλές σούρες.

Κάτι επίσης που θα εινε πολύ
αν βόγγ, εινε η μπλοσέ που θα
φορεθούν με τα ταγιέρ. Εινε κα-
μωμένες από τουάλ ντε σουά ή α-
πό κορπ ντε σιν λευκό, αλλά χωρίς
ν' αποκλείονται και τα σκουαέ-
κα ή τα ριγέ μεταξοτά. Γίνονται
με ζαμπό εμπρός ή με μπάσκα και
μανίκια μακρύν, με μανσέτες.

Μαζύ με τις μπλοσές θα κάμουν
την εμφάνισή τους και διάφορα έ-
λέ, σε λίγο από σκούρο χρώμα από
το βρασμά του ταγιέρ.

Φυσικά, η βασιλεία των καλοκα-
ρινών ταγιέρ εινε σύντομη, αλλά
αφού τα φορέσουμε λίγο τώρα ως
δου άρχίσουν η έστει, τα φτιά-
με για το φθινόπωρο, που άρχι-
ζει ή άνοιξη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ
Μια νέα γυναίκα, που θέλει να

λέγεται κομψή, πρέπει να έχει τα
νύχια της άμειπτα. Μη το νομίζε-
τε αυτό τόσο εύκολο πράγμα, ιδίως
αν εινε αναγκασμένη μια γυναίκα
ν' ανακατεύεται στο νοικοκυρό.

Θα συμβούλευα τις κυρίες που ε-
ινε υποχρεωμένες να κάνουν νοικο-
κυριό, να χρησιμοποιούν πάντοτε
γάντια. Υπάρχουν πολλών ειδών.
Αυτά που εινε από καπντούσις και
τα φορούμε όταν πρόκειται να βου-
τήσουμε τα χέρια μας σε νερά, και
τα άλλα πέτσι-
να ή πάννα,
που φορούν-
ται στο ξεσά-
νισμα, σκουί-
πια κλπ., γιατί
όχι γνωστόν και
ή σκόνη εινε
κάτι που κατα-
στρέφει την έ-
πιδερμίδα.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Γάντια επίσης
θα φορούμε τη
νύχτα, αφού
τρώουμε καλά
τα χέρια μας
με μια όποια
ήπιωτη κρέμα :
καλόδεγμα, γλυ-
σερόλε ντ' α-
μυγνάν ή και
μίγμα γλυκε-
ρίνης, λεμονι-
ού, κολώνιας.

Όσο για τα
νύχια, η πρώ-
τη τους τουα-
λέττα εινε η
κ α θα ρίξω
Τρίψιμο καλό
με βουρτσάκι
και σαπούνι-
δα και ενίοτε
χρήσις άμμο-
νίας σε λίγες
σταγόνες. Έ-
πειτα ακολου-
θεί το λιμάρι-
σμα, που πρέ-
πει να γίνεται
κάθε μέρα, για
να έχουμε τα
νύχια μας πάν-
τοτε εν τάξει,
και το καθαίρι-
σμα από τα πε-
τσάκια — αν
έχουμε την
άρχη να τα
κόβετε, πρέ-
γμα που δεν
σας το συνι-
στούμε. Για να
κόψετε τα πε-
τσάκια, άφη-
στε πρώτα τα
δάχτυλά σας να
μυονέψουν με-
σα σε ζεστή
σαπουνάδα. Το
κόψιμο των πε-
τσών γίνεται
με πένσα ή ψα-
λίδας, έπει-
τα αλείφουμε
το μέρος αυτό
με νελλίν, να
σκουπίζουμε κι'
αρχίζουμε το
γυαλίσμα των

Ένα άραιο απογευματινό φόρεμα από
κουκούλαρ, με γαρνίρισμα από κρέπ
ντε σιν έμπριμέ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελ. 1023)

και μέσα στο μουσείο μου δωμάτιο φώναζε του αδελφού της:

— Σέρμπε ! Θέλω να δω στον ύπνο μου τον Σάσα !

— Κι' εγώ θέλω να δω τη μικρούλα Μάσα, την αδελφή του ! της απάντησε ο Σέρμπε.

— Άξαφνα τότε, η Βάρια θυμήθηκε τη μαγική τράχα. Σερβίζωσε λοιπόν μια από τα μαλλιά της, μία την ίδια στιγμή έβγαλε μία μικρή κορυφή πόνο.

— Τι έχεις, Βάρια ; ρώτησε ανήσυχος ο Σέρμπε.

— Τίποτα, καληνύχτα ! του απάντησε.

— Καληνύχτα.

Η Βάρια έδωσε την μακριά τράχα γύρω από το λαιμό της και ξανάπεσε για να κοιμηθεί. «Μα ο Σέρμπε και η Λίζα θα μείνουν μικροί !» συλλογίστηκε μία στιγμή με τρόμο. «Δεν περνάει όμως...Θα μεγαλώσουν κι' αυτοί με μία τράχα, θα πάρουνε μαζί μας και τον Σάσα και θα ζήσουμε άχρηστοι, για πάντα !» Και με τη σκέψη αυτή, αποκοιμήθηκε σε λίγο.

Δεν είχε ωστόσο περάσει λίγη ώρα, όταν η Βάρια ένοιωσε πως μαύριανε, μαύριανε τόσο πολύ, ο-

στε δεν χωρούσε πια στο κρεβάτι της. Η Λίζα και ο Σέρμπε κοιμόντουσαν άσκη. Έκείνη τότε σηκώθηκε άδουρα, βγήκε από το σπίτι και έρεξε γρήγορα εκεί που καθόταν ο Σάσα. Ο Σάσα όμως κοιμότανε βαθιά. Πήγε κοντά στο κρεβάτι του και είδε ότι η τράχα που είχε δώσει στο λαιμό του είχε λυθεί !... Η Βάρια την έδεσε γρήγορα και άμέσως ο Σάσα άρχισε να μεγαλώνει, να μεγαλώνει και να περιστρέφει από το κρεβάτι του. Μπα ! Τι χοντρά πόδια που είχε ! Και τί χοντρά χέρια !...

— Τι περιέργο ! φημίσει η Βάρια που εξασκοιλούσε κι' εκείνη να μεγαλώνει.

Μα άξαφνα τρώαζε. Τα μάτια του Σάσα είχαν μία παράξενη έκφραση. Και το χαμόγέλο του πά-λι ήταν τόσο σαρκαστικό ! Τα μάτια της λοιπόν θύμωσαν και έπεσε πάνω λιπόθυμη.

Έκείνη τη στιγμή ξύπνησε από το όνειρό της και είδε το χέρι της μπρούτσας της που έκανε πάνω από το κεφάλι της το σημείο του σταυρού. Η Βάρια τότε έβγαλε την τράχα από το λαιμό της, γύρισε από την άλλη μεριά κι' αποκοιμήθηκε ήσυχα.

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙ

ΤΩ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΔΕΜΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΪΤΟΝ

(Συνέχεια έκ της σελ. 1041)

Ζυγός της πήγε κρυφά στο δωμάτιό της και την σκότωσε. Έπειτα όμως έχασε το θάρος της και δεν ήξερε τι να κάνει. Όταν λοιπόν γύρισε ο Τέσλερ έπεσε στα πόδια του και τον παρακάλεσε να τη σώσει από τα κάτεργα κι' εκείνος σάν πρωτακός "Άγγλος" πού ήταν σκέφτηκε ν' αποκηρύξει το έγκλημα, για να μη κάνει μαζί με τη φιλενάδα του και τη γυναίκα του. Γι' αυτήν-σε λοιπόν να κοιμισθούν στο πάτωμα και να το τυλίξουν σε πετσέτα. Έπειτα η «μιάσος» Τέσλερ ανέλαβε να το μεταφέρει και να το εγκαταλείψει στους σταθμούς του Λονδίνου, ενώ ο σύζυγός της δήλωνε στην άστυνομία την εξαφάνισή της Μόνι.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΛΕΜΠ

(Συνέχεια έκ της σελ. 1027)

Κι' αυτό, σε μία ανιρεντή χώρα, με καταπράσινα δάση, με ανθισμένα χωράφια, με κοντάλλινους καταρράκτες, σε μία χώρα γεμάτη από ζευγάρια έρωτευμένων που είχαν στολίσει τα μαλλιά τους με ανοιξιάτικα λουλούδια και γελοῦσαν εύθυμοι, μέσα στον ήλιο, στα ρυάκια που κυλούσανε και στα παλίστρωμα πουλιά που πετούσαν μέσα στον μουσικό αέρα...

Η Αλβιν, αλκήτη, με δασυ-ομένα μάτια, κίτταζε τα μαγικά χέρια του Γκλέμπ, και ένοιωσε πως είχε αλλάξει, πως είχε γίνει μία άλλη γυναίκα και πως δεν θα μπορούσε ποτέ να ξεφύγει από τη γοητεία αυτής της μουσικής.

Ο Γκλέμπ τότε, όταν τελείωσε, γέλασε και της είπε με ένα χαμό-

γελο, δειλά - δειλά:

— Νά, γιατί έχομαι εδώ πέ-ρα, αγάπη μου...

Της είχε εξομολογηθεί τον έρωτά του κι' εκείνη την αυτοσχέδια μιλώδία: ήταν μία ερωτική εξομολόγησις με νότες...

Η Αλβιν τον κίτταζε με τρυφερότητα, σαν να ξαπνόνε από ένα όνειρο.

— Έκανε πολύ καλά που έχομαι, Γκλέμπ... του είπε.

Και έγινε κατακόκκινη από τη χαρά της.

Ο Γκλέμπ τότε κατάλαβε πως τα χέρια του, αντί να χαιδεύουνε τα πλέρητρα, μπορούσαν θαμνάσια ν' αγκαλιάζουν την αγαπημένη του. Και την έσφιξε πάνω στο στήθος του με έναν παρόμοιο έρωτα...

ΤΖΩΝ ΤΑΙΝΤΟΡ ΦΟΥΤ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ Η ΜΑΙΡΗ ΡΗΝΤ

(Συνέχεια έκ της σελ. 1029)

Το σήμα του τρομερού αρχιπαιρατού Τζόλλυ Ρόγκερς !...

Οι Όλλανδοί, πανικόβλητοι, τα έχασαν κυριολεκτικά και δεν μπορούσαν να φέρουν καμμία αντίσταση. Οι πειρατάι λοιπόν σαρφάλωσαν γρήγορα πάνω στο καράβι μας και άρχισαν να ψάχνουν και τις παραμικρές γωνίες του και να το λεηλατούν. Εγώ, κρατούσα στο χέρι το σπαθί μου και στεκόμουν κοντά στο μεσαίο κατάρτι, έτοιμη να υπερασπισθώ τον εαυτό μου, θαρραλέα. Μα κανείς δεν με πρόσεχε περισσότερο από τους άλλους επιβάτες. Έξαφνα όμως, ένας όμορφος νέος, που φαινόταν πως ήταν ο άρχηγός των πειρατών, στάθηκε απότομα μπροστά μου και με πρόσταξε να πετάξω μακριά το σπαθί μου.

— Δεν το πετάω ! του απάντησα, με απάθεια. Δεν παραδίδωμαι !

Έκείνος με κίτταξε από πάνω ως κάτω και χαμογέλασε:

— Είσαι Άγγλος ; με ρώτησε.

Έγώ κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου.

— Κρίμα ! Έκανε. Ένας τόσο θαρραλέος Άγγλος να είνε στην υπηρεσία αυτών των λαγών !...

Και μου έδειξε τους Όλλανδούς που έτρεμαν σύγκορμοι από το φόβο τους.

— Δεν είμαι στην υπηρεσία κα-

νενός ! του απάντησα υπερήφανα. Μήτκα σ' αυτό το καράβι από το Άμστερνταμ για να κάνω την τύχη μου στις Ινδίες. Έχω πολέμησει στη Φλάνδρα και ξέρω να παίζω το σπαθί καλύτερα από τον καθένα !...

— Έλα μαζί μας !... μου πρότεινε τότε ο νέος πειρατής.

— Μιλάτε σοβαρά ; τον ρώτησα δύσπιστα.

— Δεν άστεινέομαι ποτέ μου ! μου απάντησε.

— Ωλ ράιτ ! του φώναξε τότε ολόχαρη.

Και μ' ένα ζωηρό πήδημα πέρασα από το Όλλανδικό στο πειρατικό καράβι του Τζόλλυ Ρόγκερς !...

Έτσι ελξα βρή την τύχη μου. Μέσα σε μία στιγμή είχε κριθεί η ζωή μου. Και από τότε, δίπλα στο Τζόλλυ Ρόγκερς, που δεν άργησα να καταλάβω ότι ήμουν γυναίκα, ούτρηκα με πάθος στις πειρατικές περιπέτειες που έκαναν πασίγνωστο τ' όνομά μου, το όνομα της Μάιρης Ρήντ, της «δαυλίτσας» των πειρατών του 18ου αιώνα...

Εδώ τελειώνει το χειρόγραφο αυτό της Μάιρης Ρήντ, που φέρνει ένα καινούργιο φως στην ιστορία της και μας αποκαλύπτει πως η τρομερή αυτή γυναίκα έγινε πειρατής του περιγρήμου Τζόλλυ Ρόγκερς.

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΛΑΝΚΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελ. 1010)

Ο Λουσερ κρεμόταν από τα χείλη τους.

—Μα πώς, συνέχισαν, δεν δι-άβασες λοιπόν στις έφημερίδες ! Δεν ενδιαφέρεσαι καθόλου για τους συγγενείς σου ; Πρέπει να σου ομολογήσουμε όμως όλη την αλήθεια. Έκείνο το βράδυ που ήσουν μεθυμένος, δεν σε πήγαμε στην όδο Κλυσό, όπως ενόμιζες, αλλά στην όδο Σαιν-Λαζάρ, στο διαμέρισμά της άνηψιάς σου !

Ο Λουσερ έβγαλε μία άγρια καυχή λύσσα και χύμηξε άπάνω τους.

Οι άπαρηγόνητοι σύζυγοι άρχισαν να γελοῦνε. Κάποιος άρπαξε το τηλέφωνο κι' ελδοποίησε την άστυνομία.

Ο Λουσερ κόντευε να τρελαθθ. Αυτό το χτύπημα ήταν πάρα πολύ δυνατό. Τώρα καταλάβαινε γιατί είχε κάνει τρεις μέρες να πάη να τον δη ή άμορφη άνηψιά του, που του είχε έμπιστευθεί η άδελφή του, δώ και λίγους μήνες για να τη σπουδάσει. Και καταριόταν την ώρα που της είχε νοικιάσει αυτό το διαμέρισμα στην όδο Σαιν-Λαζάρ, για να την έχη κοντά του και τον έμποδίζει στις διασκεδάσεις του. Για ν' αποφύγει μάλιστα κάθε ιστορία, της είχε πη να μη συζητά ποτέ για τ' όνομά του. Έτσι κανείς τ' διαμερίσμά της δεν τόν ήξερε και γι' αυτό, φαίνεται, δεν τόν ελδοποίησαν για το θάνατό της. Τώρα το δυστυχισμένο κορίτσι είχε σκοτωθθ... Κι' ο θεός του που τόσο αγα-

πούσε, ήταν ο δολφόνος της. «Α, ήταν τρομερή η εκδίκησι των φίλων» του. «Όλοι τους τώρα, γελοῦντας σαρκαστικά, τόν είχαν εγκαταλείψει. Είχε μείνει μόνος μέσα στο σπίτι, από το οποίο είχαν περάσει τό-σες όμορφες γυναίκες. Μιά άηδία τόν είχε κυριεύσει. Συ-χαινόταν τόν εαυτό του κι' η φίρμη του παραμόρφωνε το έγκλημά του. Έπρεπε να λυ-τρωθθ άπ' αυτό το μαρτύριο πριν έρθουν οι άστυνομικοί. Έπρεπε να πεθάνη... Και τίναξε τα μυαλά του στον αέρα.

Την άλλη μέρα, έγινε η κη-δεα του. Την ακολουθήσαν ό-λοι οι φίλοι του με τις γυναι-κές τους, κλαίγοντας όποκρι-κά. Άνάμεσα σ' όλο αυτό τον πού έκλαιγε άπαρηγόρητα του τού είχαν πη ψέμματα... Έ-γώ ην το βράδυ τόν είχαν όδη-γώσει πραγματικά στην όδο Κλυσό, όπου και έγινε το έγκ-λημα. Μά, για να τόν εκδικί-θοῦν, τού ελπαν ότι τόν ώδηγη-σαν στην όδο Σαιν-Λαζάρ. Κι' ο Λουσερ, χωρίς να έσκαρβώ-ση άν τού έλεγαν την αλήθεια, είχε σκοτωθθ για να γλυτώση από τα μαρτύρια της συνειδή-σεώς του.

Κι' έτσι οι φίλοι του ήσυχά-σαν από τόν άνθρωπο, ο όποιος τούς είχε ξετρελλάνει τις έλα-φρόμυαλες γυναίκες τους.

ΠΩΛ ΣΑΡΡΩ

Σαβυριμή Σελη

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΣΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Πάλι άρχίζεις και τ' άβανεις ; Με μπορούτια και φωτιές Πάλι άεροπλάνα φτάνεις Κι' άγριες σκορπής ματιές.

Πάλι άρχίζεις με σκαμπιλία Και τ' άπειρο χιτυάς Και κυλάς τη γη σ' άμπιλια Κι' όλο για καννά κινείσαι Πάλι μεθυμένος είσαι Πάλι τ' άποτήρια σπας !...

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΤΟ ΜΟΔ' ΣΤΡΟΝΙ

Άχ μοδιστρόνι μου Μικρό παγώνι μου Που στέκεις πάντα σάν τις μαρ- (μυροκολώνες) Έσύ μ' άγκυλώσες Κι' έσύ μ' εξύλωσες Και ή διέξ σου με καρφώσανε (βελόνες)

Νάμουν μπανέλλα σου Νάμουν κορδέλλα σου Νά ήμουν μέσα στην ποδιά σου (κουβαρίστρα) Άχ να μ' έτύλιγες Νά με ξετύλιγες Νά μη σηκώνόμουν, μαρούλα μου (γυρίστρα) Ο ΚΡΥΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Γ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Γ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Έκείνη. — Πές μου, Τζάκ, ποτέ σκέπτασαι να παντρευθώ ; Έκείνος. — Άφρησε να πω κανένα-δυό ποτήρια άκόμα, αγάπη μου και σου λέω...

Στο χωριό. — Πολύ ύγρο το κλίμα σας !... Και τί καλλιεργείτε εδώ ; — Όμπρέλλες !...

Άχ αυτά τα παιδιά !... Ο μικρός Βίλλυ είχε την κακή συνήθεια να τρώη τα νύχια του. Το ίδιο έκανε κι' ένα άπόγευμα που βρισκόταν με την μητέρα του σ' ένα λεωφορείο και άντίκρυ σε μία παχιά κυρία. — Βίλλυ ! τόν επέπλη-ξε ή μητέρα του. Μην τρώς τα νύχια σου, γιατί όταν με-γαλώσης θα παχύνεις σάν τη χοντρή αυτή κυρία.

Σε λίγο διέλα στην πα-χειά κυρία πήγε και κάθισε ένας πολύ χοντρός κύριος. Ο Μπίλλυ τόν κίτταζε πε-ρίεργα.

— Γιατί με κίτταζεις έ-τσι, μικρό ; τον ρώτησε ο κύριος. Μήπως με γνωρί-ζεις ;

— Όχι, κύριε, δεν σ' άνωρί-ζω, τού απάντησε ο Μπίλλυ, αλλά ξέρω τί ΤΡΩΓΑΤΕ όταν ήσαστε μικρός και παχύνατε έτσι. — Τι έτρωγα ; ρωτάει ο κύριος περίεργα. — Τα νύχια σας ! άπαντά θο-άμειντικά ο Μπίλλυ.

Είχε όσηνη το παιδί ! Κατά τις έξετάσεις τού σχο-λείου, ο έπαισεωρητής άπευθύνει με-ρικές έρωτήσεις στους μαθητάς. Μεταξύ των άλλων ρώτησε και έ-ναν μικρό μαθητή να τού πη πό-σες μέρες έχει ο χρόνος.

— Έφτά, κύριε έπαισεωρητά !

—Δεν με κατάλαβες, παιδί μου: Είπα πόσες ημέρες έχει ο χρόνος και όχι ή έβδομάδα. Λοιπόν ξανα-σκέψου: Πόσες ημέρες έχει ο χρό-νος ;

Το παιδάκι, δίχως να τ' άσχη, τού άπαντά με πεποίθησι:

— Έφτά, κύριε έπαισεωρητά: την Δευτέρα, την Τρίτη, την Τε-τάρτη, την Πέμπτη, την Παρα-σκευή, τ' άββατο και την Κυρια-κή... Άν υπάρχουν και άλλες εγώ δεν τις ξέρω.

Κόκαλο ο έπαισεωρητής.

Μοντέρνες οικογένειες. Η κόρη τού Α' κινημα-τογραφικού άστέρους. — Πώς βρίσκες τόν νέο πατέρα σου, αγάπη μου ; Η κόρη τού Β' άστέρος. — Ό, είνε αλήθεια χαριτωμένος άνθρωπος !

Η κόρη τού Α' άστέρος. — Είδες τί θαμνάσιος τύπος που είνε ; Πέρνει τόν ελχαιε έμεις, ποτέρα μας !

Στο δικαστήριο. Ο πρόεδρος. —Μα πού φαί-νεται πως κάποιος σ' έχω ξαναδθ. Έσύ δεν με θυμάσαι ;

Ο μάρτυς (ράφτης τ' έπάγ-γελμα). — Τσως, κύριε πρόεδρε...

Μου χρωστάνε τόσο άνθρωποι λε-φτά, ώστε πού να τούς θυμάμαι ε-μώς...

Κάτι σπουδαιότερο. — Πές μου, Μπίλλυ, νομίζεις

— Πώς γνώρισες τη γυ-ναίκα σου ; — Δεν την γνώριζα. Την γνώρισα, όταν την παντρεύ-τηκα... μα ήταν άγρια πειά !.

Η έτοιμότης τού Μπίλς.

Μία νύχτα ο Μπίλς έπέστρεψε σπίτι τον άργά και σουρωμένους, και φρόντισε να μην ξυπνήση ή γυναίκα του, ή όποια είχε αντίθε-τες αντίληψεις για την όφελιμότη-τα τού κρασιού.

Φθάνοντας στην κρεβατοκάμα-ρα, έπεσε γονατιστός και προχώρη-σε στο κρεβάτι με τα τέσσερα κι' αυτό για να μην τόν δη ή συμβία του. Στάθηκε όμως άτυχος, γιατί ή γυναίκα του ξύπνησε: Γονατι-στές όμως όπως ήταν μέσα στο σκοτάδι, τόν πήρε για... τ' σκυ-λάκι της και τού είπε:

— Έλα, Τζάκ ! Καλό μου σκυ-λάκι !...

— Άκριβώς λοιπόν αυτή την στιγμή, διηγείτο ο Μπίλς την άλ-λη μέρα στους φίλους του, ελχα την σπάνια έτοιμότητά κι' έξυπνά-δα να της γλήφω τόν χέρι !...

Αύτα πάτη.

—Νομίζω πως έχασα 200 δρα-χμές. Έφαξα σ' όλες τις τσέπες τού σακκαίου μου, τού πανταλονιού μου και στις τρεις τού παλτού μου.

—Και γιατί δεν έψαξες και στην τσετάρι τού παλτού σου ;

—Για να έχω την εντύπωση ότι πιθανόν και να μη τις έχασα. Θα λυτρωθώ πολύ, ξέρεις, άν τις έχω χάσει πραγματικά !...

Ο τρομερός Μπόμπ. — Μαμά ! Σήμερα ή κυρία Μάιλις σ' έπα-νούσε στην κυρία Χάιλις !

—Μη μου πεις τίποτα ! Η κυρία Χάιλις έπαινε την κυρία Μάιλις σ' έπα-νούσε από την άλλη μεριά τού κήπου και την άκουσα...

Η μητέρα του. — Και τί έλε-γε, παιδί μου ;

Ο Μπόμπ. — Ότι υπάρχουν, εκτός από σ' ες, κι' άλλες...κουτσο-μύαλις στη γειτονιά !...

— Η γυναίκα σου είνε διάλο-φοναλάκι και φλύαρη !

— Άν είνε !... Σκέφου, ότι άν τυχόν γνώσουν άξα-φνα καρφάλλους, θα περνού-σε μία βδομάδα όσπου ν' άν-τιληφθώ τ' άτιχημά μου αὐ-τό !...

Συζυγικός κανγας.

Οι Σίμενς έκαναν τόν συ-νηθισμένο τους κανγά.

—Θά ήθελα, λέγει έννευ-ρισμένος ο σύζυγος να σε έητοῦσε κανένας ανήθικος βλάκας πόν σε πάρω εγώ.

—Με έήτησε ! τού άπά-ντά ή σύζυγος νάχαρμα.

—Ρωσία ! Θά ήθελα ή-σως και να σε παντρευότανε κόλας.

—Με παντρεύτηκες !...

Κόκαλο ο σύζυγος.

ΣΤΟ ΝΤΑΝΣΙΓΚ

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έμένα μ' άρέσει τ' ό φέ-τρο !... ΕΚΕΙΝΗ. — Έμένα μ' άρέσει ο χορός...τ' ό Ηαία !...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΠΑΘΛΟΝ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ΕΧΡΙ της ημέρας που του συνέβη το ατύχημά του, ο Λάνσινγκ Μένναρντ είχε ευτυχισμένη ζωή. Η Μοίρα είχε φανή ενόψει ο' αὐτὸν. Πλούτη, νεότης, υγεία, θαύματα, όλα του τα είχε χαρίσει. Καί ξαφνικά, μιά μέρα, εκεί που επέστρεφε στο σπίτι του, μέσα στην πυκνή ομίχλη, το αυτοκίνητό του είχε ντερά-παρεϊ ανάστρο από γλιστερό δρόμο και είχε αναποδογυριστή μέσα σε ένα χαλνιάκι. Έξη μήνες, ο Λάνσινγκ είχε μείνει στο νοσοκομείο και τέλος μιά μέρα οι νοσοκόμοι τον κάθισαν σε μιά κωνική πολυθρόνα με ρόδες, την οποία μεταρυσσε να διευθύνει ο ίδιος. Έκείνο το πρωί, ο Λάνσινγκ είχε ρωτήσει το γιατρό:

— Πόσον καιρό ακόμα είμαι κα-τακλιμένος να ζω έτσι, γιατρέ; 'Ο διάσημος χειρουργός, ο οποίος επί εβδομάδες είχε παλαιφά-ν' όλα τα μέσα της επιστήμης για να τον σώσει από τα χέρια του χά-ρον, κίτταξε με συμπόνια τον κα-κώτατο νέο κ' απάντησε:

— Μου κάνεις μιά ερώτηση, φί-λε μου, στην όποια είνε αδύνατο να δώσω κανείς μιά θετική απάντηση. 'Αν ακολουθήσεις κατά γράμμα τις συμβουλές μου — και είμαι βέβαιος πως θα συμμορφωθείς με τις οδηγί-ες μου — τότε, υπάρχει πιθανότη-ς μετά δύο ή τρία χρόνια...

— Χρόνια ! φώναξε ο νέος με πάόρηνοση. — 'Ακούτε, φίλε μου, έξωκο-λούθησε ο γιατρός, πρὸς τί να σκέ-πτεσαι ζητήματα χρόνου ; Αὐτήν τη στιγμή να δοξάζεις τὸν Θεὸ γιὰ τὴ σόφειά σου, καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ μπορέσεις νὰ ἐπιστρέψεις στὸ σπίτι σου.

Ο γιατρός δὲν τόλμησε νὰ τοῦ πῇ πὼς ὑπάρχει καὶ πιθανότης νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἀνάπηρος.

Καί τώρα, πὸν βρισκόταν πάλι στὸ σπίτι του, ὁ Μένναρντ ἐνοιῶθε περισσότερο τὴ δυστυχία του, πα-ρὰ τότε πὸν ἔμεινε κλεισμένος σὲ ἓνα δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου. Πε-ρὶ οὐδὲ τὸν καιρὸ του καθισμένος στὸ καροτσάκι του κ' ἀπὸ τὴν ταράτσα τῆς ἐξοχικῆς βίλλας του, κίτταξε πέρα τὴν ἀπέραντη θάλασ-σα. Ἡ βίλλα ἦταν χωμένη σ' ἓ-να ὄρειο ἀνθοσπύριον κρητὸ καὶ ἀπέναντι, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δρόμου, βρισκόταν τὸ μεγάλο γή-πεδο τοῦ γκολφ. Μὲ παρὰ ἀναπο-λοῦσε τοὺς θαύμας του σ' αὐτὸ τὸ γήπεδο. Ἐκεῖ ἔβλεπε πρῶτο-μᾶθι νὰ παῖξῃ γκολφ, τὸ ἀγαπη-μένο του σποῦ. Καί μάλιστα, ἀπὸ-νο στὸ μεγάλο τέταρτο τῆς τραπεζα-ρίας ὑπάρχον ἀαδιασφαμένα τὰ γε-νομένα κίπελλα τῶν ἀγώνων. 'Ε-να μόνον ἔλειπε ἀπὸ τὴ συλλογὴ. Τὸ κίπελλο τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἀγώνος. Ἐχε προπονηθῇ καὶ ἦταν ἐτοιμὸς νὰ λάβῃ μέρος σ' αὐτόν.

ὅταν ἔξωφνα συνέβη τὸ ατύχημά του. Καί ὅταν συλλογιζόταν πὼς γιὰ διῶ, ἴσως γιὰ τρία χρόνια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, γινόταν ἔξωλλος, ἀπελπιζόταν κ' ἔκανε ἀπεγνωσμένες προσπά-θειες γιὰ νὰ σηκωθῇ, νὰ στηριχθῇ στὰ σκαταμένα πόδια του.

Μὲ τὸν καιρὸ, ὁ Λάνσινγκ, ὁ τό-σο εὐθύμιος, ἄλλοτε, εἶχε γίνει ἰδιό-τροπος, παρᾶξενος, γραυόαρης. Τό-σο, πὸν σιγὰ-σιγὰ οἱ φίλοι του, οἱ ὅποιοι πηγαίαν, στὴν ἀρχὴ καὶ τὸν συντροφεύαν, ἀρξίσαν νὰ ἀρᾶω-νουν τὶς ἐπισκέψεις τους γιὰτὶ ἔ-πλητταν μὲ τὴν ἀδύναστη γκρίνια του. Κι' ὅσο ἔμεινε μόνος του, τό-σο γινόταν πὸ μελαγχολικός, πὸ ἀνδρακτος. Καθόταν τώρα, ὡρες ὁ-λόκληρες μὲ τὸ βλέμμα του καρ-πομένο σ' ἓνα ὄρισμα τοῦ σημει-οῦ ἀπέναντι αὐτῆς, ἐκεῖ πὸν ἦξε-ρε ὅτι οἱ βράχοι κατέληγαν σ' ἓ-να ἀπότομο γκρεμὸ πᾶνω ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Καί μιά μέρα, πρὸς τὸ βράδυ, ἐνὼ μιά πυκνὴ ομίχλη σκέπαζε τὸν τόπο, ὁ Μένναρντ ἐξέκρινε ἀπορα-στικὰ μὲ τὸ καρότσι του. Διευ-θύνονταν ἴσα πρὸς τοὺς βράχους. Διέσχισε τὸν ἔρημο δρόμο καὶ τὸ γήπεδο τοῦ γκολφ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἀκτὴ. Δὲν εἶχε συναντή-σει κανέναν στὸ δρόμο του.

Ὁ ἴ-σο πλῆσιάζε, τὸσο ἄκουγόνταν πὸ δυνατὸ τὸ πᾶσαλασμα τῶν κινιμάτων ποὶ ἔ-σασαν ἀπάνω στοὺς βράχους.

Ἀλλὰ ἔκρινος μὲ τὴν ἔμνηση σκέπῃ νὰ τεο-ματίσῃ τὴ βασανισμένη ζωὴ του, προχωροῦ-σε ὁλοένα. Ἐχε φθάσει στὴν ἄ-κρη οὐδὸν τοῦ γκρεμοῦ, ὅταν ἔξαφνικὰ πᾶνω ἀπὸ μερικὸς θάμνος ἔπεσε ἓ-να ἄνθρωπος καὶ μὲ μιά φωνὴ φοβ-κῆς, μὲ μὴς πρόσ-φρασε νὰ ρι-χθῇ καὶ νὰ συγ-κολληθῇ τὸ καρ-οτσάκι τοῦ ἀνα-πήρου, ποσοῦ πέσει στὸν γκο-μῶ. Ἀλλὰ ὁ Μέν-ναρντ, ματα-σμένος γιὰτὶ τὸν ἐπιτόλισαν στὸν σκοπὸ του, κα-τάφερε ἄγρια τὴ γροθιά του νὰ πρὸσωπο τοῦ ἀ-γνώστου καὶ θέ-λησε νὰ προσημ-τωποιήσῃ τὸ ἀπε-γνωσμένο διάβη-μά του.

Ὁ ἀγνωστος κλονίστηκε μὰ σιγῇ, μὰ ἀμέ-σως κατόπιν,

—Είμαι παίκτης τοῦ γκολφ ἐξ ἐπαγγέλματος...

τράβηξε πάλι πίσω τὸ καρότσι καὶ μὲ κάποιο κατώρθωσιν, γιὰτὶ ὁ Μέν-ναρντ ἐξοκλινοῦσε ν' ἀντιστέκε-ται, νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ ἐπι-κίνδυνο ἐκεῖνο σημείον.

— Τί διάβολο !... φώναξε ὁ ἄ-γνωστος λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια. Ἄλλη φορὰ κύριε, νὰ μὴν ἐπιχειρῇ νὰ θυμᾶντε μόνος σας, μέσα στὴν ομίχλη μ' αὐτὸ τὸ καρότσι σας !... Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ γκρεμιζόσαστε στὸ κενόν !

Ὁ Μένναρντ περνωμένος δὲν ἀ-πάντησε. Τότε ὁ ἀγνωστος τὸν ρώ-τησε:

— Πού κάθεστε, γιὰ νὰ σὰς πᾶω στὰ σπῆ σας ;

— Ἀπέναντι ! μουρμούρισε πνι-χτὰ ὁ ἀνάρητος.

— Ἀγὰρ, μὲ κάποιο, ἀγκομαχόντας, ὁ ἀγνωστος ἔμπροσθε τὸ καρότσι, ὡς τὸ σπίτι. Ὁ Λάνσινγκ Μέν-ναρντ γύρισε τότε καὶ κίτταξε τὸν σωτήρα του. Ἦταν ἓνας νέος κα-κοτημένος καὶ ἀξέριτος, μὲ μά-γουλα ὀχρὰ καὶ θαυλωμένα καὶ μὲ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια.

— Τί ἔχεις ; Εἰσαι ἀρρωστος μί-πως ; ρώτησε ὁ Λάνσινγκ.

— Ὅχι... μὰ ἔχω διῶ μέρες νὰ φάω...

— Τί εἶπες ; Ἐχεις διῶ μέρες νὰ φᾶς ; Τί γύρευες λοιπὸν ἐκεῖ νὰ φᾶς ;

— Ὁ, ὄχι... Ἐφαγὰ νὰ βρῶ τίποτε παρὰ-στρατημένα τό-πια τοῦ γκολφ, γιὰ νὰ τὰ που-λήσω. Ἔτσι θ' ἄγνοῦσα μ' ὀ-ψομῶ.

— Μὰ τί διά-βολο, ἓνας νέος ἀν' κ' ἔσένα, θὰ ἔπρεπε νάξῃ κάποια ἐργασία. Λές ὅτι εἶσαι νησιωκὸς διῶ μέ-ρες... Ἄν πῇ-γιναις στὸ γή-πεδο τοῦ γκολφ θὰ βρισκόταν κανένας παβίτης ποὶ νάξῃ ἀνάγ-κη ἀπὸ ἓνα βα-στάζο...

— Εἰμαι, βλέ-πετε, ἔξενος στὸν τόπο, κύριε. Κά-θε παβίτης ἔχει τὸν ἄνθρωπο πὸν τὸν ἀκολουθεῖ...

— Ἐλα, ἀρ-λοῦθσέ με στὸ σπίτι, νὰ σοῦ δώσω κάτι νὰ πῆς...

— Θὰ προτι-μοῦσα κάτι νὰ φάω, κύριε, εἰπε ὁ νέος νησιω-κὸς. Θὰ υποχρε-ωθῶ ἂν θέλετε νὰ ἐργασθῶ σ' ἓ-να σπίτι σας γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ φανερὸ πὸν θὰ μοῦ δώσετε.

— Βέβαια,

πρέπει νὰ φᾶς, ἔλα μαζί μου.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ νέος παρουσιάστηκε στὴν τραπε-ζαρία, ὅπου καθόταν τώρα ὁ οικο-δεσπότης, εἶχε συνέλθει καὶ εἶχε ἀνακτήσει τὸ χρώμα του.

— Ἐφαγες καλά, χάτσαςες ; ρώτησε ὁ Λάνσινγκ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Σὰς παρα-καλῶ νὰ μὲ συγχωρέσετε γιὰτὶ εἶ-μα ἀξέριτος καὶ ἡ φορεσιά μου ἔχει χάλα. Ἀλλὰ εἶνε, βλέπετε, τὰ μόνα ρούχα πὸν μοῦ ἔμειναν... καί ἔτσι...

— Τί σε παρακίνησε νὰ ἐρθῆς ἐδῶ νὰ γυρεύῃς δουλειά, ὅταν ἔξ-εις ὅτι δουλειὰ δὲν ὑπάρχουν καί μάλιστα ἐδῶ στὸ γήπεδο τοῦ γκολφ ;

— Ἀκριβῶς αὐτὸ μὲ τράβηξε, γιὰτὶ εἶμαι παίκτης τοῦ γκολφ ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ θὰν εἶδα τὸ γή-πεδο ἤλπισα πὼς ἴσως... ποῖός ἔξ-ει...

— Ὁ, ἔτσι ; Εἰσαι λοιπὸν παί-κτης ἐξ ἐπαγγέλματος ; Πὼς λέ-γεται ;

— Τὸ ὄνομά μου σὰς εἶνε ἄ-γνωστο, κύριε. Ὁνομάζομαι Φρέντ Μπρούκς, ἦμιον ὁ βοηθὸς τοῦ καθη-γητοῦ τῆς Λέσχης τοῦ Γκολφ, στὸν τόπο μας. Δυστυχῶς οἱ καιροὶ εἶνε δύσκολοι καὶ ἡ Λέσχη μας ἔλλεισε.

Ἔτσι βρέθηκα χωρὶς δουλειά. Ὁ-στόσο λάδινα μέρος σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας τοῦ γκολφ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσω κανένα ἐπαθλὸ καὶ νὰ γίνω ἔτσι γνωστός, μὰ δὲν τὰ κα-τάφερα. Καμιά φορὰ κέρδιζα με-ρικὰ δευτερότερα χρηματικὰ βρα-βεῖα. Κατόπιν ἀρρώστησα καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε ἡ δυστυχία. Γόρυφα νὰ δοῦ ἄλλες δουλειές, μὰ δὲν βοῆ-κα. Νοιώθω ἀρκετὰ ἀπὸ κηπορική. Μὲ τὴν ἐλπίδα μὴπως προσληθῶ σὲ κανένα περιβόλι ἡθοα καὶ ἐδῶ, σ' αὐτὴν τὴν ἐξοχή...

Στὸ τέλος μοῦ ἔβλεψαν καὶ τὴ βοήθεια μου καὶ ἔτσι ἔχασα καὶ τὰ ρούχα μου ἀκόμα. Εἰργάζομαι ἐνὸς κλόμεν μου τοῦ γκολφ. Ποῖός ἔχει ἴσως κατορθώσω νὰ βρῶ καμιά θέα... Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, γιὰ τὸ γεῖμα πὸν μοῦ δώσατε... Θὰ στέφει νὰ πηγαῖνο τώρα... Ἄν θέ-λετε, μπορῶ νὰ ἐρθῶ αἰῶρα νὰ ἀρ-γασθῶ στὸν κῆπο σας...

— Ποῦ θὰ κοιμηθῆς ἀπὸψε ;

— Μὰ... στὸ ἴπταθρο. Εἶνε γλυ-καὶ βραδεῖα κ' ἔτσι...

— Ὅχι ! Εἶνε ἐλκενὸς κωφός, ὁ γρόος καὶ ἀνυχλώδης. Ἀκούτε, πᾶ-νω ἀπὸ τὸ γκαράζ ὑπάρχει μιά κά-μαρα. Πῆγαινε ἐκεῖ νὰ κοιμηθῆς ἀπὸψε.

Τὴν ἐπομένη, ὁ ὁμοσπὸς ἦταν ἀνέμελος καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμνε ζωη-ρός. Ὅταν βγῆκε στὴν ταράτσα, μ-τὰ τὸ πρῶγεμαί του, ὁ Μένναρντ εἶδε τὸν Φρέντ, ὁ ὁποῖος ἀνασκουι-πομένος ἐργαζόταν στὰ πιστόρια τοῦ κήπου καὶ εἴβημα σιγοτραγου-δοῦσε κάποιο γνωστὸ σκοπὸ.

— Μπρούκς ! φώναξε ὁ οικοδε-σπότης, ἔλα δῶ... τί κάνεις ἐκεῖ ; Βλέπω πὼς πρᾶγματι νοιώθει ἀπὸ κηπορική... Αὐτὰ πὸν ἔχεις ἐκεῖ, τί εἶνε ;

— Εἶνε τὰ κλόμεν μου τοῦ γκολφ, κύριε. Τὰ εἶνα γρύφει κατὼ ἀπὸ ἓνα θάμνο, χῆδες, τὴν ὥρα πὸν ἔ-ψαχνα γιὰ νὰ βρῶ χαμένα τόπια.

Πῆγα σήμερα τὸ πρωὶ καὶ τὰ ἔ-φερα.

Ὁ Μένναρντ τὰ πῆρε ἓνα-ἓνα καὶ τὰ περιεργάστηκε. Στὴν ἀνά-μνησι τῶν περασμένων θαυμάων του, ἀνὰπτενάξε βαθεῖα.

— Χι !... Σὲ μένα αὐτὰ θὰ μοῦ ἔπεσαν κάπως ἐλαφρὰ, εἶπε ὁ Μέν-ναρντ παῖζοντας ἓνα ἀπὸ τὰ κλόμεν στὰ χέρια του.

— Παῖζατε γκολφ, ἄλλοτε κύ-ριε ; ρώτησε ὁ νέος ἀσυλλόγιστα.

Ἐνα μικρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ Μένναρντ, καθὼς ἀπάν-τησε.

— Ναι. Κάποτε εἶχα μερικὲς ἐ-πιτυχίες. Καί μάλιστα, σ' αὐτὸ τὸ ἀντακρινὸ γήπεδο.

— Ὁ !... ἔκαθε ὁ νέος, μὰ πὼς λέγεστε, κύριε ;

— Λάνσινγκ Μένναρντ.

— Ὁ ! Εἰστε ὁ Λάνσινγκ Μέν-ναρντ, ὁ ἔξακουσμένος παίκτης τοῦ γκολφ, ὁ κλητῆς...

— Ὁ ἄλλοτε νικητῆς... Ἀκούτε Μπρούκς. Θὰ σοῦ κάνω μιά πρό-βασιν. Θὰ μείνης μαζί μου καὶ θὰ βοήθῃς τὸν κηπορὸ. Θὰ βοῆς κον-τὰ μου στέγη καὶ τροφή. Μὲ τὸν μισθό, πὸν θὰ σοῦ δίνω θὰ ἐγγραφῇ ὡς μέλος τῆς Λέ-σχης μας. Ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σε συστήσω.

Ἐὰν θὰ προορέσης νὰ προπονηθῇ ἴσὺ ἀπέναντι γήπε-δο καὶ νὰ λάβῃ μέρος στοὺς προ-σεχεῖς μεγάλους ἀγῶνας. Δέχσαι ;

Ἀπὸ τότε, ὁ Μένναρντ ἄρχισε νὰ νοιώθῃ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπίδο-σιν τοῦ προστατευμένου του καὶ ἀπὸ τὴν ταράτσα τὸν παρακολοῦθοῦσε καθὼς γυμνάζετο στὸ γήπεδο τοῦ

γκολφ, στὸ γήπεδο αὐτό, στὸ ὁ-ποῖο ὁ ἴδιος ἔπαιζε ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια, ὅπου εἶχε ἀποκτήσει τόσους θαυμάτους. Καί ὁ Φρέντ, εἶχε γίνει τώρα ἄλλος ἄνθρωπος. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ζωηρότητα καὶ εἶχε ἀνακτήσει τὴς δυνάμεις του.

Κουβέντιαζε καὶ συζητοῦσε μὲ τὸν οικοδεσπότη γιὰ τοὺς προσεχεῖς ἀ-γῶνας, καὶ ὁ Μένναρντ τοῦ εἶδνε πολὺτιμες συμβουλές καὶ τοῦ ἐξη-γοῦσε λεπτομερῶς τὴς ἐλάχιστες ἀ-νωμαλίες τοῦ ἔδαφους τοῦ γηπέδου πὸν τόσο καλὰ τὸ γνώριζε. Ὁ Μέν-ναρντ καθὼς παρακολοῦθοῦσε τὴν ἐκγύμνασιν τοῦ νέου, θαρροῦσε πὼς ἔκρινενόταν, μετέδιδε στὸν Φρέντ τὸν ἐνθουσιασμό του καὶ τὴν πεποίθησιν του γιὰ τὴν προσεχὴ νί-κη, ἀν' νὰ ἐπρόκειτο ν' ἀγωνισθῇ ὁ ἴδιος.

Διῶ θέσεις εἶχαν μείνει ἀκόμα κενές, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθ-μὸς τῶν ἐντάων συναγωνιστῶν ποὶ θὰ ἀντιπροσώπευαν τὴ Λέσχην τοῦ τόπου, στὸ μεγάλο πρωτάθλη-μα τοῦ γκολφ. Ὁ Φρέντ Μπρούκς προσπάθησε νὰ γίνῃ δεκτός καὶ νὰ καταλάβῃ τὴ μιά ἀπὸ τὴς διῶ ἀν-τὲς θέσεις. Φαντάζεται λοιπὸν κα-νεὶς τὴ χαρὰ τοῦ Μένναρντ, ὅταν ἔλαβε ἓνα βράδυ ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ μὲ μιά μόνον λέξι: «Δεκτός».

Ὁ Φρέντ Μπρούκς εἶχε γίνει δε-κτός ! Κι' ὁ παροστῆς του χάρι-ξε τόσο πολὺ ἀν' νᾶταν αὐτὸς ὁ ἴδιος... Τέλος, ἡ μεγάλη μέρα ἔφθα-σε. Ὁ Μένναρντ, ποσοῦ ἔκρινεν ὁ Φρέντ, τοῦ εἶπε:

— Ἀκούσε, Μπρούκς, σήμερα ἀρχίζει ὁ προκαταρκτικὸς ἀγὼν. Ὁ

κάθε παίκτης θὰ κἀνῃ ξεχωριστὰ τὸ γήρο τοῦ γηπέδου. Μὰ κανεὶς δὲν θὰ κατορθώσῃ ἀν' ἔσένα νὰ κἀ-νῃ τέσσερες συνεχεῖς γύρους. Ξέ-χασε τὴν ὑπαρξὴ τῶν συναγωνι-στῶν σου, ξεκίνησε, χωρὶς νὰ σκέ-πτεσαι ὅτι οἱ θεαταὶ σὲ παρακολου-θοῦν. Συγκέντρωσε τὴ σκέψιν σου στὸ παῖξμά σου ἀποκλειστικῶς. Τι-ποτε ἄλλο. Ἐμπρός, πῆγαινε !...

Ὅταν ἔμεινε μόνος του, ὁ Μέν-ναρντ ἄρχισε νὰ παρακολοῦθῃ μὲ τὴν φαντασία του τὴς κινήσεις τοῦ Φρέντ. Αὐτὸ τοῦ ἦταν εἰκόλο, γιὰτὶ γνώριζε καθε πτυχή τοῦ γηπέδου. Νευριασμένος μονολογοῦσε καθὼς παρακολοῦθοῦσε νοερῶς τὴς διαφο-ρές φάσεις τοῦ παιχνιδιοῦ. Καί ἡ ὥρα περνοῦσαν, χωρὶς νὰ τὸν ἐν-λαμβάνετα δάστυν ὁ ἥλιος ἔδινε πέρα στὸν ὀρίζοντα.

Ὅθ' ἔχουν τελειώσει τώρα ! μουρμούρισε ὁ ἀνάρητος, ἀκακομ-μένος ἀπ' αὐτὴν τὴν πολὺωρη ψυ-χικὴ ἐνταση. Ἐγείρε τότε πρὸς τὸ κἀθημέριό του καὶ ἔλκεις τὰ μάτια του.

Ξαφνικὰ, ἀνακάθησε στὴν πολυ-θρόνα του. Ὁ Φρέντ στεκόταν μπροστὰ του, μὰ τὰ χέρια του... ἦ-σαν ἀδεια !

Γιὰ μιά στιγμή, ὁ Μένναρντ ζαλι-στηκε. Ἦταν τόσο βέβαιος πὼς ὁ Φρέντ θὰ γύριζε μὲ τὸ κίπελλο τοῦ ἐπαθλοῦ στὰ χέρια του !... Ἀμέσως ὅμως συνήλθε. Ἰσως, εἶχε ὑπαρ-τιμῆσει τὴν ἀξία τοῦ νέου. Τὸν ἀρ-πάξε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ ζωηρὰ φώ-ναξε:

— Πές μου τοὺλάχιστον πὼς ἀ-γωνίστηκες, πὼς ἔκανες, δὲ τι μπό-ρεσες !

— Θεέ μου ! Νικήσαμε !... Καί οἱ διῶ μας !... Μπρούκς καὶ οἱ διῶ μας θαυμάσαμε !...

Υπάρχει χαρὰ στὸ σπῆτι τοῦ ὁποῖου τὰ εἶδη στυλβώνονται μὲ «ΜΠΡΑΣΣΟ».Κά-νει τὰ μέταλλα κα-θρέπτας.

Brasso

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΣΤΥΛΒΩΜΑ ΜΕΤΑΛΛΩΝ
STÉ AME DES USINES DESTREÉ

«ΔΕΟ»

Εν Αθήναις τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου 1934

Πρὸς τὴν

ACADEMIE DE BEAUTE
MME KETTY

Ερμού 35
ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἀγαπητὴ Κυρία,

Θεωρῶ καθήκον μου νὰ διακηρύξω καὶ δημοσιὰ τὸ κατωτέρω περιστατικὸν μου.

Πρὸ ἐτῶν ὑπεβλήθην εἰς θεραπείαν διὰ Ραδίου ἵνα θεραπεύσω ἓνα «Σπίλον» εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Δυστυχῶς ἡ θεραπεία μου αὕτῃ οὐσιαστικῶς ἀπέτυχε διότι, ναι μὲν ἐξηφανίσθη ὁ σπίλος, ἀλλὰ τὸ ράδιον προεκάλεσε εἰς τὴν θέσιν του μίαν τεραστίαν οὐλὴν, καταλαμβάνουσαν ὅλον τὸ ἀριστερὸν ἡμισυ τοῦ ἄνω χεῖλους καὶ εἰς μέγα βάθος, εἰς τρόπον ὥστε ἐδημιουργήθη ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρα δυσμορφία ἀπὸ τὴν προηγουμένην.

Τὴ συστάσει φίλης μου, ἀπεφάσισα νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σὰς, πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

Κυρία μου, ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι παντοεὶν. Τὰ μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα εἶναι θαυμαστά. Βεβαίως τὰ ἴχνη τῆς οὐλῆς δὲν ἐξηφανίσθησαν ἀκόμη, ἀλλὰ ἡ οὐλὴ ἐπανεστὸν πλέον νὰ ἀποτελῇ δυσμορφίαν καὶ εἰμαι ἀπολύτως ικανοποιημένη διὰ τὰ μέχρι σήμερον ἀποτελέσματα.

Εἰς πλέον σὰς συγχαίρω: 1) Διὰ τὴν ἀνώδυνον ἀφαίρεσιν μίας ἐλίας μεγέθους ρεβυθίου. 2) Διότι μεταβάλατε τὴν ἄλλοτε στέγνῃ καὶ τραχεῖα ἐπίδερμίδα μου σὲ ἐκτάκτως ἀπαλὴ ἐπίδερμίδα. Καὶ 3), τὸ καὶ σπουδαιότερον, σὰς συγχαίρω διὰ τὴν σοβαρότητα καὶ θετικότητά σας. Διεπίστωσα ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπεμβάσεων σας εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις σας.

Βεβαιώητε ὅτι δὲν θὰ παύσω νὰ διακηρύττω τὴν ἰκανότητά σας.

Μετὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν

Μ. Καραϊφά

Παπατωρὸν 8α

ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ἀπόλυτος καθαρισμὸς δέρματος

PERMANANT

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

διάρκειας.

Μὴν κάνετε τὰ μαλλιά σας Περμάναντ, ἐὰν δὲν ἐξετάσετε προηγουμένως τὸ νέον συστημα ἐξεπαγωγῆς πρὸς ἀσφάλειάν σας καὶ ἐπιτυχίαν σας.

EMMANOUEL

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11

(Ἐναντὶ θεάτρου «Ἀλάμπρα»)

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

ὀφείλεται εἰς τὸ Κατάστημα

ΑΚΡΟΠΟΛ

μὲ τὰ ἐξαιρετικὰ Μεταξωτὰ Ἐμπριμέ εἰς συνδυασμοὺς καὶ σχέδια τῆς τελευταίας Παριζιάνικης Μόδας, τοὺς Σκωτσέζικους Εὐρωπαϊκοὺς Ταφτάδες, ὡς καὶ τὴν λεπτὴν Μεταξωτὴν Κάλτσαν

ΑΛΜΑ

Εἰδικὰ Ἐκπτώσεις εἰς τὰ Ἀνοιξιακὰ Μάλλινα, λόγω τέλους τῆς Ἐποχῆς.

Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ

Ἐρμού 18Α

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΞΕΣΚΟΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΞΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ ΣΑΣ

νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν γνωστὸν σας οἶκον:

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ & ΥΙΟΥΣ

Βιομηχάνους ταπήτων. Τὸ ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ δυνάμενον νὰ περιποιηθῇ τοὺς Τάπητας ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν διὰ τὴν καλὴν τῶν συντήρησιν. Ἡλεκτρικὸν ξεσκόνισμα διὰ νεωστῶν μηχανημάτων, πλύνιμον ἀπλοῦν καὶ χημικόν, ἐπιδιορθώσεις κ.τ.λ. ὑπὸ τοῦς καλλιτέρους τεχνικοὺς ὁρους. — ΤΙΜΑΙ: Λόγω ρεκλάμας πολὺ εὐθηνά. Φύλακτρα δωρεάν. — Πληροφορίαι: εἰς τὴν Ἐκθεσὶν Τάπητων.

27-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-27

Τηλ. 24-697

DENTOL

ΑΠΟΚΤΑΤΕ:
Λευκοὺς
ὀδόντας
ἐνὸς
ἀποσπότην
ὁροσέρων
στόμα

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΠΑΡΕΛΚΕΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΕΜΙ-ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦ. ΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΜΠΑΝΙΕΡΑ
ΜΟΔΕΡΝΑ
ΕΥΘΗΝΑ
ΜΑΛΛΙΝΑ ΑΠΟ ΔΡ. 135
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΙΤΑΜΙΝ
ΜΑΛΛΙΝΑ ΣΠΟΡ

Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ
ΚΑΙ Α^{ΦΟΙ} ΑΠΕΤΙΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 15

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 57

“ΑΙ ΠΟΥΔΡΑΙ GEORGE,”

Εἰς κομψὰ κυττὰ καὶ εἰς 8 λεπτάς ἀπορῶσεις, προσδίδουν σὺν πρὸς ποσοπὸν νεανικὴν δροσερότητα εἰς διανθίποτε ἡλικίαν, χωρὶς νὰ φαίνεται πούδρα σμένον.

- Νο 1. Naturelle, διὰ ξανθῆς.
» 2. Rosé, διὰ ἐλαφρῶς καστανῆς.
» 3. Ocre, διὰ τῆς μελαγχροῆς.
» 4. Rose, διὰ τῆς ὀχρῆς.
» 5. Moyen, διὰ τῆς καστανῆς.
» 6. Soir, μεταχειρίζεσθε τὸ βράδυ, ἐπάνω ἀπὸ τὴν συνήθη πούδραν σας.
» 7. Très Foncé, διὰ τῆς μελαγχροῆς.
» 8. Orange Foncé, διὰ τῆς ἡλιοκαμμένης ξανθῆς.

Τιμὴ κατὶν τετραγ. Δοχ. 60.—
» » στρογγ. 50.—

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

Ἀκαδημίας 5. — Τηλέφ. 20-918

Τὰ καλλυντικὰ GEORGE πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία τῆς πόλεώς μας.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθήναι

Αναλαμβάνει ὁποῖσδήποτε πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ Ἕτοιμα καὶ ἐπὶ Παραγγελίᾳ Χοροῦ καὶ Περιπάτου ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

Φορέματα ταφτὰ ἀπὸ Δρ. 650.—
» κρέπ σατέν » » 900.—
» κρέπ ρωμάν » » 950.—
» κρέπ ντέ σιν » » 650.—
» κρέπ ζωρζέτ » » 750.—
» μαροκέν » » 850.—
» ταγιέρ » » 650.—
Παλτὰ σπόρ » » 450.—
Παλτὰ γούνινα » » 1500.—

Διὰ τὴν ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ καὶ ΠΛΥΣΙΝ ἐν γένει

τὸ λουλάκι εἰς πανάκια
«ΝΤΕΣΤΡΕ» εἶναι τὸ ἄριστον καὶ λευκαίνει
θαυμασίως. Πωλεῖται
παντοῦ. Προσέχετε τὸ
σημα. Ἀποφύγετε τὰς
ἀπομιμήσεις καὶ προσέ-
χετε τὴν μάρκα

DESTREE

Sté Ame DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ΔΕΛΤΙΟΝ ἘΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ
“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Ἀποκρίπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

Ο ειδικώτερος τεχνικός οίκος ἐν Ἀνατολῇ διὰ μηχανήματα καὶ ὑλικά
κατεργασίας χάρτου

Προμηθευτὴς: Τυπογραφείων, Λιθογραφείων Κυτιοποιείων, Βιβλιοδετείων
Φακελλοποιείων, Ἐργοστασίων χάρτου καὶ Κρατικῶν Ἰδρυμάτων

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις «ΑΤΚΟ ΑΘΗΝΑΣ» — Τηλ. 21.378

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τεχναστήρια Ὀφρὸν
«PLANETA» DRESDEN
LEIPZIGER

Κυλινδρικὰ τεχναστήρια
ἐργαζόμενα

Αὐτόματα πιστήρια
JOHNE - WERK
AUTOMONOPOL, TIP-TOP

Τεχνιστικά χάρτου
«PERFEKTA» JOHNE - WERK

Αὐτόματα φαιλλοποιητικά
τύπου SCUBERT (Βιέννης)
καὶ R. ERNST FISCHER
& WESCHER

ΥΛΙΚΑ
κυλινδρικῶν πιστηρίων
ἐργαζόμενα

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ ΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗΝ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΞΕΣΚΟΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΞΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ ΣΑΣ

νὰ ἐμπιστευθῇτε εἰς τὸν γνωστὸν σας οἶκον:

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΥΣ

Βιομηχάνους ταπήτων. Τὸ ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ δυνάμενον νὰ περιποιηθῇ τοὺς Τάπητας ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν διὰ τὴν καλὴν τῶν συντηρήσιν. — Ἡλεκτρικὸν ξεσκόνισμα διὰ νεωτάτων μηχανημάτων, πλῆθυσιν ἀπλοῦν, καὶ χημικόν ἐπιδιορθώσεις κ.τ.λ. ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους τεχνικοὺς δρῶν. — ΓΙΜΑΙ: Λόγῳ ρεκλάμας πολὺ εὐθηνά. Φύλακτρα δωρεάν. — Πληροφορίαι: εἰς τὴν Ἐκθεσὶν Ταπήτων.

27—ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ—27

Τηλ. 24697

ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ἀπόλυτος καθαρισμὸς δέρματος

PERMANANT

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

διαρκείας.
Μὴν κάνετε τὰ μαλλιά σας Permannant, ἐὰν δὲν ἐξετάσετε προηγουμένως τὸ νέον σύστημα ἐξεργασίας πρὸς ἀσφάλειάν σας καὶ ἐπιτυχίαν σας.

EMMANOUEL

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11

(Ἐναντι θεάτρου «Ἀλάμπρα»)

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

Εἰς ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καὶ τιμὴς Ἀσυναγωνίστους

Α. Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038